MISIUNE ÎN VENEZUELA

Președintele Venezuelei, Hugo Chavez, trebuie să moară!

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers
SAS 162

Misiune în Venezuela

Preşedintele Venezuelei, Hugo Chavez, trebuie să moară!

În româneşte de MARIAN TIU

Editura Proiect, 2007

ISBN: 978–973–88385–1–2

———————

Titlul original:
Gérard de Villiers
QUE LA BETE MEURE
Editions Gérard de Villiers, Paris

———————

Corectură [V1.0]: noiembrie 2021.

———————

— Hugo Chavez, şeful statului, trebuie ucis ca un câine mârşav, fără să ofensez aceste animale nobile!

Francisco Cardenas, după ce pronunţase această sentinţă fără apel, cu vocea lui răguşită şi joasă, cu un uşor şuierat datorat unui astm cronic, se întoarse spre canapeaua din argint masiv şi mătase roşie, unde se afla o superbă brunetă şi un bărbat cu faţa ascuţită, cu o mustaţă fină, privirea sălbatică, aducând vag cu actorul Sean Connery, şi ridică înspre el paharul cu şampanie.

Drept ca un i, având cămaşa brodată şi pantalonul din in bej, ochii bulbucaţi luminaţi de o exaltare sumbră, continuă cu un timbru mai călduros:

— Acum, beau pentru revenirea alături de noi a prietenului nostru foarte drag Gustavo Berlusco, eroul loviturii noastre de stat.

Generalul Gustavo Berlusco luă paharul de şampanie în mâna stângă şi, după ce se ridică, îl ciocni cu cel al gazdei, cu formula rituală în Venezuela:

— Cu mâna stângă, pentru a ne regăsi mai des!

Bruneta cu coc, jachetă neagră cu auriu peste o bluză roz foarte decoltată, se ridică la rândul ei pentru a se alătura toastului, învăluindu-l cu o privire umedă pe eroul zilei. Cu fusta ei scurtă de mătase neagră, ciorapii negri, tocurile foarte înalte şi unghiile lăcuite ţipător, era extrem de dezirabilă. Pupilele ei verzi deveniră ca două lacuri de gheaţă şi zise cu o voce vibrând de ură:

— Moarte Bestiei!

Porecla dată de durii opoziţiei venezuelane preşedintelui Hugo Chavez.

Generalul Gustavo Berlusco aprobă cu un semn din cap. Ieşit chiar în acea dimineaţă din închisoarea San Carlos, după patruzeci de luni de încarcerare, îşi plătise astfel implicarea în puciul ratat din 11 aprilie 2002, pus la cale de o parte a armatei venezuelane. Şef de Stat Major al Armatei terestre, fusese unul dintre primii care au semnat Actul de constituire a noului guvern condus de Pedro Carmona, sufletul puciului.

Soţia şi copiii săi se refugiaseră în Columbia la nişte prieteni, ca majoritatea apropiaţilor săi, împrăştiaţi între Bogota şi Miami.

Îşi goliră paharele şi Francisco Cardenas, luând din frapiera de cristal aşezată pe masa joasă o sticlă de Taittinger Comtes, se grăbi să le umple din nou. Se întoarse apoi spre un mustăcios cu părul grizonant tuns scurt, aşezat în unul din fotoliile, şi ele din argint

masiv, care făceau set cu canapeaua.

— *Hola!* Teodoro! Nu te bucuri de revenirea amicului nostru?

Teodoro Molov schiţă un zâmbet şi ridică greoi paharul lui încă plin.

— Bineînţeles! Este un bărbat curajos, care şi-a urmărit ideile până la capăt.

Teodoro Molov, editorialist la cotidianul *Tal Qual*, membru al Partidului Comunist Venezuelan, ca şi tatăl său care, pe vremuri, fondase Partidul Comunist Bulgar în anii 1920 în Europa, după o lungă carieră în politica de stânga, se îndepărtase de Hugo Chavez, pe care îl ataca regulat în ziarul lui şi îl trata drept *caudillo*, în urma puciului ratat din 1992, etichetă infamă în America Latină.

Editorialele sale fuseseră remarcate de Marisabel Mendoza, una din figurile remarcabile ale opoziţiei faţă de Chavez care, de atunci, îl vizita periodic în biroul de la etajul al cincilea, la *Tal Qual*, pentru a-i furniza ultimele cancanuri antichaviste. Transfug de stânga într-o mişcare foarte conservatoare, mai degrabă oligarhică, era tratat cu atenţie specială.

Chiar Marisabel Mendoza, sub obligaţia secretului, îl invitase la revederea cu generalul Gustavo Berlusco. Totuşi, de la începutul serii, nu se lăsase deloc atras în discuţii, cu privirea atrasă irezistibil de coapsele învăluite în negru ale lui Marisabel Mendoza. Când îşi încrucişa picioarele, o bandă de piele albă apărea fugitiv deasupra ciorapilor, făcându-l pe Teodoro Molov să fantazeze şi mai mult. Aceste şolduri, pline de senzualitate, îl fascinau mai mult decât propunerile lirice ale acestor revoluţionari amatori.

El fusese implicat în Revoluţie din cea mai fragedă copilărie. Înainte chiar de a se fi născut… Tatăl lui, condamnat la moarte în Bulgaria pentru activităţi comuniste, trebuise să fugă în tânăra Uniune Sovietică, unde nu rămăsese mult timp. Superba poloneză cu care se căsătorise era evreică şi revoluţionarii din 1917 nu iubeau evreii polonezi, mai ales pe cei veniţi dintr-un mediu burghez. Decepţionat, tatăl lui Teodoro Molov se îndreptase spre Venezuela, care nu număra încă decât două milioane de locuitori, şi implantase aici comunismul. Fusese închis în 1953, ca membru activ al Partidului Comunist Venezuelean. La acea vreme, ţara era condusă de un *caudillo* feroce, Manuel Perez Jimenez, care îi urmărea pe *subversivos* cu o ură tenace atrăgând amiciţia şi favorurile marelui vecin de la nord, Statele Unite.

Urmărit de putere în 1958, se refugiase la Miami, cu câteva zeci de milioane de dolari.

Urmând traseul tatălui său, Teodoro Molov se adăpostise la sânul opoziţiei de stânga, purtat de vântul efemer al istoriei. Cu toate că în Venezuela comuniştii nu ajunseseră la putere, el fusese de mai multe ori ministru. Intelectual de origine europeană, comunist, întreţinuse

legături amicale cu Fidel Castro şi, bineînţeles, cu Hugo Chavez. După condamnarea acestuia din urmă la treizeci de ani de închisoare pentru puciul din 1992, Teodoro îl vizitase şi se apropiase de el. Mai târziu, drumurile lor se separaseră din motive ideologice obscure. Teodoro Molov spunea cui voia să îl asculte că Hugo Chavez nu era reîncarnarea lui Simon Bolivar, Libertador, ci un vulgar *caudillo*, aşa cum America Latină fabrica în serie. Un om fără conştiinţă proletară, în ciuda amiciţiei sale afişate cu Fidel Castro.

Cum Marisabel Mendoza îl pusese să jure că nu va menţiona în paginile *Tal Qual* despre revenirea generalului pucist, nu îi mai rămânea decât contemplarea şoldurilor tinerei.

Aceasta se reaşezase cu picioarele unul peste celălalt, lăsând să se vadă acea fâşie de piele albă care încingea plăcut neuronii bătrânului revoluţionar. Care avea cel puţin un punct comun cu tânăra femeie: ca şi el, nu trăia decât pentru politică.

Pasionată de concertele „de casserolleros", arunca manifeste de la balconul apartamentului ei din Altamira, când apărea Hugo Chavez la televiziune. Încălţată cu bascheţi, parcursese zeci de kilometri în timpul marilor defilări din 2003, când opoziţia cerea demisia preşedintelui, urlând cu toată gura: „Chavez, cară-te!"

Bogată proprietară de terenuri, îşi petrecea weekendurile în conacul ei din El Hatillo, la sud de Caracas, doar în timpul săptămânii folosind apartamentul din Altamira, mult mai practic din cauza circulaţiei demenţiale care ducea la pierderea orelor pentru cea mai mică deplasare.

Divorţată, locuia cu fiica ei şi nu îşi mai număra amanţii, aleşi pe criterii destul de ambigue. Ca toate locuitoarele din Caracas, se îmbrăca foarte sexy, conducea personal un Jeep Cherokee negru cu geamuri fumurii. Uşor paranoică, Marisabel Mendoza ţinea în torpedou tot timpul un pistol automatic Glock 9, un spray lacrimogen şi două telefoane mobile. Periodic, se antrena la tir în conacul ei şi ardea de nerăbdare să îşi pună în practică abilităţile. Ura ei pentru Chavez şi Republica lui „bolivaristă", calchiată pe regimul cubanez, îi servea drept motiv în viaţă. O priză de cocaină, din când în când, o relansa cu o nouă vigoare.

Teodoro Molov lăsă bulele de şampanie să îi alunece pe limbă, cu privirea spre colţul de paradis de un alb lăptos apărând sub fusta neagră, şi îşi lăsă mintea să divagheze într-o reverie mai mult sexuală decât revoluţionară. Cu voce joasă, Marisabel Mendoza, generalul Gustavo Berlusco şi gazda lor se lansaseră într-o conversaţie misterioasă. Intrigat, Teodoro Molov se întrebă despre ce era vorba. Ciulind urechea, sesiză destul pentru a înţelege că asista la naşterea unui nou complot.

Fraza lansată la începutul serii de Francisco Cardenas nu era doar o

simplă figură de stil. De altfel, personalitatea gazdei lor nu permitea nicio confuzie. Bogătaş industrial, Francisco Cardenas nu îşi ascunsese niciodată afrontul faţă de Hugo Chavez. Nu participase direct la puciul din 2002, considerându-l prost organizat de către oameni neîndemânatici şi slab fiabili, se mulţumise să tragă câteva sfori şi să motiveze, cu bani, câţiva indecişi.

Cu o sănătate fragilă, se împărţea între o somptuoasă reşedinţă în South Beach, partea şic din Miami Beach, şi această vilă înstărită lipită de Country Club din Altamira. O mică bijuterie apărată de ziduri înalte înălţate cu gard metalic electrificat, cu camere video şi proiectoare, supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de paznici înarmaţi cu puşti de asalt.

Nu mai lipseau decât minele în grădina unde se aliniau cuştile cu papagali, pasiune a bătrânului miliardar.

Atins de o uşoară guşă exoftalmică, guşă care îi dădea, cu ochii lui bulbucaţi, această alură de batracian, mai suferise şi o intervenţie pe cord deschis în urmă cu şase luni, după care nu îşi revenise complet. Mulţumită Domnului, multiplele lui afaceri, conduse de administratori competenţi, continuau să îi aducă o avere. Mult timp, parcursese lumea în căutarea operelor de artă cu care vila sa era ticsită: sculpturi, tablouri, miniaturi, mobile, printre care şi acest extraordinar salon din argint masiv din sec. al XVIII-lea, cumpărat de la un maharajah din Rajasthan aflat în impas.

Cu toate acestea, Francisco Cardenas ieşea puţin din Caracas, canalizându-şi toată energia spre un singur scop: să îl vâneze pe *Bestie*, abominabilul Hugo Chavez, aflat la putere. Îşi jurase să nu ajungă în mormânt înainte de a-şi atinge scopul. Ori, din cauza sănătăţii sale fragile, timpul îl presa…

Exemplul urmat era cel al lui Salvador Allende, preşedinte în Chile, care trebuise să se sinucidă în ruinele palatului prezidenţial din Moneda, în urma unui puci reuşit de un general de aviaţie până atunci necunoscut, celebru după aceea, sub numele de Augusto Pinochet.

Doar că – experienţa din 2002 o dovedise – un puci nu merge mereu la fel. Trebuia deci să utilizeze o metodă mai directă.

Aplecându-se să mai toarne şampanie, observă că sticla era goală. Şi că îi era foame. Întrerupând conversaţia referitoare la mijloacele de a se debarasa de Hugo Chavez, zise:

— *Să mergem la masă!*

Dând exemplu, se ridică pentru a se îndrepta spre sufrageria alăturată unde Sinaia, micuţa metisă indiană, pregătise un bufet rafinat.

*

* *

În secunda în care Marisabel Mendoza îşi ajusta fusta neagră peste coapsele lungi, fantasma lui Teodoro Molov se evaporă brusc. De câteva minute, interceptase mai multe priviri ale femeii adresate generalului Berlusco şi libidoul lui slăbi. Vizibil, pentru această seară, pasionata anti-Chavez făcuse alegerea. Inutil să îşi mai facă sânge rău prea mult timp. Apropiindu-se de Francisco Cardenas, Teodoro Molov se scuză cu un zâmbet.

— Nu o să iau masa cu dumneavoastră, trebuie să mă întorc la ziar pentru corectură. Îmi pare rău.

— Ce păcat! răspunse politicos stăpânul casei. Îmi plac mult analizele dumneavoastră.

Teodoro Molov nu deschisese practic gura toată seara, îl salută pe generalul Berlusco, sărută mâna Marisabelei, profitând să adulmece cu nările pline parfumul ei, ceea ce îi provocă instantaneu un început de erecţie. Francisco Cardenas îl însoţi până la scări, ordonând paznicilor să deschidă poarta din oţel negru, şi-l privi pe ziarist urcând în mica lui Kia. Mulţumit că pleacă: în fond, nu era cu adevărat dintre ai lor.

*

* *

Marisabel, generalul Berlusco şi gazda lor tocmai reveniseră la locurile lor din argint masiv, cu stomacul încălzit de un vin greu chilian care le înmuiase deja pleoapele. Aşteptară să fie servită cafeaua pentru a relua discuţia. Francisco Cardenas se întoarse spre Gustavo Berlusco.

— Frate, eşti de acord să te ocupi de planul operaţional care ne va scăpa de *Bestie?* Îţi pun la dispoziţie câţi bani îţi trebuie.

— Şi eu, completă Marisabel.

— Dacă accepţi, insistă Francisco Cardenas, îţi vei recâştiga onoarea.

Şi vila de serviciu, cel puţin.

Gustavo Berlusco rămase tăcut câteva secunde, pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale. Stinse ţigara într-o scrumieră de cristal şi zise cu o voce gravă:

— Accept, pentru a salva ţara. Dar nu va trebui lăsat *nimic* la întâmplare. Hugo Chavez şi-a pus la punct o structură de securitate după modelul lui Fidel Castro. Este ca o cochilie greu de spart. În plus, este foarte prudent, nu îşi anunţă niciodată itinerariile şi nu doarme în acelaşi loc mereu. Când se deplasează cu maşina, o face într-un convoi de Mercedes 560 sau Toyota blindate şi identice. Alege în ultimul moment maşina pe care o foloseşte. Celelalte sunt de momeală…

— Nu doarme în *La Casona?* întrebă Marisabel.

Reşedinţa oficială a preşedintelui. O vilă uriaşă în mijlocul unui parc, păzit de militari.

— Nu, precizează imediat generalul, acolo primeşte vizite uneori, sub verandă, înconjurat mereu de fidelele Berete roşii.

— Şi unde doarme? întrebă Marisabel.

— Din câte ştiu, răspunse Gustavo Berlusco, a rechiziţionat reşedinţa ministrului apărării, la Forte Tiuna. Dar nu este mereu acolo.

Forte Tiuna era o enormă tabără militară, pe autostrada Caracas–Valencia, la câţiva kilometri de centru. Inima armatei venezuelane, apărată ca Fort Alamo. Zeci de clădiri, cazărmi, puncte de decolare pentru elicoptere, oraş în oraş.

Aceste precizări nu părură să îl descurajeze pe Francisco Cardenas care întrebă:

— Am putea cumpăra pe cineva din anturajul lui?

În Venezuela, totul avea un preţ. Corupţia atingea un nivel olimpic. Totuşi sugestia gazdei nu păru să îl entuziasmeze pe generalul Berlusco.

— Nu, răspunse el. Prea periculos. Oamenii din jurul lui Chavez sunt acum nişte fanatici. A epurat armata, păstrând doar oamenii cei mai siguri politic, fără a mai vorbi de consilierii cubanezi care sunt peste tot.

— Cu o puşcă cu lunetă bună? sugeră Marisabel, care vedea prea multe filme.

Gustavo Berlusco se strâmbă.

— Hugo Chavez nu se deplasează decât în maşini blindate care rezistă la atacul cu arme de război. Adevărata problemă este de a putea cunoaşte dinainte deplasările sale. Ori, nu trebuie să contăm pe o scurgere de informaţii de la palatul Miraflores sau din Forte Tiuna.

— Este o chestiune la care m-am gândit deja, anunţă Francisco Cardenas, şi cred că am găsit o soluţie. Dar nu voiam să avansez înainte de a fi sigur de colaborarea ta, Gustavo.

— La ce te-ai gândit? întrebă generalul.

Francisco Cardenas îi adresă un zâmbet plin de reţinere.

— Îţi voi vorbi despre ea când vei avansa şi tu de partea ta. Dar să ştii că acţiunea este deja declanşată. Să zicem că de acum în două săptămâni, cred că vom avea o „fereastră de tir”, cum spun militarii. Doar că nu va dura o eternitate. Va trebui să putem profita de ea.

Generalul Berlusco şi Marisabel Mendoza nu îndrăzniră să-l întrebe mai multe pe bătrânul miliardar care părea foarte sigur pe el. Servitoarea profită de linişte pentru a se strecura fără zgomot în salon şi a aduce o sticlă de Taittinger Comtes în frapiera de cristal.

— Bun, reluă Francisco Cardenas, trebuie să vorbesc ceva cu amicii noştri din Miami, ei ştiu că ne-am întâlnit în seara aceasta.

Amicii din Miami erau un grup de generali venezuelani organizatori ai puciului din 2002, refugiaţi la Miami: Felipe Rodriguez, Ovidio Poggioli, Nestor Gonzales şi Julio Rodriguez. Se

aliaseră cu clanul puternic al anticastriştilor din Florida şi nu ascundeau intenţia de a răsturna regimul lui Hugo Chavez. Acesta promisese de altfel o recompensă de două sute de milioane de bolivari pentru arestarea lor…

Graţie prietenilor anticastrişti, CIA supraveghea discret proiectele lor, fără a interveni.

Gustavo Berlusco reluă cuvântul.

— Nu trebuie să ratăm lovitura şi trebuie să o facem repede. Peste zece luni, va fi prea târziu.

— De ce?

— Chavez va avea timp să îşi pună în aplicare sistemul represiv. Chiar dacă dispare, cineva îi va lua locul, cu sprijinul lui Fidel Castro. Cunosc în anturajul lui câţiva tineri generali care doresc şi sunt nerăbdători să răspândească „revoluţia bolivariană" pe tot continentul.

Francisco Cardenas se aşeză pe scaunul din argint masiv.

— Nu ar trebui să îi ia prea mult timp.

— Da, zise generalul Berlusco, este o operaţiune *foarte* delicată de derulat, fără cel mai mic sprijin exterior, dacă vrem să avem o şansă de reuşită: Chavez este la pândă, protejat de garda sa apropiată şi de DISIP (Direcţia de Spionaj şi Prevenire), fără a mai vorbi de consilierii cubanezi care colcăie prin Miraflores. Deci, trebuie uitată orice idee de infiltrare şi să lovim brutal într-un loc determinat dinainte… Pentru asta, trebuie un anumit număr de elemente dificil de reunit.

— Care? întrebă imediat gazda.

Erau atenţi, numai ochi şi urechi. Ei nu erau decât nişte pucişti amatori, conduşi de ură. El era un tehnician al acţiunii.

— Mai întâi, anunţă calm generalul Berlusco, aproape o tonă de exploziv militar, C4, Semtex sau RDX.

Francisco Cardenas tresări.

— Este enorm!

— Este ce trebuie, confirmă generalul. Chavez se deplasează în maşini blindate, dar niciun blindaj nu rezistă la această cantitate de exploziv.

Marisabel, aplecată spre vecinul ei, sorbea cuvintele generalului. La ideea de a-l vedea pe Hugo Chavez transformat în căldură şi lumină, aproape că avea un orgasm… Îl ura visceral, ca jumătate din Venezuela pentru care Chavez era fiul spiritual al lui Fidel Castro.

— O asemenea explozie degajă o căldură de 400 de grade, preciză doct Gustavo Berlusco, şi suflul ei este capabil să dezarticuleze un tanc…

— Va fi greu de găsit în Caracas, remarcă Francisco Cardenas. Doar armata are aşa ceva. Iar armata nu este de partea noastră…

Contrar altor ţări din America Latină, armata venezuelană recruta cadrele din rândul populaţiei şi majoritatea ofiţerilor proveneau din

barrios, cartierele mizerabile unde vegeta aproape jumătate din populaţie. De la venirea sa la putere, Hugo Chavez eliminase ofiţerii superiori care aveau legături cu oligarhia, înlocuindu-i cu oameni siguri din promoţia „Fidel Castro”, formaţi în acelaşi timp cu el.

— Cred că voi reuşi să fac rost cu ajutorul amicilor mei din Columbia, răspunse generalul Berlusco. Acolo se găseşte acest tip de produs.

Marisabel îl fixă, cu privirea umedă de fericire anticipată.

— Ce bine! murmură ea.

Brusc, realiză că generalul era chiar un bărbat frumos şi rochia ei se ridică şi mai mult pe coapse. Această ambianţă de complot o excita puternic. Era chiar mai bine decât la concertele de *caceroleros* sau la defilări.

Serios, generalul continuă enumerarea:

— Îmi va trebui şi un furgon. Acesta va trebui să fie de aici.

— Voi putea să pun să fie furat unul, avansă imediat Marisabel Mendoza. Un vânzător ambulant care îmi aduce mici servicii.

Un mic hoţ care îi vindea cocaină şi lucra ca servitor într-o discotecă pe care o frecventa.

Generalul îi reduse entuziasmul cu o privire rece.

— Acest gen de personaj are *mereu* relaţii cu poliţia. Este periculos. Dacă adoptăm această soluţie, nu va trebui ca acel personaj să mai rămână în viaţă.

Tonul generalului Berlusco era egal, totuşi lui Marisabel i se făcu pielea ca de găină. Sub ochii ei, tocmai se decisese moartea unui om. Umiditatea dintre coapsele ei spori.

— Totul mi se pare perfect, concluzionă Francisco Cardenas, turnând şampanie în paharele goale.

— Ascultă! reluă generalul Berlusco, mai avem nevoie *şi* de artificieri buni. Oameni capabili să prepare o maşină-capcană.

— Ah, da, făcu gazda, cu o privire întrebătoare.

În ciuda voinţei de a o termina cu Chavez, era la mii de paşi depărtare de aceste cerinţe tehnice. Generalul Berlusco îl linişti imediat, cu un zâmbet.

— Bun, cred că pot găsi ceea ce îmi trebuie în Columbia. Aici, nu avem oameni competenţi. Şi apoi, când aceste elemente vor fi reunite, va trebui pregătită „întâlnirea” între maşina-capcană şi ţintă. Este cel mai dificil.

— Ţi-am zis că am soluţia, repetă Francisco Cardenas. Îţi voi spune când vei reveni din Columbia.

Ultima maşină-capcană utilizată în Venezuela data de vreo patruzeci de ani, pe vremea lui Romulio Betancourt. Când diferitele carteluri ale cocainei, în Columbia, le foloseau din abundenţă, venezuelanii, pacifişti şi nonşalanţi, nu ajunseseră niciodată la astfel

de extreme.

Francisco Cardenas începea să se simtă obosit. Goli paharul de şampanie, mulţumit de această seară. Va putea duce veşti bune comanditarilor săi din Miami. Opoziţia venezuelană legală, complet desconsiderată, strivită, lipsită de lider, era incapabilă să se opună lui Chavez. Generalul avea dreptate: timpul îi presa.

Sistematic, şeful statului îşi consolida poziţia în perspectiva în care extraordinara sa popularitate de care se bucura în *barrios* se va diminua. Când opozanţii săi se vor trezi, va fi prea târziu. Sistemul represiv pus la punct va împiedica orice mişcare.

— Bun! concluzionă el, am lucrat bine.

Generalul Berlusco îl privi întrebător.

— Dorm la tine?

Francisco Cardenas tocmai voia să accepte când realiză că vila risca să fie supravegheată de DISIP. Se întoarse spre Marisabel Mendoza.

— Te poţi ocupa de amicul nostru?

— Bineînţeles, făcu imediat Marisabel cu entuziasm. Nu la Altamira, dar la El Hatillo nu sunt probleme.

Generalul Berlusco era deja în picioare. Se înclină în faţa femeii.

— Dona Marisabel, oferta dumneavoastră îmi merge drept la inimă.

Francisco Cardenas îi conduse până la maşina Jeep Cherokee neagră. Afară, aerul era cald şi umed, cu stele răzleţe. Sezonul ploilor se prelungea peste măsură iar soarele nu apărea decât timid, o oră sau două pe zi.

Cei doi paznici dădură la o parte poarta grea blindată. Francisco Cardenas sărută mâna Marisabelei Mendoza. Cu o uşoară gelozie, îl văzu pe generalul Berlusco urcând în maşina neagră, apoi reveni în vilă. În ciuda oboselii, era satisfăcut, reuşind în fine să pună pe picioare proiectul la care începuse deja să lucreze. Cei care îl încurajau în această direcţie aveau să fie mulţumiţi. După numeroase discuţii, îi dăduseră dreptate: în circumstanţele actuale, un puci era imposibil în Venezuela… CIA, încurajând pe cel din 2002, voise să reia varianta puciului contra lui Salvador Allende. Doar că, Hugo Chavez era mult mai viclean decât Salvador Allende, care ignorase sfaturile lui Fidel Castro de a întări revoluţia şi de a da arme populaţiei.

Cum spun americanii: *Imbecilii mor*.

Hugo Chavez înţelesese lecţia. Puciul care îl făcuse să piardă puterea pentru patruzeci şi opt de ore nu putea reuşi, în ciuda încurajărilor americane şi a susţinerii unei părţi a populaţiei.

Generalii venezuelani care promiseseră marea cu sarea amicilor lor *gringos* se dezumflaseră în faţa rezistenţei pasive a lui Hugo Chavez care refuzase să semneze demisia… Apoi, totul se destrămase. Uimit

de propria-i îndrăzneală, şeful militar al puciştilor se raliase cu preşedintele pe care îl arestase!

Semnând actul de deces al puciului.

Mereu legalişti, reprezentanţii CIA cu greu ascultau argumentele „amicilor" venezuelani care susţineau o teză simplă şi directă. Singurul mijloc de a scăpa de Chavez era să îl ucidă.

Doar că, în Venezuela, avioanele F-16 ale armatei naţionale nu bombardau palatul Miraflores pentru un motiv simplu: piloţii era chavişti… Trebuiau deci utilizate alte metode, mai clandestine.

În momentul în care stingea lumina în salon, realiză că parfumul Marisabelei plutea încă în încăpere. Era o aliată de nădejde. Dacă ar fi putut, ar fi smuls testiculele lui Hugo Chavez cu dinţii. Doar femeile puteau avea această ură viscerală; Francisco Cardenas, el, s-ar mulţumi cu un glonţ în cap.

Nu era un tip sângeros.

Capitolul II

Teodoro Molov tocmai recitea ultima hârtie pe care o trimitea la imprimerie şi decise să se destindă puţin. Aprinse o ţigară cubaneză şi se gândi din nou la această seară. Marisabel Mendoza era cu adevărat o creatură debordând de sexualitate, în ciuda laturii ei partizane. Într-o zi, va reuşi să o prindă la el în birou. Aştepta împrejurările favorabile.

Era încercat de sentimente confuze şi puţin contradictorii cu privire la partea politică a acestei întâlniri. Cu siguranţă, nici Francisco Cardenas, nici Marisabel Mendoza nu erau revoluţionari profesionişti, iar generalul Berlusco nu îşi arătase un talent special de pucist în cursul acelui puci demn de milă. Totuşi, al şaselea simţ al său îi şoptea că, sub declaraţiile lirice şi hiperbolice, era ceva mult mai solid.

Poate că asistase la naşterea unui *adevărat* complot pentru asasinarea lui Hugo Chavez… Bătrânul lui instinct revoluţionar îl făcea să creadă asta.

În fiecare duminică, în timpul emisiunii sale televizate „Alo, Preşedinte", Hugo Chavez acuza CIA că voia să îl asasineze. În afară de partizanii săi orbiţi, nimeni nu credea aşa ceva. De mult timp, leul american îşi pierduse majoritatea colţilor, doar în lupta cu Al Qaida. Ar fi nostim dacă se plănuia un *adevărat* complot pentru asasinarea lui, nu american, ci venezuelan.

Îşi promise să se apropie de Marisabel, veriga slabă a echipei.

Aruncând o privire pe agenda sa, văzu că trebuia să ia masa cu unul din contacte, Angel Santano, numărul 2 din DISIP, însărcinat cu

partea operaţională. Se vedeau regulat de ceva timp, schimbând cu prudenţă informaţii care erau uneori autentice. Teodoro, din experienţa lui de revoluţionar, învăţase să vorbească cu toată lumea, fără să ştie cu adevărat de ce parte se află, construind piste false. Apoi, un serviciu aduce un altul.

După ce închise agenda, stinse lumina şi se îndreptă spre lift pentru a ajunge în apartamentul său din Parque Avila, un cartier şic din sud-estul oraşului. Satisfăcut: cel puţin, va avea cu ce să îl momească pe interlocutorul său de la DISIP.

*

* *

Jeep-ul Cherokee negru coborî pe şoseaua principală dinspre Country Club, în direcţia străzii Francisco-de-Miranda care traversa de la est la vest cartierele şic Altamira şi Chacao. Era aproape singurul moment al zilei în care se circula cât de cât normal. Pe timpul zilei, milioanele de maşini care aglomerau autostrăzile şi şoselele din Caracas mergeau bară la bară, în nori de fum de eşapament. La preţul pe care îl avea benzina – făceau un plin cu trei mii cinci sute de bolivari, mai puţin de doi euro – chiar şi bătrânele americane, veritabile consumatoare de benzină, continuau să meargă.

Parfumul Marisabelei umplea nările generalului Berlusco, sporind şi mai mult dorinţa. Trecuseră luni de zile de când nu atinsese o femeie.

Ajunseră la intersecţia cu strada Francisco-de-Miranda şi semaforul era roşu. Marisabel apăsă pe frână şi această mişcare simplă făcu să i se ridice fusta pe şolduri, descoperind banda de piele albă. Gustavo Berlusco simţi cum îi creşte pulsul. În cursul serii, remarcase de mai multe ori această bucăţică apetisantă, deasupra ciorapilor, dar era în societate.

Aici, în acest spaţiu strâmt, era diferit. Marisabel întoarse capul spre el cu un zâmbet.

— Sunt fericită că vă pot oferi ospitalitate.

Generalul nu răspunse, cu gâtul uscat. Avea impresia că este în ziua primului său salt cu paraşuta, gata să sară în gol, cu stomacul în gât.

Cu un gest brusc, întinse braţul, strecurând mâna între picioarele şoferiţei. Fusta se ridică şi mai mult iar degetele lui atinseră satinul unui chilot încă invizibil, crispându-se pe carnea elastică. La această atingere, generalul, plin de adrenalină, simţi cum toate terminaţiile nervoase i se încing.

Fără să vrea, un grohăit sălbatic îi ieşi din gură. Se aştepta totuşi la o reacţie din partea femeii şi se retrase.

Miracol, Marisabel zise cu o voce nesigură:

— Eşti rapid.

În acelaşi timp, picioarele ei se desfăcură mai mult, permiţându-i să-şi strecoare degetele sub elasticul chilotului. Gustavo Berlusco văzu paradisul deschizându-se în faţa acestei lipse de rezistenţă.

— Scuză-mă, bâigui el, nu am mai avut o femeie de mult timp şi tu eşti atât de frumoasă!

Marisabel întoarse capul spre el şi murmură:

— Ai flăcări în priviri.

Ea se simţea învinsă. Gestul lui îndrăzneţ, degetele lui neîndemânatice şi brutale care îi atingeau abdomenul, respiraţia sacadată a bărbatului aplecat spre ea, toate acestea o excitară brusc. Îşi împinse bazinul în faţă, pentru a facilita pătrunderea degetelor care se agitau frenetic. Nu putuse rezista niciodată unei mângâieri directe. Constatând reacţia ei, Gustavo Berlusco simţi că îi cresc aripi. Marisabel întinse mâna dreaptă şi degetele ei atinseră umflătura care deforma pantalonul pasagerului.

Timp de câteva momente, într-o linişte tulburată doar de respiraţiile lor sacadate, mâinile lor se agitară reciproc.

Un claxon îi făcu să tresară, urmat de un semn cu farurile. O maşină oprise în spatele lor şi semaforul se făcuse verde pentru a treia oară…

Ca un automat, Marisabel apăsă pe acceleraţie şi viră pe strada Francisco-de-Miranda, oprindu-se imediat de-a lungul trotuarului. Degetele ei cuprindeau umflătura şi începură să se mişte. Generalul scoase un mormăit de agonie.

— Târfă! Termină!

Îl făcea se ejaculeze. Nu se mai putea abţine. Docilă, Marisabel îşi retrase mâna.

— Să mergem la tine acasă! sugeră cu o voce strangulată generalul.

— Nu este posibil, şopti Marisabel.

— Bine, să mergem la *Aladdin*.

Un hotel de rendez-vous pe marginea autostrăzii Francisco-Fajardo, spre centru. Celebru pentru decorurile variate ale camerelor şi discreţia cu care se intra: printr-o parcare subterană pentru a ajunge direct în camere. Din timpul căsătoriei, Marisabel îl utilizase de câteva ori, pentru câte o aventură rapidă.

Redemară pentru a ajunge pe strada Libertador, în timp ce generalul continua să îi mângâie sexul, gâfâind ca o focă. Cinci minute mai târziu, apărură cupolele din fire metalice care simulau domurile orientale ale hotelului *Aladdin*. Marisabel, cu mâna pe sexul generalului, visa deja la clipa în care acel mădular întărit se va înfige în abdomenul ei. Parcă şi se duseră la recepţie unde un angajat blazat le întinse un pliant prezentând decorurile camerelor. Fără să ezite, Marisabel puse o unghie roşie pe camera cu oglinzi.

— Această cameră.

Gustavo Berlusco aruncase deja un pachet gros de bolivari pe tejghea şi luase cheia.

Abia ajunşi în lift, sări pe Marisabel cu o asemenea violenţă încât pereţii cabinei se zguduiră. Înainte de a ajunge la etajul şase, îi smulsese chilotul. Tânăra îl privi cu un zâmbet plin de indulgenţă.

— De cât timp nu ai mai făcut dragoste cu o femeie?

— Trei ani! zise Gustavo Berlusco, în momentul în care uşile se deschideau.

Deja ajunseseră în camera mică, cu oglinzi aproape peste tot. Marisabel nici nu avu timp să îşi dea jos vesta neagră cu auriu. Ca un nebun, Gustavo Berlusco desfăcu cureaua pantalonului, dădu jos în acelaşi timp şi slipul, apoi o împinse pe tânără spre pat. Abia observă modularul violaceu al generalului înainte de a o penetra profund. Avu impresia că este străpunsă de un copac. Dacă nu ar fi fost atât de excitată, ar fi rănit-o.

Generalul Berlusco o apucă de genunchi pentru a îi îndoi picioarele şi începu să se mişte ca un nebun. Marisabel crezu că o va sfâşia în două. Tot corpul îi tremura.

Era atât de excitant încât avu orgasm în câteva secunde, ţipând ca o damnată.

Gustavo Berlusco mai rezistă câteva secunde, înainte de a se prăbuşi peste partenera sa ca un cadavru.

*

* *

Fără să îi vină a crede, Marisabel contempla sexul lui Gustavo Berlusco, ţâşnind dintr-un smoc de păr negru, drept ca un catarg. Abia trecuseră cinci minute! Generalul profitase de acest răstimp pentru a se dezbrăca complet, dezvelind un corp musculos, acoperit cu păr.

Marisabel păstrase pe ea doar sutienul şi ciorapii.

Îngenuncheată pe pat, se pregătea să îl cuprindă cu gura dar generalul i-o luă înainte. Apucând-o de coc, îi apropie faţa de sex. Docilă, Marisabel deschise gura şi cuprinse o parte, surprinsă de vigoare. După toate aceste luni de abstinenţă, generalul era ca un tânăr.

Acesta, în picioare, privea în oglindă cum membrul îi este înghiţit de partenera sa. Retrăia. Brusc, resimţi o irezistibilă dorinţă de a o penetra în abdomenul primitor. Se dădu înapoi şi o prinse pe Marisabel de şolduri, făcând-o să se aşeze în genunchi pe pat, cu spatele. Când tânăra simţi sexul fierbinte atingând-o prin spate, nu se putu abţine să nu îl atenţioneze:

— Nu în fund, dragul meu, eşti prea gros.

Cunoştea bărbaţii şi gustul lor pentru fundul ei. În starea de

surexcitare în care se afla, generalul era capabil să o rănească.

Gustavo Berlusco era un militar disciplinat. O penetră, dintr-o mişcare, dar lent, pândind cu coada ochiului în una din oglinzi. Ceea ce îi spori şi mai mult dorinţa.

De această dată, Marisabel avu timp să profite de armăsarul ei. În această poziţie generalul o penetra atât de adânc încât simţea că este ruptă în două de plăcere. Începu să geamă continuu. Stimulat de această reacţie, Gustavo Berlusco o prinse de şolduri şi, cu o mişcare puternică, se eliberă a doua oară în trupul femeii.

Aceasta avu un nou orgasm şi căzu pe burtă, cu senzaţia că nu mai are niciun os în ea şi inima bătându-i puternic. Câteva clipe mai târziu realiză că generalul, întins peste ea, era în continuare înfipt în ea.

Şi tot la fel de tare.

Era o experienţă unică să facă dragoste cu un bărbat după atâta abstinenţă.

Îl simţi cum se retrage din ea şi se pregătea să se ducă în baie când simţi ceva fierbinte şi tare aşezându-se în dreptul anusului. Complet destinsă, nici nu avu timp să reacţioneze când membrul se înfipse în ea.

— Nu, dragul meu!

Prea târziu, era deja penetrată. Aproape cu grijă, Gustavo Berlusco o penetră complet.

Marisabel nu mai simţea durerea. Puţin câte puţin, fu invadată de o senzaţie indescriptibilă. Mai fusese sodomizată, dar niciodată cu atâta putere. Inconştient, începu să se mişte sub atacatorul ei, ceea ce îl dezlănţui pe Gustavo Berlusco. Scoase un răcnet de fiară şi începu să se mişte cu toată puterea lui.

Marisabel Mendoza, sub acest atac sălbatic, urla fără încetare. Cu coada ochiului, văzu siluetele lor în oglindă şi asta o excită şi mai mult. Cu corpul lui păros, generalul aducea mai mult cu King Kong decât cu un *caballero*. În fine, el se înfipse definitiv cu un al treilea orgasm.

Strivită, inundată, epuizată şi fericită, Marisabel îşi zise că acest complot începea bine.

*

* *

Maşina Cherokee neagră era singurul autovehicul pe autostrada Baruta, mergând spre sud. El Hatillo se afla la zece kilometri de centru. Marisabel avea picioarele moi şi, dacă generalul avea în continuare mâna între picioarele ei, era mai mult un gest de politeţe decât o invitaţie.

Tânăra pufni brusc, realizând că îşi uitase chilotul în camera de la *El Aladdin*. Nu trebuia să fie prima care păţea asta.

— Ce este? întrebă generalul.

— Nimic, iubitule, îl linişti tânăra.

Zece minute mai târziu, se oprea în faţa porţii unei vile mari. Declanşă deschiderea porţii cu telecomanda şi se întoarse spre noul ei amant.

— Vei sta mult?

— Nu, zise Gustavo Berlusco. Plec mâine dimineaţă spre Bogota. Am treabă acolo. Dar ţinem legătura.

*

* *

Restaurantul *El Barquero* era considerat ca cel mai bun din Caracas pentru peşte. Teodoro Molov fixă cu poftă cele două languste enorme care îi erau aşezate în faţă. Pentru o sută de mii de bolivari (cincizeci de dolari) porţia, arăta interesul pe care DISIP îl avea… În faţa lui, Angel Santano, păr grizonat ras, ochelari cu ramă metalică şi corpolenţă impunătoare, îi zise:

— Poftă bună!

Restaurantul era aproape gol, puţin frecventat la prânz din cauza preţurilor exorbitante pentru o ţară ca Venezuela. Ceea ce permitea o întâlnire discretă. După ce termină langusta, Teodoro ceru un ton:

— Deci, cum merge „elicoidul”?

Numele clădirilor DISIP, etajate în formă de melc pe o colină, deservite de o şosea în formă de spirală care urca până în vârf.

— Bine, nu este mare noutate, admise Angel Santano. Noul meu şef, generalul Miguel Torres, este simpatic. Dacă nu erau toţi aceşti cubanezi…

— Sunt mulţi? întrebă imediat Teodoro, ciulind urechea.

Numărul 2 din DISIP înţelese că făcuse o gafă şi corectă imediat.

— Nu, câţiva. Consilieri, dar vor să ştie totul.

După încă o gură de langustă, Teodoro zise pe un ton egal:

— Poate că au dreptate…

— Ah, bun, de ce?

Ziaristul dădu din cap.

— Am auzit zvonuri, bârfe, zilele acestea, se confesă el partenerului de masă. Şi apoi, am câteva informaţii din sursă bună. Se pare că se pregăteşte ceva împotriva lui *El Presidente*…

Angel Santano lăsă furculiţa.

— Ce?

— Un atentat, răspunse încet Teodoro Molov, dar nu ştiu nimic exact.

Informaţia este ca şantajul: nu te poţi folosi de ea decât o singură dată. Venind la masă, nu ştia încă ce îi va spune lui Angel Santano. Apoi dorinţa de a se simţi important fusese prea puternică. Precum şi

sentimentul că Hugo Chavez era acolo pentru o perioadă şi că merita mai mult, să fie de partea lui.

Fără să se rupă de ceilalţi, bineînţeles.

Angel Santano lăsă langusta şi, aplecat peste masă, zise în şoaptă:

— Bun, mi-ai spus prea mult sau nu destul. Te consider un tip serios. Deci?

Teodoro coborî privirea modest.

— Este legat de echipa din Miami.

— CIA?

— Nu, este de sorginte venezuelană. Dar voi afla mai mult peste ceva timp. Şi eu trebuie să fiu foarte atent.

— Vrei să te protejez? sugeră poliţistul de la DISIP.

— În niciun caz!

— Trebuie să îmi spui mai mult.

Teodoro zâmbi.

— Dacă mă inviţi în continuare să luăm masa într-un restaurant atât de bun, îţi voi da numele celui care dirijează totul.

— De ce nu acum?

— Fiindcă nu îl ştiu încă, minţi cu neruşinare ziaristul. Trebuie să ai încredere în mine.

Masa se termină fără alte chestiuni remarcabile. Revenind în maşina lui Kia, Teodoro Molov era foarte mulţumit de el. Oricare ar fi finalul complotului contra lui Chavez, el va ieşi în câştig. Neavând de mult timp nicio convingere politică, evolua în trădare ca un peşte în apă.

Capitolul III

Frank Capistrano luase câteva kilograme în plus. Tenul lui gălbejit, pungile de sub ochi şi lăsarea uşoară a umerilor indicau o oboseală extremă, chiar dacă se ţinea mereu drept. Strângerea lui de mână era, totuşi, în continuare la fel de puternică, iar Malko simţi inelul cum i se înfige în piele.

— Nu ne-am mai văzut de mult timp, zise vocea dură a Consilierului Special pentru Securitate al Casei Albe, cu un zâmbet complice. Veniţi, mor de foame…

Malko îl urmă spre mica sufragerie a hotelului *Hay Adams*, la doi paşi de Casa Albă, locaţie selectă frecventată de spuma politicienilor şi câteva creaturi eretice în urma lor. Personalul stabilimentului era obişnuit cu o discreţie absolută. Nu rar se întâmpla ca un senator, ieşind din Capitoliu, să îşi prelungească o masă bună cu o siestă într-una din camerele de hotel, facturată la preţ uriaş.

Şeful hotelului, aplecat până în pământ de respect, îi instală pe cei

doi la o banchetă din sala din fund, încadrată de două mese goale pentru a discuta liniştiţi. La o masă mai depărtată, o brunetă înţepată lăsa impresia că citeşte *Wall Street Journal*, aşteptându-şi amantul. Foarte elegantă, cu figura mascată de o voaletă de modă veche, gâtul înfăşurat într-o blană de vulpe.

Era un frig nemernic la Washington.

Abia se aşezară Frank Capistrano şi Malko la masă că şeful de sală aduse paharele, o sticlă de Defender „5 ani vechime" şi o Stolychnaya Cristal. Avea memoria bună. După ce îi servi, dispăru pe vârful picioarelor. Frank Capistrano ridică paharul.

— Bine ai venit la Washington! zise el cu vocea aspră.

— Bucuros să vă regăsesc! îl asigură Malko, ca un ecou. Păreţi obosit…

Frank Capistrano răsuflă ca un pachiderm epuizat.

— Sunt terminat! 2005 a fost anul cel mai dificil din cariera mea. S-a lucrat pe toate fronturile. Irak, Iran, Siria, China! Ne atacă toţi, ştiind că Preşedintele este stresat. În orice caz, ne-aţi adus un mare serviciu în Iran. I-am băgat cu nasul în rahatul lor!

— Sunt fericit că este aşa, făcu Malko, care fusese gata să îşi lase pielea pe acolo.

Frank Capistrano puse paharul de scotch în care nu mai rămăseseră decât câteva cuburi de gheaţă şi zise:

— Ne vor păcăli până la urmă! Orice s-ar întâmpla, sunt pe cale să îşi facă bomba atomică şi nimeni nu îi va opri. Nici Consiliul de Securitate, nici ameninţările. Ar trebui izolaţi, dar nu mai este în „tendinţă".

— Israelienii nu se vor ocupa?

— Nu fără aprobarea noastră… Consecinţele politice ar fi prea grave. Şi mă întreb dacă iranienii nu aşteaptă tocmai asta.

— De ce?

— Le va da un pretext pentru a arunca prima lor bombă, abia scoasă din cuptor, peste Tel-Aviv. În aplauzele întregii lumi musulmane…

Iranienii, dezlănţuiţi de ură, propuneau în fiecare săptămână o nouă idee pentru a scăpa de Israel: Germania, Austria, Canada, Alaska…

Şeful de sală reveni cu două *Caesar Salad* şi o sticlă de Chateau La Lagune 1986, pe care o prezentă respectuos.

Faţa lui Frank Capistrano se lumină.

— Bună alegere! aprobă el. Ce mai aşteptăm pentru a începe?

Vinul La Lagune era distins. Catifelat! Malko se servi imediat… Ajuns la Washington în ajun, avusese timp să se odihnească puţin. Rar Consilierul Special al Casei Albe îl convoca astfel, fără un motiv particular. Prosteşte, crezuse că pentru a-i mulţumi de îndeplinirea

misiunii la Teheran, terminată feroce. Îşi lăsase logodnica Alexandra la New York unde aceasta abia aştepta să facă o razie prin magazine, bine meritată după răpirea ei de către iranieni. Detesta Washingtonul şi spionii lui care, totuşi, asigurau un modest trai lui Malko. Acesta decisese să i se alăture după întâlnire, călătorind cu trenul. În câteva ore, Amtrak îl va duce în inima Manhattan-ului.

— Cunoaşteţi Venezuela? întrebă brusc Frank Capistrano.

— Am fost acolo, acum mult timp, răspunse Malko. De ce?

— Avem o problemă acolo, oftă Frank Capistrano, turnând din Defender.

Duş rece pentru Malko care realiză brusc că nu îl invitase doar pentru a îl felicita. Şeful de sală adusese fripturile New York. Atacând, Frank Capistrano întrebă, cu gura plină:

— Ai auzit vorbindu-se de Hugo Chavez?

— Evident.

Preşedintele venezuelan devenise una din problemele spinoase ale Statelor Unite. La putere din 1999, foarte apropiat de Fidel Castro, oferea Cubei o sută de mii de barili de petrol pe zi, după ce rebotezase Venezuela „Republică bolivaristă" şi inundase ţara cu treizeci de mii de cubanezi, în principal medici! În 2002, Washingtonul crezuse într-un miracol timp de patruzeci şi opt de ore, graţie puciului pus la cale contra lui Chavez, recunoscând într-un timp record noul regim. Eliminarea lui Hugo Chavez nu durase decât treizeci şi şase de ore… Redevenit şef al statului, ura sa contra Statelor Unite se transformase în paranoia. Cu fiecare ocazie, îl insulta public pe George W. Bush. Expulzase consilierii Pentagonului, prezenţi de câţiva ani la Forte Tiuna şi, din mers, schimbase toţi şefii din compania petrolieră naţională, PDVSA, pentru a pune în locul lor oamenii lui.

Armata fusese epurată, administraţia la fel, o televiziune de şoc, Telesur, ataca toată ziua SUA. Opoziţia politică, desconsiderată datorită puciului ratat, se dizolvase în lupte fratricide şi nimeni nu mai putea ţine piept noului *caudillo* care era pe cale să remodeleze ţara.

Dacă ar fi fost vorba de Paraguay, toată lumea ar fi fost indiferentă, dar o ţară, al cincilea exportator de petrol, care produce două milioane şi jumătate de barili pe zi, din care trei sferturi se duc în Statele Unite, nu lasă pe nimeni indiferent…

Încurajată de americani în 2003, opoziţia încercase să îl dea jos pe Hugo Chavez printr-un referendum popular. Un nou eşec. Sfătuit de Fidel Castro, şeful venezuelan, în grabă, le făcuse acte celor două milioane de venezuelani care nu aveau. Evident, aceştia votaseră pentru el.

După acest nou succes, Chavez se lansase într-o cruciadă antiamericană, care cunoscuse apogeul cu câteva săptămâni în urmă. Venezuela, contrar Acordului de liber comerţ al Americilor patronat

de Washington, promulgase împreună cu treizeci de ţări din bazinul Caraibelor un acord petrolier, primul pas spre Alternativa bolivariană pentru Americi. După ce se alipise la Mercosur, piaţa comună a conului de sud, Brazilia, Argentina, Uruguay, Paraguay. Toate aceste alianţe, generos unse cu petrol de Hugo Chavez, dădeau dureri de cap Casei Albe.

— Acest bastard de Chavez, este ca o durere în fund, mormăi Frank Capistrano, înghiţind o bucată mare de friptură.

— Din cauza Mercosur?

Consilierul Special scutură din cap.

— Nu. Este şi mai rău. Chavez este pe cale de a transforma Venezuela într-o nouă Cubă. Acolo, oamenii nu cred încă, dar noi avem nişte elemente extrem de neliniştitoare. Venezuela este pe panta totalitarismului.

— Cum? se miră Malko, Chavez a fost ales democratic, în 1998, şi reales în 2002.

— Şi Hitler la fel în 1933! zise Frank Capistrano. Chavez este pe cale să pună la punct un sistem care îi este foarte devotat. Mai întâi, s-a numit şeful armatei, cu titlu militar, el care nu este decât locotenent-colonel. Apoi a plasat rezervele sub ordinele lui directe. Controlează banii din petrol, tot sectorul public, unde şi-a plasat fidelii şi consilierii cubanezi sunt peste tot.

— Toate acestea sunt reversibile, obiectă Malko. Este sistemul *spoil*.

— Nu chiar.

— Ce vă sperie?

— Două lucruri, făcu Frank Capistrano, coborând vocea. Unul care este public: tocmai a comandat în Rusia o sută de mii de arme kalaşnikov AK-47, pentru a echipa *Unităţile Populare de Apărare*, comandate de unul din apropiaţii lui, Julio Domitero, o versiune venezuelană a Comitetelor de Apărare a Revoluţiei cubaneze, care controlează toată ţara la nivel de cartiere…

— Şi venezuelanii nu zic nimic?

— Bat în cratiţe şi protestează în presă. Chavez ignoră, are toate puterile legale, controlează întreaga ţară. Ştim că se pregăteşte să naţionalizeze o mare parte din sectorul privat şi să facă o reformă agrară care îi va deposeda pe toţi marii proprietari. Are majoritatea absolută în parlament şi poate vota legile pe care le vrea. Dar proiectul care ne nelinişteşte cel mai mult este încă secret. Se pregăteşte să anunţe o fuziune Venezuela–Cuba! O uniune a două ţări, cu tot ceea ce implică aceasta. Altfel spus, cubanezii vor putea desfăşura trupe în Venezuela… Pentru a veni în ajutorul prietenului lor, în caz că… Mai rămân câteva luni pentru a-l opri pe Chavez. Altfel, vom avea o a doua Cuba în braţe, infinit mai periculoasă. Hugo Chavez are cu treizeci de ani mai puţin decât Castro, petrol, şi ne

urăşte.

— Venezuelanii nu vor să îl oprească?

— Îşi vor da seama prea târziu.

— Şi opoziţia?

Frank Capistrano îşi uni degetele arătător şi mare într-un cerc.

— Sunt nuli, zise el pe un ton răutăcios.

— Ce trebuie făcut atunci? întrebă Malko, impresionat de acest tablou apocaliptic.

Frank Capistrano se aplecă peste masă şi zise, atât de încet, încât Malko trebui să citească pe buze:

— Să îl omorâm pe acest pui de nemernic.

*

* *

Malko îşi aminti brusc de o declaraţie publică a celebrului evanghelist american Pat Robertson, care, în cursul unei rugăciuni, spusese exact acelaşi lucru, ideea era în aer. Dar era interesant să o auzi din gura unui consilier al Casei Albe… Malko, fiind recent în Cuba, ştia ce se gândea despre regimul cubanez şi îşi imagina soarta unei Venezuele adepte a ideilor castriste. Ca de fiecare dată, poporul suferă iar bogaţii au timp să se adune la Miami, ca şi cubanezii. Fidel Castro rezista de patruzeci şi cinci de ani şi nici nu era sigur că regimul său se va prăbuşi odată cu dispariţia sa. Se putea dori aceeaşi soartă celor douăzeci şi cinci de milioane de venezuelani? Bău puţin vin şi-l privi în faţă pe Frank Capistrano.

De-a lungul anilor, CIA plănuise multiple tentative de eliminare fizică a lui Fidel Castro, fără niciun succes. Frank Capistrano arboră o mimică descurajată.

— Ştii bine că nu ne putem implica direct. Dar cred că anumiţi venezuelani sunt pe cale să îşi ia soarta în mâini.

Totuşi, de la 11 septembrie 2001, Statele Unite nu prea ţinea aproape drepturile omului: arestări ilegale în ţări străine, închisori secrete ale CIA, lichidări discrete ale teroriştilor de către „escadroane ale morţii”. Eliminarea fizică a lui Hugo Chavez nu trebuia să pună o problemă insurmontabilă unei Agenţii ca CIA.

— Cu Al Qaida, nu vă puneţi mănuşi, remarcă Malko.

— Este adevărat, recunoscu Frank Capistrano. Dar, chiar acolo, ne creăm probleme… Jumătate din lume ne urăşte. Preşedintele a semnat un *ordin executiv* secret care recomandă să facem tot ce este posibil pentru ca Hugo Chavez să nu rămână la conducere în Venezuela. Dar nu poate merge mai departe…

— Este deja prea târziu, remarcă Malko. Hugo Chavez se laudă peste tot că există un „contract” pe capul lui…

— Este inexact, protestă pudic Frank Capistrano. Nu am pus niciun

contract pe capul lui Chavez, chiar dacă ne rugăm foarte mult pentru ca el să nu moară de bătrâneţe.

Frumos eufemism.

Americanul îşi termină friptura şi preciză:

— Este un lucru pe care nu ni-l putem permite: să fim prinşi cu mâţa în sac. Consecinţele politice în America latină nr fi incomensurabile.

Malko nu înţelegea prea bine unde bătea americanul.

— Ce veţi face? întrebă el. Să susţineţi un puci?

Frank Capistrano scutură trist din cap.

— Cu cine? Armata venezuelană a fost purificată. Toţi cei care au fost formaţi de noi au fost daţi la o parte. Consilierii cubanezi sunt peste tot şi îi „sapă" pe cei care deţin poziţii strategice. Contăm pe câţiva prieteni şi pe nişte decepţionaţi de chavism, dar nu vor acţiona atât timp cât Chavez va fi acolo…

Lăsă fraza în suspans. Malko asculta, perplex. America latină nu purta noroc Casei Albe. Aventura sa în Cuba îl învăţase mult, în urmă cu câteva luni. Americanii, paralizaţi de frica politică, nu mai voiau să opereze direct. Ceea ce ducea la derive periculoase. Totuşi, CIA era tehnic foarte capabilă să organizeze lichidarea fizică a lui Hugo Chavez. Dar avea nevoie de o aprobare politică.

Lăsă tacâmurile şi îl fixă pe Frank Capistrano.

— Frank, zise el, treci la subiect.

Consilierul Casei Albe goli paharul de vin.

— O.K., răspunse el, dumneavoastră vă pot spune totul. Este în acest moment un proiect pentru eliminarea lui Chavez, dar nu suntem implicaţi cu nimic. Este *pur* naţional, venezuelan 100%.

— Sunteţi totuşi la curent, remarcă Malko.

— Bineînţeles, recunoscu Frank Capistrano, dar nu noi suntem sponsorii. De la puciul ratat împotriva lui Hugo Chavez în aprilie 2002, am păstrat contactul cu anumiţi instigatori care se află acum la Miami, unde s-au apropiat de clanul anti-Castro instalat în Florida. Graţie contactelor Agenţiei cu ei, supraveghem activităţile lor.

— Şi îi ajutaţi să îl răstoarne pe Chavez? întrebă perfid Malko.

— Nu, bineînţeles, se apără Frank Capistrano cu indignare. *În niciun caz*, guvernul american nu trebuie să fie implicat în eliminarea fizică a lui Hugo Chavez. Bineînţeles, dacă aceasta se produce, nu vom plânge cu lacrimi de sânge.

Medalia de aur pentru ipocrizie avea să fie atribuită cu greutate la următoarele Jocuri Olimpice…

— Deci, concluzionă Malko, aşteptaţi şi vă rugaţi…

Frank Capistrano îşi strâmbă gura cu un rânjet.

— Ne rugăm *foarte* tare. Şi veghem de departe aceşti generali în exil pentru care avem o oarecare simpatie…

Era bine spus.

— Deci, reluă Malko cu o urmă de ironie, nu m-aţi invitat la Washington pentru a-mi cere să îl asasinez pe Hugo Chavez?

— Dumnezeule, nu! Dar am aflat ceva care ar putea să fie util pentru aceşti curajoşi cetăţeni venezuelani. O informaţie vitală pentru ei şi pe care dorim să le-o comunicăm.

— Asta este uşor, remarcă Malko, graţie contactelor indirecte cu ei.

— Ar însemna să intervenim *activ*, răstălmăci consilierul de la Casa Albă. Preşedintele se opune. V-am spus că *nimic* nu trebuie să ne lege de aceşti oameni care au totuşi toată stima noastră. Luptăm pentru libertate, nu contra unui tiran comunist.

Era reîntoarcerea în plin război rece.

— Care este acea informaţie vitală? întrebă Malko.

Sala de mese era pe cale să se golească. Bruneta îşi ridicase voaleta pentru a mânca îngheţata în timp ce vecinul ei, un chel corpolent, îi pipăia şoldul cu un aer libidinos.

— Ştii ce-şi telefonează regulat Hugo Chavez şi Fidel Castro? întrebă Frank Capistrano.

— Mi-aţi spus.

— Nu este un secret. Chavez îl sună pentru un da sau pentru un nu. Dar anumite conversaţii, mult mai secrete, se efectuează pe o line satelit securizată. Mulţumită Domnului, graţie contactelor noastre în cadrul armatei venezuelane, posedăm codul de decriptare şi suntem capabili să descifrăm aceste conversaţii referitoare la decizii importante uneori. Ori, recent, în una din ele, Hugo Chavez i-a povestit lui Fidel Castro că a aflat de existenţa unui complot pus la cale de venezuelani pentru a-l asasina.

— El o strigă peste tot, remarcă Malko, nu este ceva uimitor de secret…

— Ba da, răspunse Frank Capistrano, a vorbit de un complot care tocmai se declanşase, o informaţie pe care a aflat-o printr-o „cârtiţă” din Caracas. Ori, aceasta corespunde cu ceea ce ştim noi. Se leagă de un fapt precis: eliberarea recentă a unuia dintre instigatorii puciului din 2002, generalul Gustavo Berlusco. Ştim, prin amicii noştri din Miami, că ei contau mult pe el.

— Nu l-au arestat din nou pe acest general?

— Berlusco se află în Columbia cu familia, după spusele staţiei noastre din Bogota. În plus, Fidel Castro, în cursul acestei conversaţii, l-a sfătuit pe Hugo Chavez să lase să se dezvolte acest complot. Pentru a-i prinde pe toţi participanţii şi sponsorii americani.

— Bine gândit, recunoscu Malko.

Frank Capistrano nu îi aprecia umorul.

— Deci, concluzionă acesta din urmă, trebuie să îi avertizăm de urgenţă. Să se oprească imediat.

— De ce nu aţi făcut-o?

— Nu vrem să implicăm staţia din Caracas. Agenţia, înainte de Chavez, colabora cu Serviciul local, DISIP, şi schimbau informaţii. DISIP a trecut cu arme şi bagaje în tabăra lui Chavez şi a divulgat identitatea agenţilor noştri de acolo. Suntem nişte ciumaţi acolo şi ofiţerii noştri de teren sunt încolţiţi. În plus, noul ambasador, William Brownfield, este mort de frică.

— Şi ştiţi cine se pregăteşte să îl asasineze pe Hugo Chavez?

— Nu, am lansat un mesaj prin oamenii pe care îi controlăm la Miami, spunând că vrem un contact cu amicii lor din Caracas.

— De ce nu le-aţi transmis direct prin amicii voştri anti-castrişti?

Frank Capistrano se strâmbă din nou.

— Fiindcă sunt penetraţi până în măduva oaselor de agenţii cubanezi ai DGI. NU vreau ca această informaţie să ajungă la Hugo Chavez.

— Aveţi un contact la Caracas?

Americanul scoase din buzunarul interior un pătrat de carton alb şi îl puse pe masă.

— Da. Prin Miami, ştim că omul care conduce această operaţiune are drept pseudonim „Napoleon”. Nu îi ştim adevărata identitate. Ni s-a dat un număr de telefon al unei persoane care este legătura lui „Napoleon”. Un telefon mobil: 0414 326 5352. Graţie staţiei noastre din Caracas, am putut identifica proprietarul: o anume Marisabel Mendoza, locuind în vila California, pe strada Lagunita, în El Hatillo, o periferie şic în sudul Caracasului.

— Ce aşteptaţi de la mine? întrebă Malko, neîncrezător.

— Să mergeţi la Caracas, sub adevărata dumneavoastră identitate, sosind cu un zbor din Europa, şi să contactaţi această persoană în cea mai absolută discreţie. Cum aveţi adresa ei, este preferabil să nu folosiţi telefonul. Nu ştim dacă este supravegheată.

— Şi ce să îi spun?

— Că aveţi un mesaj pentru „Napoleon” din partea Agenţiei. *Normal*, ar trebui să vă pună în legătură cu el.

— De ce să nu îi livrăm ei direct mesajul?

— Nu ştim ce rol are.

— Care este exact mesajul pe care doriţi să îl transmit?

Frank Capistrano se aplecă peste masă şi preciză cu voce joasă:

— Mai întâi informaţia că Hugo Chavez este la curent cu proiectele lor. Asta este un *fapt*. Şi apoi, un sfat: „renunţaţi”.

— Aveţi o idee asupra modului în care aceştia vor să scape de Hugo Chavez?

— Nici cea mai mică, mărturisi consilierul special al Casei Albe. Probabil un ucigaş plătit venit din Columbia. Au puţine şanse să reuşească.

Malko privi la expreso, abia adus de şeful de sală.

— Şi după ce voi livra mesajul ce fac?

— Ei bine, această misiune este evident finanţată de Agenţie. Ori, nu se pune problema să prezentăm controlorilor financiari care pot fi interogaţi de o comisie parlamentară adevărata ei natură. Ar ajunge o scăpare în *Washington Post* pentru a declanşa un seism politic. Deci, finanţarea călătoriei dumneavoastră va fi afectată unei misiuni oficiale.

— O misiune adevărată sau o momeală? întrebă Malko.

— O misiune *adevărată* pentru care nu este nevoie să vă ascundeţi. Ştiţi că Hugo Chavez a concediat nouăsprezece şefi din PDVSA pentru legăturile lor presupuse cu opoziţia? Am vrea să le cunoaştem profilul celor care i-au înlocuit. Să ştim care din ei sunt „pretabili". Cele două milioane şi jumătate de barili pe zi de petrol ne interesează mult. Cu acoperirea dumneavoastră obişnuită de ziarist la *Kurier* din Viena, sunteţi liber să acţionaţi.

— Vreţi deci să mă duc să îi intervievez pe aceşti venezuelani?

— Pe unii, cel puţin, pentru a justifica cheltuielile de misiune. De altfel, noi vrem *cu adevărat* să aflăm ce au în cap. Derulăm o operaţiune similară cu ofiţerii superiori din armata venezuelană. Dacă aţi rămâne trei sau patru zile, ar fi perfect. Principalul este să livraţi mesajul către „Napoleon". Vă va mai linişti după acţiunea în Iran. Câteva zile sub soarele Americii Latine. Sunt sigur că Venezuela este simpatică…

Se vedea că nu prea călătorea… Ostentativ, Frank Capistrano se uită la ceasul Breitling şi oftă.

— Trebuie să plec.

— Staţia din Caracas este anunţată de venirea mea?

— Le-am transmis un mesaj criptat. Şeful staţiei mi-a transmis pentru dumneavoastră un număr la care puteţi lăsa un mesaj cu numele de Norbert. Cu modalitatea de a vă contacta. Dar nu cred că veţi avea nevoie… Iată tot ce vă trebuie, cu lista şefilor din PDVSA.

Îi întinse un plic lipit.

— Bine, făcu Malko fără entuziasm, după ce îl băgă în buzunar, în timp ce americanul semna nota de plată.

Se despărţiră pe trotuar cu o călduroasă strângere de mână.

— Nu vă urez *noroc* fiindcă nu aveţi nevoie, concluzionă Frank Capistrano cu un zâmbet larg. După Iran, aveţi dreptul la ceva mai lejer.

Se îndepărtă spre Casa Albă, cu mâinile în buzunarele paltonului, pe strada măturată de un vânt glacial. Malko o luă spre *Intercontinental*, cu gulerul paltonului de vigonie ridicat. Singurul avantaj care îl vedea în această ciudată misiune, era că va sta puţin la soare. Dacă Alexandra reuşea să se dezlipească de New York, ar putea

fi efectiv un voiaj plăcut.

Mergând, continuă să se gândească la ultimele cuvinte ale lui Frank Capistrano. Această misiune uşoară părea chiar *prea* uşoară.

De ce să utilizezi un şef de misiune călit şi să îl faci să vină din Europa pentru ceva care ar fi putut fi îndeplinit de orice tânăr ofiţer de teren? Malko era plătit pentru a afla că în lumea paralelă nimic nu era gratuit… Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că Frank Capistrano nu îi spusese totul. Această misiune „uşoară" îi lăsa o impresie proastă.

Avea clar sentimentul că sub aerul lui bonom, Frank Capistrano îl trimitea în gura lupului.

Capitolul IV

Strada Lagunita era mărginită de vile somptuoase izolate în mijlocul unor veritabile parcuri, cu gazon impecabil, maşini 4×4 aliniate ca la paradă. Ondulându-se printre coline, se pierdea apoi într-o mică pădure ce adăpostea Country Club El Hatillo. Te-ai fi crezut în Beverly Hills, nu în sudul Caracasului. Aici, nu existau periferii *barrios* mizere, case vechi sau pietoni zdrenţăroşi. Doar lux. Iar gardurile cu sârmă ghimpată care protejau fiecare proprietate nu erau electrificate! Spunea mult despre calmul acestui cartier rezidenţial.

Malko, la volanul unui Ford închiriat, îşi reţinu un căscat. Conştiincios, începuse pânda la ora opt dimineaţa. Sosise cu o zi înainte *via* Santo Domingo şi se instalase la hotel *Tamanaco*, cel mai puţin respingător din oraş, cu piscină mare şi o vedere panoramică spre autostrada Est… La cincizeci de metri de vila California, supraveghea intrarea fără dificultate. O mică şansă. Tot ce ştia, era că persoana ce trebuia contactată, Marisabel Mendoza, locuia acolo. Nu ştia cu cine semăna şi ce maşină conducea.

Dar trebuia să apară. Dacă nu o repera, avea timp să sune la numărul dat de Frank Capistrano.

De câteva minute, şoseaua, până atunci pustie, se anima. Vehicule ieşeau aproape de peste tot, pornind înspre Trinidad şi Caracas. Malko nu recunoscuse oraşul! Mereu la fel de urât, prăfuit, cu clădiri unele mai urâte ca celelalte, întinsă de la est la vest, între două autostrăzi, capitala se degrada pe măsură ce mergeai spre vest. Centrul istoric, de la piaţa Bolivar la palatul prezidenţial Miraflores, devenise un oribil loc periculos unde se aventurau prudent ziua şi mai puţin noaptea… Parcurgând cotidianul *El Universal* pentru a-şi mai omorî timpul, Malko descoperise un fapt divers semnificativ: la două sute de metri de palatul prezidenţial, în ajun, un tânăr provenind dintr-un *barrio* trăsese opt gloanţe într-un adolescent, doar pentru a-şi recupera

pantofii Nike nou-nouţi… Aici domnea nebunia mărcilor…

Feroce.

Ridică ochii spre cer. Câteva pete de albastru. În vale, un strat de nori gri apăsa peste oraş, lăsând să cadă din când în când o ploaie caldă. Sezonul ploilor nu se mai termina şi imensa piscină de la *Tamanaco* rămânea pustie… Malko degustase deja atmosfera ţării când venise de la aeroport, din La Guaira, la nivelul mării, până în valea situată la 1100 de metri altitudine, unde se afla Caracas. Trecând pe unicul viaduct al acestei artere vitale, şoferul de taxi se întorsese, glumeţ:

— Señor, acest pod se va prăbuşi în curând… Trebuie închis până la Crăciun. Este foarte slab.

Caracasul ar fi fost astfel rupt de lume! Fosta şosea nu mai era decât o potecă pe munte. O altă variantă era un ocol de patru ore, şi nu putea primi camioanele…

Fatalişti şi prostiţi de ritmurile nebuneşti de „regatton”, venezuelanii se pregăteau de Crăciun fără grijă.

Malko tresări: o maşină tocmai ieşea din vila California. Un 4×4 negru cu geamuri fumurii care porni spre Caracas. Imposibil, din cauza geamurilor negre, să distingă ce se afla în interior. Îşi asumă totuşi riscul de a urmări vehiculul. La un moment dat se va opri şi va descoperi cine este înăuntru. Mesajul odată transmis, va încerca să contacteze câţiva şefi din PDVSA, apoi va sări în primul avion de New York, unde Alexandra decisese să rămână. Tresărea gândindu-se la orgia de cumpărături la care se preta. Curând, castelul din Liezen nu va mai fi decât un imens dressing-room…

Traversară El Hatillo pentru a se angaja pe vechea autostradă sinuoasă ce urca spre Caracas. Dealuri şi iar dealuri. Când acoperite de mizerabilele *barrios*, când de clădiri ultramoderne.

Circulaţia crescu şi curând mergeau la pas. Vizibil condusă de cineva energic, Jeep Cherokee negru se strecura printre şiruri. Şoferii venezuelani erau calmi: fără întoarceri spectaculoase, fără claxoane, se strecurau fără grabă şi fără reguli în magma de automobile, semafoarele nu erau decât nişte indicatoare. Brutal, Malko trebui să frâneze: un infirm în scaun cu rotile era imobilizat în mijlocul autostrăzii!

Crezu că este un nefericit rătăcit, apoi remarcă biletele de loterie pe care acesta le vindea. Era doar un *buhonero*, un vânzător stradal ca în tot Caracasul.

Economia paralelă.

Stoic, nefericitul se strecura în zigzag printre maşinile care reuşeau să nu îl lovească, ceea ce însemna să îşi câştige traiul cu sudoarea frunţii.

Puţin mai târziu, apăru în dreapta clădirea piramidală a hotelului

Tamanaco. Urmau să intre pe autostrada Francisco Fajardo, mergând spre centru, deja practic blocată.

În faţa lui, maşina Cherokee acceleră şi aproape că fu luat prin surprindere. Căţărat pe zidul care separa cele două sensuri, un poliţist privea, neputincios, maşinile blocate care îl asfixiau conştiincioase.

*

* *

Angel Santano, directorul departamentului de Investigaţii şi acţiune imediată din DISIP, se aşeză în faţa ferestrei prin care se vedea drapelul venezuelan înnegrit de poluare. Singurul semn exterior al apartenenţei Serviciului la Ministerul de Interne. În afară de acest modest stindard, „elicoidul" putea trece drept un templu maya, într-un cartier de troglodiţi. Înghesuit între strada Nueva Granada şi câteva *barrios* mizere, se intra printr-o poartă de oţel masiv, în spate, la capătul unei străzi desfundate care dădea în strada Victoria.

Poliţişti în uniformă neagră, având pe spate sigla DISIP cu litere mari galbene, temuţi de populaţie pentru brutalitatea lor, păzeau zi şi noapte.

Angel Santano se întoarse spre Manuel Cordoba, responsabilul Secţiunii 4 din DISIP, însărcinată cu ascultările telefoanelor.

— Bun, Manuel, sper că ai ceva interesant acolo!

Arăta cu privirea un dosar enorm verde aşezat în faţa funcţionarului. Acesta, un mustăcios cu alură jovială şi chel, nu avu timp să răspundă. Uşa tocmai se deschidea apărând un bărbat slab cu tenul foarte închis, patruzeci de ani, păr tuns scurt.

— Scuze, zise el cu accent cubanez, traficul aglomerat!

— Manuel, îl cunoşti pe colonelul Montero Vasquez?

— Da, da, zise responsabilul Secţiunii 4, cu un zâmbet vag.

Colonelul Montero Vasquez era unul din consilierii cubanezi impuşi de preşedinte care lucrau în DISIP, raportând tot ce se petrecea, mai întâi consilierului principal cubanez, instalat la palatul Miraflores şi, apoi, ambasadorului Cubei, la post în Caracas de zece ani. Angel Santano aprinse a zecea ţigară din acea zi. Nervos. După această şedinţă, trebuia să se întâlnească cu noul şef al DISIP, generalul Miguel Torres, pentru a-i prezenta un raport referitor la cazul despre care urmau să discute. Şi ştia că raportul lui va ajunge direct la preşedinte.

Manuel Cordoba îşi luă inima în dinţi şi începu:

— Bun, anunţă el, nu am încă niciun rezultat concret…

Angel Santano încruntă din sprâncene şi îşi ridică ochelarii rectangulari, semn de exasperare.

— Cum! După zece zile de ascultări, nu ai *nimic?*

Umerii lui Manuel Cordoba se lăsară.

— Da, am vreo treizeci de interceptări, dar nimic interesant. Niciun corespondent al lui „Mickey” nu este în fişele noastre sau reperat pentru activităţi sau contacte cu opoziţia.

— Cine este „Mickey”? întrebă cubanezul.

Angel Santano îşi puse la loc ochelarii.

— Sursa noastră, zise el.

Nici vorbă să dea pe mâna cubanezilor un asemenea secret care era capitalul *său*. Decepţionat, insistă:

— A fost luat în vizor de Secţiunea a Doua?

Cea cu urmăririle şi străinii.

— Da. Întâlneşte mulţi oameni şi este dificil să îi identificăm pe toţi, dar au fost fotografiaţi. Cercetările de teren sunt în curs de derulare.

— Bun, mormăi Angel Santano.

Era bună o a doua invitaţie la masă la *El Barquero*. Ar fi trebuit să se îndoiască că nu îl atrăgea în cursă aşa de uşor pe vulpoiul bătrân de Teodoro Molov. În momentul în care se ridica, cubanezul zise cu o voce caldă:

— De ce nu interogaţi această sursă într-un mod eficient?

Adică să îl tortureze puţin. Angel Santano împinse scaunul şi răspunse sec:

— Nu lucrăm aşa aici.

În fine, nu mereu. Dar să torturezi un om ca Teodoro Molov era politic imposibil. Un comunist, un ziarist şi un prieten al lui Fidel Castro, chiar dacă îl ataca zilnic pe Hugo Chavez. Media se va dezlănţui împotriva DISIP, care nu avea şi aşa o reputaţie prea bună.

Angel Santano se îndreptă cu paşi greoi spre biroul generalului Miguel Torres.

*

* *

Marisabel Mendoza deschise torpedoul şi scoase pistolul Glock 9 de care nu se despărţea niciodată. Lăsând volanul pentru câteva secunde, verifică, trăgând de chiulasă, dacă avea glonţ pe ţeavă şi puse arma lângă ea. Se uită în retrovizoare.

Era urmărită.

Remarcase când traversase Trinidad. Un Ford alb forţase semaforul pentru a nu o scăpa… De atunci, vehiculul alb nu o lăsa. Posibilitatea unei răpiri sau a unei reacţii violente a „talibanilor”, partizanii lui Chavez?

O pusese deja în gardă. Declaraţiile ei înflăcărate anti-Chavez îi vor atrage probleme. O va urmări până în oraş şi când se va opri, complicii vor veni şi o vor răpi. Apoi, vor negocia cu familia ameninţând că o desfigurează sau îi taie o ureche. În câteva ore, totul

se va rezolva pentru câteva milioane de bolivari.

Sau o vor urmări pentru a o jefui după ce ar fi mers la cumpărături. Omorând-o la nevoie…

Cel mai bine era să lovească prima.

Luă telefonul mobil şi apăsă o tastă, apelând un număr din memorie.

*

* *

Cherokee negru mergea pe strada Libertador, după ce părăsise autostrada Francisco Fajardo. Întoarse pe o mică stradă şi intră în parcarea subterană a enormului centru comercial Sambil.

La al treilea nivel, mii de maşini. Fără îndoială pentru a exersa simţul observaţiei la clienţi, niciun loc nu avea număr. Unii mai distraţi petreceau uneori ore întregi în căutarea vehiculului, fără nici cel mai mic punct de reper. Cherokee parcă într-un colţ pustiu şi Malko, care tocmai oprise la câţiva metri, văzu coborând o brunetă magnifică cu coc impozant, îmbrăcată cu o vestă din imitaţie de panteră foarte scurtă şi un jeans extrem de mulat, în picioare cu pantofi sport. Se îndepărtă spre una din uşile de acces în centrul comercial, balansându-şi şoldurile ca şi cum dansa.

Putea fi Marisabel Mendoza, contactul prin care ajungea la „Napoleon”. Malko făcu câţiva paşi în direcţia ei. Nu parcurse trei metri că un braţ musculos se strânse în jurul gâtului, sugrumându-l. Bărbatul îi zise la ureche:

— Nu mişca, prostule!

Malko se supuse. Un al doilea personaj apăru în faţa lui. Deloc simpatic. Frunte cheală, faţă ascuţită, mustaţă lăsată pe o bărbie înfundată. Îi înţepă abdomenul cu vârful unui pumnal, în timp ce cu cealaltă mână, îl pipăia rapid peste tot. Luă paşaportul, îl deschise şi ridică ochii spre Malko, vizibil surprins. Al doilea, pe care nu îl văzuse încă, lipit în spatele lui, îl strangula în continuare.

Bărbatul cu pumnal îi zise:

— Du-te să vezi ce are în maşină.

Malko putu în fine să respire, cu vârful pumnalului în burtă, chiar deasupra curelei.

— Nimic! ţipă cel care inspectase Fordul.

Mustăciosul reluă, ameninţător:

— De ce o urmăreai pe Marisabel?

Deci, Malko urmărise persoana potrivită.

— Puteţi să luaţi legătura cu ea? întrebă el.

— De ce?

— Spuneţi-i că încerc să dau de „Napoleon”.

Celălalt îl puse să repete de două ori. Se depărtă şi scoase un

telefon din buzunar. Malko îl observă în fine pe cel care îl atacase din spate. Masiv, părul dat pe spate, burtă mare şi o faţă plată de indian, cu ochi mici negri plini de răutate.

Mustăciosul revenea.

— Dona Marisabel vă aşteaptă la standul Nokia, la nivelul autostrăzii. Scările rulante sunt acolo, anunţă el.

Îşi retrase pumnalul şi cei doi se urcară într-o Kia cu geamuri fumurii.

Cu gâtul încă marcat de durere, Malko se îndreptă spre Escalator.

Gheaţa era spartă.

*

* *

Mii de telefoane mobile, o mulţime compactă, muzică asurzitoare, sute de buticuri într-un labirint de culoare… Malko o reperă pe Marisabel Mendoza în faţa standului Nokia şi se apropie, în spatele ei.

— Señora Mendoza?

Venezuelana se întoarse şi el fu uimit de frumuseţea ei. Ochi verzi subliniaţi cu negru, o gură imensă şi cărnoasă, foarte roşie. Prin deschizătura vestei, un corset fucsia în V descoperea o bună parte dintr-un bust care, dacă nu era operat, era un miracol al naturii. Venezuelana îl abordă pe Malko cu un amestec de curiozitate şi neîncredere.

— Cine sunteţi dumneavoastră? zise ea pe un ton agresiv. De ce mă urmăriţi?

— Aş vrea să vă vorbesc.

— De ce nu aţi sunat acasă la mine sau pe telefon? Am numărul în cartea de telefoane.

Malko zâmbi.

— Mi s-a recomandat să fiu discret. Trebuie să transmit un mesaj lui „Napoleon”.

Din cauza rumorii mulţimii, nimeni nu putea surprinde conversaţia lor.

— Nu cunosc niciun Napoleon. Cine v-a dat acest nume?

— Cineva din Miami.

Ea îl măsură îndelung, fără să răspundă, apoi, pe un ton mai calm, remarcă:

— Aţi fost foarte imprudent. Credeam că vreţi să mă răpiţi sau să mă atacaţi. Aici, te omoară pentru patruzeci de mii de bolivari. Doar pentru ceasul de la mână, m-ar fi omorât de o sută de ori…

Îi băgă sub nas un Breitling Callistino plin de rubine. Era atât de provocatoare încât Malko nu se putu abţine să zică zâmbind, privind-o în ochi:

— Señora, nu m-am gândit niciodată să vă jefuiesc. Să vă violez,

poate, acum că vă văd…

În faţa acestui compliment direct Marisabel Mendoza întoarse privirea şi conchise:

— Bun! Este cu siguranţă vorba de o eroare. Nu cunosc niciun Napoleon.

— Stau la *Tamanaco*, apartamentul 766. Linge, completă Malko.

„Văzu” că neuronii ei se puseseră în mişcare, dar nu reacţionă şi se mulţumi să adauge înainte de a se întoarce:

— Miguelito şi Raul ar fi putut să vă sugrume. Adio, señor Linge.

O privi pierzându-se în mulţime, cu o legănare de şolduri care îl făcea să o urmărească în continuare. Ca majoritatea venezuelanelor, avea un fund uimitor.

Când ajunse la *Tamanaco*, o aversă tropicală evacuă lumea de la piscină. Un grup de fete foarte tinere şi foarte sexy discutau în *lobby*, privind cum plouă. Malko se duse la bar unde comandă o votcă. Întrebându-se dacă Marisabel Mendoza îl va suna.

*

* *

Două zile de-a v-aţi ascunselea cu aversele de ploaie. Conştiincios, Malko îşi consacrase puţin timp şi pentru misiunea lui oficială, contactând telefonic câţiva din şefii de la PDVSA. Reuşise chiar să se întâlnească cu trei dintre ei, vizibil pro-Chavez, care nu păreau „pretabili”.

Aşteptând un semn de viaţă de la „Napoleon”. Îşi mai acordase douăzeci şi patru de ore până va lua avionul, după ce o va avertiza telefonic pe Marisabel Mendoza.

Tocmai se întreba în ce restaurant prost va lua masa când telefonul sună..

— O persoană vă aşteaptă în *lobby*, señor Linge, anunţă o voce de bărbat.

În sfârşit!

Marisabel Mendoza era chiar în faţa lifturilor. La fel de sexy ca în prima zi. Ochii ei verzi strălucitori subliniaţi cu negru, gura de un roşu puternic.

— Bună ziua, zise ea întinzând o mână cu unghii foarte lungi lăcuite cu roşu aprins. Să mergem.

El o urmă, reuşind cu greu să îşi dezlipească ochii de pe fundul mulat în fusta de mătase neagră. Jeep Cherokee era în parcare. Cum se urcă Malko, Marisabel se întoarse spre el.

— O să mergem să îl întâlnim pe „Napoleon”, anunţă ea. Sunt obligată să vă leg la ochi.

Trebuia să izbucnească în râs, dar se abţinu. În America Latină se exagera mereu.

— Dacă este necesar… făcu el zâmbind.

Marisabel Mendoza scoase din geantă un fular negru gros şi îi acoperi ochii. Fu tentat să creadă că viaţa lui Hugo Chavez nu era chiar în pericol cu complotişti de acest soi.

Se lăsă legat şi femeia porni pe străzile sinuoase care duceau în şoseaua principală Las Mercedes.

— Mergem departe? întrebă el.

— Nu.

Parfumul puternic al femeii umplea spaţiul iar Malko, sub fular, începu să fantazeze. După douăzeci de minute, maşina se opri. Auzi scârţâitul unei porţi culisante, vehiculul demară din nou şi se opri. Cu un gest rapid, Marisabel Mendoza îi scoase fularul de la ochi.

— Am ajuns! anunţă ea. Coborâţi.

*

* *

Un bărbat aştepta pe scările unei vile cu pereţi albi luminaţi de proiectoare. Înalt, foarte slab, nas mare şi ochi de batracian, îmbrăcat într-o cămaşă mexicană brodată şi un pantalon cu cute impecabil.

Malko parcurse cei câţiva metri care îi despărţeau şi necunoscutul îi întinse mâna.

— Bună seara, zise el. Eu sunt „Napoleon”. Intraţi.

Malko îl urmă, descoperind un interior rafinat, plin de opere de artă, tablouri şi statui. Ajunseră într-un mic salon ocupat de o canapea mare şi două fotolii din argint masiv. Pe masa joasă din sticlă groasă, gâtul unei sticle de şampanie depăşea frapiera cu gheaţă. Totul era lux, rafinament şi bogăţie.

O indiancă cu faţa plată, îmbrăcată cu o rochie lungă până în pământ, apăru, în picioarele goale, şi scoase dopul sticlei de şampanie, apoi umplu trei pahare de cristal. În timp ce Marisabel Mendoza îşi scotea vesta, „Napoleon” ridică paharul înspre Malko şi zise cu o voce plină de emoţie:

— Sunt mândru să primesc aici un aliat cu greutate în proiectul nostru. Trăiască prietenia americano-venezuelană! Trăiască CIA! Moarte lui Hugo Chavez!

Tetanizat, Malko ridică maşinal paharul de şampanie, spunându-şi că micile neînţelegeri generează uneori marile catastrofe.

Capitolul V

După ce bău şampania, „Napoleon” îl apostrofă pe Malko pe un ton aproape ameninţător.

— Señor Linge, îmi puteţi confirma că veniţi din partea

autorităţilor americane?

Ar fi fost stupid să nege.

— A *anumitor* autorităţi, preciză Malko.

— Care angajează Administraţia americană?

Se afla pe un teren alunecos iar Malko trecu la subiect:

— Mă aflu la Caracas pentru a vă transmite un mesaj din partea unor foarte înalte autorităţi americane, confirmă el.

— Nu sunteţi american?

Marisabel Mendoza pusese întrebarea.

— Nu, confirmă Malko, dar sunt trimis de americani. Chiar dacă este vorba de un demers oficial.

Aceste precizări părură că o liniştesc pe gazdă. Îl luă pe Malko de umăr, gest frecvent în America Latină, şi îl conduse într-o mică dar elegantă sufragerie.

— Am prevăzut că vom cina împreună, explică el. De acum, vă pot prezenta adevărata mea identitate. Mă numesc Francisco Cardenas.

— Încântat, zise Malko aşezându-se.

Deranjat totuşi. În ciuda privirilor arzătoare pe care i le expedia Marisabel Mendoza, avea impresia că se implică într-o gravă neînţelegere…

Mica indiancă aduse o *Caesar Salad* şi imediat după aceea nişte bucăţi enorme de carne pe nişte tăvi de lemn, garnisite cu piure de avocado şi manioc.

Era un armistiţiu.

Cinară rapid şi Malko nu se atinse de vinul chilian, negru ca cerneala. Câteva fructe şi apoi se întoarseră în salon.

— Vreţi să vă spălaţi pe mâini? propuse Francisco Cardenas. Marisabel o să vă conducă.

În timp ce el se instala pe canapeaua mare din argint, Marisabel îl conduse pe Malko pe un culoar îngust şi se opri, arătându-i uşa.

— Aici.

Culoarul era atât de îngust încât ajunseră practic lipiţi unul de celălalt, sfârcurile sânilor femeii atingând haina lui Malko. Aceasta nu dură decât câteva secunde, suficient pentru a-l tulbura. Privindu-l în ochi, venezuelana zise pe o voce emoţionată:

— Mulţumesc că aţi venit să ne ajutaţi…

*

* *

Când reveniră în salon, Marisabel Mendoza şi Francisco Cardenas serviseră deja din şampania Taitinger. Stăpânul casei aşteptă să fie umplut şi paharul lui Malko pentru a zice:

— Bun. Anunţaţi-ne acum vestea bună. Cum veţi participa la proiectul nostru?

Malko îi susţinu privirea. Era momentul dificil.

— Sunt aici mai ales pentru a vă preveni, anunţă el.

Francisco Cardenas tresări.

— Preveni? Dar pentru ce?

— Se pare că preşedintele Hugo Chavez este la curent cu ceea ce pregătiţi, răspunse Malko precaut.

Cei doi venezuelani se blocară. Francisco Cardenas deveni şi mai palid şi zise cu o voce nesigură:

— Este imposibil!

— Ba nu, confirmă Malko. Acesta este chiar motivul venirii mele aici.

Cu cele mai mici detalii posibile, relată interceptarea conversaţiilor Chavez-Castro de către NSA americană. Interlocutorii săi se descurajau văzând cu ochii. Când termină, Francisco Cardenas scutură din cap şi repetă:

— Este im-po-si-bil. Toţi cei care sunt la curent cu intenţiile noastre, sunt sigur pe ei ca pe mine.

Malko nu îşi pierdu sângele rece. Era dificil mereu să anunţi veşti proaste.

— Aceste interceptări nu mint, repetă el. Este deci un trădător printre voi.

Linişte asurzitoare. Trăsăturile Marisabelei păreau că se schimonosesc brusc. Se uita la Malko de parcă avea coarne şi copite. Chiar şi sânii ei mari păreau că se chircesc. Aplecat spre el, Francisco Cardenas zise cu o voce tremurând de certitudine:

— Aici, la Caracas, ştim doar *trei*.

— Patru, corectă Marisabel cu o voce slabă. Teodoro. Ne-a auzit în seara aceea.

Gazda îl dădu la o parte pe Teodoro cu un gest din mână.

— Este de partea noastră. Toată ziua, îl atacă pe Bestie în ziarul lui. Chavez a zis public despre el că este un susţinător al contrarevoluţiei. Şi este un om de onoare care nu şi-ar trăda prietenii pentru nimic în lume.

Din nou, se cădea în lirismul tropical.

— Poate că este o explicaţie, înaintă Malko: aţi fost ascultaţi.

— Nu vorbim niciodată la telefon, nu ne trimitem nici fax, nici scrisori. Nu corespondăm decât prin mesageri siguri.

— Şi aici, în această casă, nu sunt microfoane?

Francisco Cardenas zâmbi şiret.

— Am verificat totul cu un tehnician de la Telcel. Nu este nimic.

Malko avu un gest de neputinţă.

— Nu pot să mai spun nimic. Această avertizare este motivul venirii mele aici.

O lumină ostilă trecu prin ochii de batracian ai venezuelanului.

Întrebă cu o voce mult prea blândă:

— Şi care este sfatul pe care ni-l daţi?

— Să renunţaţi. Ar fi o nebunie să continuaţi ştiind că sunteţi supravegheaţi.

Atmosfera se îngreunase brutal. Marisabel Mendoza fuma nervoasă. Mica servitoare apăru, tăcută ca o umbră, dar Francisco Cardenas o expedie cu un gest sec.

— Dacă renunţăm la proiectul nostru, întrebă el, cine va scăpa Venezuela de Hugo Chavez?

— Dumnezeu, poate, zise Malko cu un zâmbet; dacă este de partea voastră.

După feţele încordate, cei doi complotişti nu păreau să creadă în ajutorul divin. Marisabel Mendoza zise:

— Dacă „talibanii" erau la curent, ne-ar fi arestat deja, nu?

Malko nu avea nimic de răspuns. Francisco Cardenas se aplecă din nou înspre el.

— Deci aţi venit să ne cereţi, din partea americanilor, să oprim proiectul nostru de eliminare a lui Hugo Chavez.

— În interesul *vostru*, sublinie Malko.

Stăpânul casei schimbă o privire lungă cu Marisabel şi concluzionă:

— Bun. Marisabel vă va conduce la *Tamanaco*. O să mă gândesc şi vă vom contacta mâine sau poimâine cel târziu.

Despărţirea fu mult mai rece decât primirea. Marisabel Mendoza nu descleştă buzele până la sosirea la hotel. Când coborî din maşină, ea îl salută cu un „noapte bună" care era o invitaţie la coşmar. Hotărât, vechiul obicei de a ucide mesagerii de veşti proaste traversase secolele.

Furios, Malko îşi zise că era obligat să îşi prelungească sejurul în Venezuela.

*

* *

La ora unsprezece seara, Hugo Chavez era încă în biroul său din palatul Miraflores, ceea ce nu era neobişnuit. Adesea, lucra o parte din noapte, bând zeci de cafele care ţineau loc de ţigările pe care nu le mai fuma. Pentru a se destinde, telefona colaboratorilor sau femeilor.

Niciodată prietenilor: nu mai avea, în afară de Fidel Castro, pe care nu îndrăznea să îl deranjeze din somn. În anticamera biroului său, opt din gărzile lui de corp îmbrăcate în negru moţăiau sau jucau cărţi. Chavez era imprevizibil. Putea lucra până la patru dimineaţa sau, brusc, să se decidă să doarmă îmbrăcat în „apartamentul japonez", apartamentul de serviciu din palatul prezidenţial.

În acest caz, două din aceste gărzi de corp dormeau literalmente în faţa uşii apartamentului, celelalte se repartizau între curtea exterioară

şi accesul în partea rezervată. Fidel Castro îl consiliase pentru securitatea sa apropiată, într-o zi când se plimbau împreună în Ciudad Bolivar, în 2001.

„O să te omoare, prezisese Lider Maximo. Trebuie să fii foarte atent."

De atunci, Hugo Chavez îşi reorganizase dispozitivul.

Utiliza rar telefoanele prin satelit pentru a nu fi localizat.

Nu se deplasa niciodată fără o duzină de gărzi alese pe sprânceană, chavişti, întăriţi de cubanezi împrumutaţi de Castro. Nu îl slăbeau deloc pe Chavez, obligându-l, când ieşea în public, să poarte o vestă antiglonţ din Kevlar. Când o vizita pe cea mai mică dintre fiicele sale, la Barquisito, se hotăra în ultimul minut.

Elemente sigure din DISIP şi Beretele roşii asigurau protecţia palatului Miraflores şi a locurilor unde Chavez stătea, chiar şi pentru o durată scurtă.

Obosit, se opri din lectura unei liste de promulgări pe care trebuia să le ratifice. Citea dificil caracterele mici. Se ridică, puse un CD cu Agumiel, cântăreaţa lui favorită, şi sunetul melancolic umplu biroul.

Hugo Chavez se ridică şi făcu câţiva paşi prin încăperea grandioasă. Perdelele grele şi lustra enormă din cristal îi dădeau un aer puţin bătrânesc. Preşedintele Venezuelei se opri în faţa vechiului glob pământesc şi medită câteva clipe în faţa micilor drapele pe care le înfipsese în dreptul ţărilor care îl interesau, cu care voia să alcătuiască o sferă de influenţă. Apoi se uită la imensul portret al lui Simon Bolivar, în fundul camerei.

Modelul lui.

Înviorat, se întoarse la birou pentru a termina lectura. Ultimul document era un scurt raport al lui Angel Santano, numărul 2 din DISIP, spunând că verificările întreprinse asupra sursei „Mickey" nu descoperiseră nimic. Deci, nu putea furniza nicio precizare nouă despre complotul presupus a fi în derulare.

Hugo Chavez privi gânditor raportul. Lui, Angel Santano îi prezentase identitatea sursei: Teodoro Molov. Un tip serios. Hugo Chavez îşi zise că va fi obligat să îl convoace la el pentru a afla totul. Teodoro nu ar îndrăzni să îi ţină piept.

Timp de câteva clipe, se simţi invadat de o nelinişte vagă, apoi se decise să îşi schimbe gândurile.

Lăsând deoparte linia oficială, teoretic protejată, dar în realitate decriptată de americani, formă un număr după telefonul mobil. Când i se răspunse, zise, vesel:

— Miranda, te-am trezit?

O voce feminină murmură imediat pe un ton moleşit:

— Iubitule! Ce este?

— Te doresc, făcu brutal Hugo Chavez.

Complet trezită, amanta îi răspunse pe un ton răzvrătit:

— Urcă în maşină şi vino, dragul meu!

— Trebuie să dorm un pic! oftă Hugo Chavez. Voi încerca să îmi fac timp sâmbătă sau duminică.

— Vii când vrei! propuse tânăra, ultima lui amantă, care urmase unei stewardese argentiniene.

Iubise întotdeauna femeile, chiar şi în timpul celor două căsnicii. Miranda, aleasa actuală a inimii lui, avea un avantaj enorm asupra rivalelor sale: era blondă. Ca a doua lui soţie. Hugo Chavez, născut într-un oraş de provincie unde nu erau decât brunete, adora blondele.

Conversaţia dură zece minute. La cincizeci de ani, se simţea ca un tânăr, cu cuceririle lui recente: o corespondentă a televiziunii Al Jazeera, o Miss Venezuela şi chiar o tânără admiratoare de douăzeci şi trei de ani.

Viitorul era promiţător.

Brutal, nu mai avea chef să muncească. Luând peste cămaşa cu gulerul desfăcut haina costumului Brioni, ieşi din birou, încadrat imediat de ofiţerii de securitate.

— Unde mergem, señor Presidente? întrebă responsabilul.

— Forte Tiuna.

Cea mai mare bază militară din Venezuela. Hugo Chavez ocupa acolo apartamentul rezervat în mod normal ministrului Apărării.

Mai multe vehicule aşteptau în curtea palatului prezidenţial, lângă fântâna arteziană. Trei Mercedes 560 SEL negre şi două Land Cruiser tot negre. Toate blindate şi dotate cu sisteme electronice instalate de cubanezi.

Nimeni nu ştia dinainte cu ce vehicul mergea.

În această seară, se îndreptă spre al doilea Mercedes al cărui şofer porni motorul imediat. Una din gărzile de corp urcă alături de el, în timp ce ceilalţi se împărţiră în celelalte două limuzine. Patru motociclişti de la DISIP se urcară în şa. Cinci minute mai târziu, convoiul traversa în trombă piaţa O'Leary. La acea oră târzie, motocicliştii, care, pe timpul zilei, îndepărtau cu lovituri de picioare maşinile care încetineau convoiul, acum nu mai erau de folos.

Ajunseră la Forte Tiuna în opt minute. Aproape aţipit pe scaunul din spate, Hugo Chavez visa la blonda lui „atomică".

*

* *

Marisabel Mendoza şi Francisco Cardenas se priveau unul pe altul. După ce îl lăsase pe Malko la *Tamanaco*, tânăra revenise imediat la Country Club. Venezuelanul o aştepta fumând nervos.

— Am înţeles, zise el imediat ce ea se aşeză, aceşti nemernici de americani o lasă baltă încă o dată! Nimic din ce a spus nu este

adevărat. Altfel, am fi fost deja la „elicoid”!

— Bineînţeles! aprobă tânăra, furioasă. Ei zic că trebuie să îl eliminăm pe Chavez dar le este frică. Le este frică de noi. Dacă se întâmplă aşa, ei sunt cei care ne-au trădat…

— Nu, răspunse Francisco Cardenas, au inventat totul! Nimeni nu poate să ne trădeze.

— Chiar ai încredere în Teodoro? întrebă femeia, făcând pe avocatul diavolului.

Cardenas o privi cu răutate.

— Îl cunosc de douăzeci de ani. Este un tip vertical, un *caballero*. Detestă sincer pe Chavez. Uite cât se străduieşte pentru a lupta contra lui.

— Atunci, ce facem?

— Continuăm. Gustavo m-a anunţat că va reveni din Columbia zilele acestea, cu ceea ce avem nevoie.

— Foarte bine, aprobă Marisabel. Şi tipul din seara asta? Dacă l-am omorî?

Mereu excesivă, Marisabel…

— Nu, riscăm să îi deranjăm pe amicii noştri din nord, obiectă Francisco Cardenas. Voi găsi eu ceva.

Tânăra se ridică.

— Plec. Mâine, va trebui să luăm o decizie.

Cum plecă, după ce activă gardul electrificat, verifică uşile şi alarmele, Francisco Cardenas se duse în cameră şi se dezbrăcă. Aprinse încă o ţigară, ignorând interdicţia medicului. O fumase pe jumătate când un foşnet îl făcu să ridice ochii. Sinaia, mica indiancă, tocmai se strecura în cameră, îmbrăcată doar cu o eşarfă lungă, cu faţa ei total inexpresivă. Fără niciun gest, ea îngenunche pe pat, între picioarele slabe ale bătrânului venezuelan, se aplecă şi începu să îşi frece uşor sânii ascuţiţi de slipul stăpânului.

Francisco Cardenas vru să o respingă, apoi îşi zise că nu trăia decât o singură dată şi îi adresă un zâmbet de încurajare.

O găsise pe Sinaia într-o călătorie în Ciudad Bolivar, pe Orenoc. O partidă de vânătoare. Dormea într-un hamac, la soare, puţin mai departe de sat, şi asta îl excitase. Fusese primul ei amant alb şi apoi, natural, îi propusese să vină cu el la Caracas.

De atunci, Sinaia mergea din surpriză în surpriză. Albii erau cu adevărat ciudaţi. Dacă ea ar fi avut toţi aceşti bani, nu ar fi mişcat un deget toată ziua. El se dezminţea fără încetare, ţipa la telefon, primea oameni, disputa. Afectase puţin timp pentru a o învăţa fineţea felaţiei, prin intermediul unei prostituate columbiene. Medicul îi recomandase această practică mai puţin obositoare pentru inimă.

Sinaia începea să acţioneze: masajul sânilor ei sfârşise prin a provoca o erecţie magnifică. Încet, ea ridică elasticul, degajând sexul.

Admirativă şi bine dresată, ea murmură.

— Parcă ar fi o anaconda.

Aceasta fusese prima ei surpriză: indienii aveau sexe mult mai mici decât albii. Şi observase că această remarcă îi făcea plăcere stăpânului ei. Acesta, pentru a o încuraja, o prinse de părul lins şi înfipse jumătate de anaconda în gura ei. Admirabil succes al civilizaţiei: această primitivă era la fel de bună ca cea mai tare prostituată.

Foarte repede, simţi cum ejaculează şi ţipă, eliberându-se în gura Sinaiei.

Adormind, puţin mai târziu, găsi soluţia la trădarea americanilor.

Capitolul VI

Întins pe marginea piscinei de la *Tamanaco*, Malko îşi termina flirtul telefonic cu Alexandra, care tremura şase mii de kilometri mai la nord, în vântul rece din New York.

— Pe mâine! zise el înainte de a închide.

Trecuseră două zile de la seara petrecută la Francisco Cardenas. „Napoleon” pentru CIA. Cu o seară în urmă, lăsase un mesaj pe telefonul mobil al Marisabelei, anunţând plecarea sa a doua zi. Rezervase loc la zborul American Airlines spre New York de la ora 18.

Profitând de o slabă rază de soare care străpunsese norii, se bucura de ultimele ore în Venezuela fără să se poată scălda: apa din piscină era rece ca gheaţa. Observă imediat o femeie ieşind din hotel. În ciuda ochelarilor negri, recunoscu imediat silueta.

Marisabel Mendoza. Se îndreptă spre el cu un pas hotărât. Pulover mulat galben canar, jeans strâns şi pantofi, era mereu la fel de sexy. Fugitiv, Malko regretă că trebuie să plece. Ea se opri în faţa lui şi îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Am primit mesajul dumneavoastră, zise ea.

— Sunt bucuros, era timpul, plec peste două ore. De ce nu m-aţi sunat?

— Nu îmi place telefonul, zise ea. Voiam să vă las un mesaj la recepţie, apoi v-am văzut aici prin ferestrele din *lobby*.

Se aşeză în faţa lui, pe şezlongul vecin, şi îşi scoase ochelarii, dezvelind magnificii ei ochi verzi.

— Ce vânt bun vă aduce? o întrebă Malko.

Expresia relaxată a femeii dispăru.

— Alaltăseară, ne-aţi provocat un şoc teribil! zise ea.

— Înţeleg, recunoscu Malko, dar nu m-aţi crezut. Vă înşelaţi. Oamenii care m-au trimis aici vă vor binele.

Marisabel Mendoza coborî privirea.

— Am avut o discuţie lungă cu Francisco în această privinţă, reluă

ea. Cred că am găsit explicaţia. Francisco ar vrea să v-o comunice. Mi-a cerut să vin să vă caut aici pentru a vă duce la vila mea.

— Nu prea mai am timp, obiectă Malko.

— Este important, insistă tânăra.

Din nou, se lăsă antrenat de magnetismul sexual al femeii.

Ea se ridică şi zise:

— Vă aştept în *lobby*.

Când se depărtă, legănatul şoldurilor semăna cu o chemare mută.

*

* *

După ce maşina Cherokee neagră trecu de poarta vilei California, aceasta se închise automat.

Marisabel Mendoza îl conduse pe Malko în casă. Pe jos marmură albă, o pereche de divane din lemn aurit, obiecte indiene, canapele mari din piele albă. Totul rece şi modern. Marisabel Mendoza luă loc în faţa lui Malko şi îşi aprinse o ţigară, punând geanta deschisă în faţa lui.

— Señor Cardenas nu este încă aici? întrebă Malko.

— Nu o să întârzie, îl asigură Marisabel Mendoza.

Liniştea se lăsă din nou. Avu o senzaţie bizară. Din nou, venezuelana părea foarte distantă. O uşă se deschise în spatele lui şi întoarse capul. Cei doi bărbaţi care îl atacaseră în parcare intrară în cameră.

— L-aţi întâlnit deja pe Miguelito şi Raul, zise tânăra pe un ton foarte monden.

— Da, admise Malko, dar nu cu ei aveam întâlnire…

Marisabel Mendoza zâmbi rece.

— Exact. Dar aveam nevoie de ei. Avem ceva de lămurit.

Brutal, Malko observă pistoletul automatic pe care Marisabel Mendoza tocmai îl scotea din geantă, un Glock 9. Îndreptă ţeava spre Malko, fără emoţie, aproape distrată, dar răceala privirii ei dezminţea nonşalanţa gestului.

Cei doi bărbaţi se apropiaseră oprindu-se în faţa lui Malko. Marisabel Mendoza preciză:

— Miguelito şi Raul vin din Salvador. Au lucrat cu americanii acolo şi au fost plătiţi foarte prost. De atunci ei nu îi mai agreează pe *gringos*. Fără mine, cerşeau pe stradă.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă Malko, simţind adrenalina cum îi curge în artere. De ce mă ameninţaţi?

— Señor Linge, anunţă tânăra, prezenţa dumneavoastră aici semnifică faptul că americanii au decis să ne trădeze. S-au înţeles cu Hugo Chavez pentru petrol şi, de atunci, îl protejează pe acest bastard.

Malko oftă adânc în faţa acestei ipoteze abracadabrante. Se aştepta

la orice în afara acestui gen de invenţii.

— Señora Mendoza, acum trei zile, am luat masa la Washington cu un consilier al preşedintelui Statelor Unite. Ştiu ce mi-a spus. Ipoteza dumneavoastră este absurdă.

Văzu în pupilele verzi ale femeii că nu îl credea. Amenințându-l în continuare, zise cu voce glacială:

— Bun, este un risc pe care nu ni-l putem asuma.

— Care?

— Să ne spuneţi numele celui cu care v-aţi întâlnit alaltăseară. Nimeni nu cunoaşte rolul său.

Malko o privi, uimit.

— Dar cui să îl spun?

Ea zâmbi răutăcios.

— Inamicilor noştri, bineînţeles! Pentru a fi siguri că vă vom aproviziona cu petrol. Nu vă putem lăsa să plecaţi acum că ştiţi cine este „Napoleon”.

— O să mă omorâţi? nu se putu abţine să întrebe Malko.

Privirea Marisabelei Mendoza nu clipi.

— Poate că nu, zise ea, dar trebuie să ne asigurăm că nu îl veţi trăda.

— Cum?

— O să urmaţi *exact* instrucţiunile mele. Altfel vă omor imediat şi vă îngrop în parcul acestei vile.

Vizibil, era foarte serioasă. Malko văzu că pistolul era armat şi indexul femeii era lipit de trăgaci. Nu mai făcea parte din lirismul local. Înainte de toate, trebuia să câştige timp.

— Ce aşteptaţi de la mine? întrebă Malko.

— Miguelito şi Raul vă vor însoţi la *Tamanaco*. Vă veţi lua lucrurile şi paşaportul şi vă vor aduce aici.

— Îmi interziceţi să părăsesc Venezuela?

Era incredibil.

— Da, făcu simplu Marisabel Mendoza. Hai!

Malko se ridică. Odată ajuns la *Tamanaco*, va reuşi să scape de cei doi salvadorieni.

— Nu mişcaţi, zise Marisabel Mendoza, şi staţi calm. Raul o să vă echipeze…

Acum, ţeava pistolului era îndreptată spre abdomenul lui… Salvadorianul gras se apropie de Malko, ţinând în mână ceva ce semăna cu un şarpe negru. Cu o voce egală, Marisabel Mendoza preciză:

— Señor Linge, acesta este un cordon Bickford. Presupun că ştiţi despre ce este vorba.

— Evident, zise Malko, blocat. Un cordon exploziv.

— Bun, făcu tânăra. După cum vedeţi, este terminat cu un

detonator electric, acţionat de un impuls radio. Acest impuls este trimis de aici.

Arăta spre o telecomandă, ca o alarmă de maşină. Malko se întreba unde se va ajunge când salvadorianul îi trecu cordonul Bickford în jurul capului fixându-l cu scotch negru. Fără niciun cuvânt, celălalt luă o pălărie de pe masa joasă şi o puse pe capul lui Malko, ascunzând cordonul Bickford.

— Foarte bine, concluzionă mulţumită Marisabel Mendoza, coborând pistolul. Acum, puteţi merge la *Tamanaco* să vă luaţi bagajele şi paşaportul. Raul şi Miguelito vă însoţesc. Miguelito nu se va despărţi de dumneavoastră, pentru a putea auzi ce spuneţi. Dacă încercaţi ceva, Raul va apăsa pe telecomandă… şi nu veţi mai avea cap.

Era demonică.

— O să mă răpiţi? întrebă Malko neîncrezător.

Marisabel Mendoza zâmbi veninos.

— O să vă invit doar pentru o perioadă. Haideţi acum. O să vă aducă înapoi imediat.

Malko văzu că Raul ţinea telecomanda în palmă, cu un aer răutăcios. Era prins în capcană. Marisabel Mendoza puse pistolul pe canapeaua din piele albă, aprinse o ţigară şi concluzionă:

— Pe curând, señor Linge.

*

* *

Cu furie în suflet şi cu pălăria pe cap, Malko ieşi din *Tamanaco*, respectuos salutat de uşier.

— La revedere, señor! Călătorie plăcută.

Bagajele lui erau deja în Cherokee. Urcă lângă salvadorianul slab care conducea. Neputincios. Nimeni nu îşi dăduse seama de nimic. În timp ce mergeau spre El Hatillo, se întrebă ce scorniseră Marisabel şi amicii ei. Bineînţeles, nu putuse să o anunţe nici pe Alexandra, nici pe Frank Capistrano, căruia îi lăsase un mesaj în care spunea că părăseşte Venezuela.

Marisabel aştepta în acelaşi loc, fumând. O sticlă de Defender „Success” era pusă pe masa joasă, cu un pahar umplut. Lângă o scrumieră plină. Părea uşurată că îl vede revenind.

— Bun, făcu ea, daţi-mi paşaportul dumneavoastră.

Malko se execută. Ea îl răsfoi rapid şi îl puse în geanta ei.

— Pot să îmi scot pălăria? întrebă Malko cu o urmă de ironie.

— Nu, răspunse sec femeia. Miguelito vă va da o geantă de voiaj şi vă veţi lua lucruri pentru câteva zile.

— Nu rămân aici?

— Nu.

Înfipt lângă el, Raul, cu telecomanda în mână, îl privea mereu pe Malko. Celălalt reveni şi aruncă un rucsac lângă valiza lui Malko. Acesta, resemnat, efectuă triajul lucrurilor sub privirea suspicioasă a Marisabelei. Se ridică, furios, şi zise:

— Şi acum?

Venezuelana îl privi cu indiferenţă. Aproape că uitase cât era de frumoasă.

— O să plecaţi cu Miguelito şi Raul într-o călătorie destul de lungă. Câteva ore pe şosea. Nu încercaţi să scăpaţi. Altfel…

— Unde mă trimiteţi?

— În sud, făcu ea. Pe curând.

Miguelito se îndreptă spre uşă. Malko îl urmă, cu Raul în spate. Un Land Cruiser bej era parcat în faţă. Miguelito se urcă la volan şi îi făcu semn lui Malko să urce lângă el. Raul se urcă în spate, cu telecomanda în mână. Cinci minute mai târziu, mergeau spre La Trinidad. Din cauza geamurilor fumurii, nimeni nu putea să vadă ce era în interior.

Malko se întreba unde mergeau.

*

* *

Frank Capistrano se întorcea în biroul său după a şaptea şedinţă din acea zi, când secretara veni cu un mesaj scurt. Aruncă o privire. Porter Goss, directorul CIA, îl ruga să sune de urgenţă. Consilierul special se execută imediat, întrebându-se ce avea să mai afle.

— Îmi pare rău că vă deranjez, se scuză directorul CIA, dar antena noastră din Miami a primit un mesaj ciudat de la generalul Felipe Rodriguez.

Şeful opozanţilor lui Hugo Chavez, instalat în Miami. Pe această linie, puteau vorbi liber, iar Frank Capistrano întrebă, brusc neliniştit:

— Despre ce este vorba?

— Generalul Rodriguez a trimis un fax, *în clar*, către antena noastră din Miami, mulţumind Agenţiei pentru ajutorul recent.

Frank Capistrano rămase mut câteva secunde, invocă apoi numele Domnului şi răcni:

— Ce mai este şi povestea asta, ce ajutor?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Porter Goss, dar dacă cubanezii au interceptat acest mesaj, îl vor transmite venezuelienilor.

— La naiba! Sunteţi sigur că nu aţi făcut nimic?

— Absolut nimic. Credeţi că este legat de deplasarea şefului nostru de misiune la Caracas?

Chiar şi pe această linie protejată, nu pronunţau nume „sensibile”.

— Voi afla repede, concluzionă Consilierul special. Va fi în seara asta la New York. Încercaţi să aflaţi mai multe de la Miami. Dacă aveţi noutăţi, sunaţi-mă, chiar şi pe telefonul mobil.

După ce închise, încercă să se calmeze. Era cu siguranţă vorba de o neînţelegere, pe care Malko Linge o va lămuri imediat ce va ajunge pe pământ american.

Cuprins de îndoială, sună secretara.

— Mary, fă în aşa fel încât să verific dacă Malko Linge a părăsit Caracasul.

*

* *

Mergeau de trei ore. După soare, spre sud-vest. Puţin câte puţin, peisajul se modificase, dealurile şi masivele stâncoase lăsau loc unei întinderi plate ca în palmă: *llano*, imensa întindere plată de la Orenoc la Anzi pe aproape 300.000 de kilometri pătraţi, o treime din Venezuela. O regiune săracă, puţin populată de crescători de animale. Un fel de Far West.

De mult timp, şoseaua asfaltată făcuse loc unui drum prăfuit şi roşiatic. O singură dată, se opriseră la un popas pentru a bea o Coca şi a mânca, într-o căldură sufocantă. Un veritabil deşert. Malko cu greu reuşea să nu adoarmă, cu pălăria pe cap în continuare. Cei doi salvadorieni nu schimbau niciun cuvânt. Se lăsa noaptea.

Unde naiba mergeau?

*

* *

— Malko Linge a părăsit *Tamanaco* la începutul după-amiezii, îl anunţă pe Frank Capistrano secretara. Hotelul i-a făcut o rezervare la zborul american Airlines de New York.

— Bun! zise Consilierul special, scăpând de o greutate. Ştim unde îl găsim la New York?

— Da. Trebuie să fie la hotel *Sherry Netherlands*, pe Fifth Avenue. Zborul soseşte în această seară pe JFK.

— Lăsaţi un mesaj: să sune imediat ce ajunge.

Nu era cu adevărat liniştit decât după ce vorbea personal cu Malko.

*

* *

Farurile puternice al Land Cruiser-ului luminau un drum rectiliniu trasat în mijlocul unei câmpii plate şi deşertice unde apăreau uneori câteva barăci din chirpici. Întâlniseră câţiva călăreţi. Raportul de forţe nu se schimbase, de altfel Malko nu vedea ce ar fi putut încerca să facă. Coborî privirea spre acele luminoase ale ceasului Breitling. Părăsiseră Caracasul de aproape şase ore! Brusc, maşina încetini. Malko observă în lumina farurilor un panou ilizibil şi vehiculul o luă la dreapta. Începură să fie zdruncinaţi: era teren accidentat. Malko avu

un gând sumbru: din cauza zdruncinăturilor, grasul Raul să nu apese accidental pe telecomandă. Se întoarse. Salvadorianul era bine înfipt în locul lui. Un nou viraj, la stânga. Iar pământ denivelat, dar cu gropi enorme.

În fine, farurile luminară o clădire din lemn, stil hangar, flancată de un ţarc în care se aflau câţiva cai. Land Cruiser-ul opri şi doi bărbaţi ieşiră din clădire.

Malko, prăfuit şi cu spatele înţepenit, sări jos. Raul făcu la fel. Malko privi în jurul lui: întuneric, nici cea mai mică lumină. Miguelito schimbă câteva cuvinte cu cei doi bărbaţi şi zise spre Malko:

— Vino cu mine.

Îl conduse într-un mic local de lângă ţarc, cu saltele întinse pe jos, în mijlocul unui morman de lăzi şi butoaie enorme. Mirosea a petrol şi produse chimice.

— Vrei apă? întrebă salvadorianul.

— Da.

Lăsându-l sub privirea lui Raul, ieşi pentru a se întoarce cu o sticlă de apă minerală.

Apoi îi scoase pălăria şi sinistra coroană neagră, înainte de a-i spune:

— Noapte bună.

Uşa se închise şi Malko auzi zgomotul unui zăvor. Se întinse pe o saltea, încă plin de furie.

Care era planul ciudat al Marisabelei Mendoza şi amicilor ei?

Se gândea că în acest moment ar fi trebuit să fie la New York cu Alexandra, într-un hotel bun!

Sfârşi prin a adormi.

*

* *

— Cum, nu este la New York! explodă Frank Capistrano. Este imposibil!

Secretara, obişnuită cu ieşirile lui, se mulţumi să precizeze:

— Sir, am verificat la American Airlines. Domnul Linge nu apare la zborul de Caracas de ieri şi nu se mai află la hotel *Tamanaco*. A înapoiat maşina închiriată. Şeful staţiei din Caracas s-a dus să verifice personal. Prietena lui, Alexandra, care îl aşteaptă la New York, crede că este tot în Venezuela. Am vorbit cu ea. Îl aştepta de ieri seară.

— Spuneţi-i că a trebuit să îşi prelungească sejurul, ordonă Consilierul special.

Nu trebuia să mai aibă o problemă suplimentară în cârcă. Se aşeză în fotoliul din piele şi aprinse o Cohiba. Malko era demn de încredere. Dacă dispăruse, era fără voia lui. Se regândi la mesajul ciudat, expediat de şeful opozanţilor venezuelani din Miami. Mirosind o

manipulare, îl sună pe Porter Goss şi îl puse la curent.

— Nu am aflat nimic în plus faţă de faxul de ieri, anunţă directorul CIA. Vreţi să cer staţiei din Caracas să încerce să dea de urma lui Malko Linge?

— Să aşteptăm puţin, decise Consilierul special. Poate că este o explicaţie simplă…

Să pună pe şeful staţiei din Caracas pe urmele lui, însemna să îl deconspire pe Malko faţă de DISIP. Pentru a zecea oară de dimineaţă, încercă să sune pe telefonul lui Malko. În afara reţelei. Nici măcar mesageria.

Dispariţia unui şef de misiune experimentat nu era niciodată un semn bun.

Capitolul VII

Lumina zilei îl trezi pe Malko, printre scândurile închisorii improvizate. Era mort de sete şi de foame. Bătu în uşă, fără niciun rezultat. Apoi se aşeză la loc pe saltea. O jumătate de oră mai târziu, zgomotul unui motor de avion tulbură liniştea, crescu, apoi se îndepărtă. Un avion mic. Câteva minute după aceea, zăvorul trosni şi uşa se deschise apărând Raul, cu o puşcă de asalt M 16 în mână.

— Afară! zise el.

Malko se supuse, orbit de un soare de plumb, descoperind împrejurimile. Savană cât vezi cu ochii, cu buchete de palmieri şi de mărăcini prăfuiţi. Era mult mai cald decât la Caracas. Făcu câţiva paşi de-a lungul clădirii principale pentru a ajunge în faţa unei terase acoperite cu frunze de palmier.

Două bănci mari erau dispuse de o parte şi de alta a unei mese pline de coşuri cu fructe, mormane de pesmeţi, cu un ceainic şi o cafetieră rablagite. Două persoane erau deja la masă. Un bărbat, necunoscut lui Malko. Şi Marisabel Mendoza, în cămaşă albă, jeans şi ghete!

Se apropie de masă şi tânăra îi zise pe un ton la fel de natural de parcă erau la *Club Med:*

— Ce doriţi? Cafea neagră? Ceai?

Cei doi salvadorieni se alăturară. Echipaţi: macetă, pistol şi M 16, portîncărcătoare la centură. Singur, indianul care servea micul dejun nu era înarmat…

Muştele începeau să îşi dispute mâncarea. Malko servi o cafea, supravegheat de Marisabel Mendoza. Necunoscutul se purta de parcă Malko nici nu exista.

— Bine aţi venit la Asuateli! zise tânăra. Este cam departe, dar este linişte…

— Ce facem aici? întrebă Malko. De ce această comedie cu răpirea?

— Sunteţi seducător când sunteţi furios! remarcă Marisabel Mendoza, cu un zâmbet ironic. O să vă filmez…

În faţa lui Malko uimit, luă o cameră mică de lângă ea şi începu să filmeze! Nu era totuşi genul ei să facă filme de vacanţă.

Când schiţă gestul de a-i lua camera, îl văzu cu coada ochiului pe Raul îndreptând spre el un pistol mare negru… Marisabel zise imediat:

— Zâmbeşte.

Filmă câteva secunde, puse camera jos şi explică serioasă:

— Pentru a vă neutraliza, am decis să vă asociem acţiunii noastre. Şi să vă filmăm, pentru a avea probe. Astfel, dacă amicii dumneavoastră americani sunt tentaţi să ne denunţe, vom putea dovedi că, aşa cum afirmă Hugo Chavez, CIA încearcă să îl asasineze…

Malko avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama în ce cursă diabolică picase.

— Ce facem aici? repetă el.

— Aşteptăm nişte prieteni care ne aduc ceea ce avem nevoie pentru a scăpa de *Bestie*, făcu ea misterioasă. Apoi, ne întoarcem la Caracas. Dacă faceţi ce vă cerem, totul se va derula foarte bine. Altfel…

Inutil de dat mai multe explicaţii. Malko, care murea de foame, se aruncă pe pesmeţii de porumb şi cafea. Abia termină că un zumzăit umplu cerul. Observă un punct alb care se apropia. Un bimotor care trecu razant cu terasa, atât de jos încât îi văzu numărul de înmatriculare: N 763452. Un aparat înregistrat în Statele Unite. Se îndepărtă şi Marisabel Mendoza se ridică.

— Să mergem!

Alergă până la Land Rover, urmată de Malko şi de cei doi salvadorieni. Raul se urcă la volan, pornind prin savană. Un kilometru mai departe dădură de o pistă din pământ roşu care trebuia să măsoare mai mult de 1800 de metri lungime, trasată în plin deşert. Un Piper Comanche era parcat lângă o mânecă de vânt. Bimotorul alb apăru la capătul pistei, cu trenul scos, într-un nor de praf roşu. Un prop-jet destul de vechi, dar care părea în stare bună. Rulă până la ei şi se opri lângă Piper Comanche. Uşa din spate se deschise şi o pasarelă se desfăcu în afară.

Marisabel Mendoza se apropie de aparat.

Un bărbat în cămaşă şi pantalon bej sări pe pământ şi se îmbrăţişară. Bărbatul, atletic, cu figură energică, mustaţă fină, cu ochelari negri pe ochi, discută cu Marisabel timp de mai multe minute înainte de a veni lângă Malko.

— Señor Linge, vă prezint pe generalul Gustavo Berlusco, anunţă femeia, unul din prietenii noştri fideli şi sufletul proiectului nostru. El ne-a adus ce ne trebuie pentru a scăpa de *Bestie*. I-am spus cine

sunteţi.

Generalul venezuelan îi strânse ferm mâna lui Malko. O jumătate de duzină de oameni tocmai coborau pe pasarela din spate. Toţi înarmaţi. Figuri nu prea liniştitoare. Privirea lui Malko fu atrasă de ultimii doi. Aceştia nu aveau tipul latino şi stăteau mai deoparte. Unul era roşcat iar celălalt blond spălăcit. Foarte tineri, până în treizeci de ani.

Marisabel întinse camera lui Raul şi zise lui Malko:

— Veniţi, o să vă prezint şi celorlalţi prieteni.

Se apropiară de cei doi nou-veniţi care păreau pierduţi. Marisabel se adresă în engleză.

— Bun venit în Venezuela. Cum vă numiţi?

— Tim Burton, făcu roşcatul, el este Mark Dudley.

— Bun, făcu tânăra, mergeţi să mâncaţi ceva.

Se îndepărtară spre clădirea din lemn iar Marisabel îi explică lui Malko:

— Sunt irlandezi. Membri IRA provizorie. Au venit în Columbia pentru a lucra în serviciul FARC (Forţele Armate Revoluţionare Columbiene). Aceştia nu mai au nevoie de ei şi ni i-au „împrumutat”. Nu se mai pot întoarce în Irlanda.

Evident, IRA provizorie, disidenţă a IRA, refuzase pactul cu britanicii iar membrii ei erau urmăriţi.

Malko se întoarse: Raul filma conştiincios…

Înghiţindu-şi furia, se îndreptă spre bimotor.

Vreo zece oameni îşi făceau de lucru în jurul calei deschise, scoţând pachete înfăşurate în plastic pe care le îndesau în cărucioare. Pilotul bimotorului rămăsese la comenzi. Marisabel îl luă pe Malko.

— Trebuie să vă odihniţi! îl sfătui ea.

— De ce?

— Fiindcă o să aveţi de condus mai multe ore.

— Eu?

— Da. Pentru a duce o parte din încărcătura acestui avion la Caracas, unde alţi prieteni de-ai noştri o vor prelua.

— Ce este?

— Cocaină. Două tone şi jumătate.

Terifiat, Malko o privi lung.

— Faceţi trafic de droguri?

Ea scutură din cap.

— Nu, dar pentru a primi ceva trebuie să dai altceva. Avem nevoie de exploziv şi de specialişti în maşini-capcană. Gustavo cunoaşte în Columbia oameni care le au pe amândouă.

— FARC?

— Nu numai. Această încărcătură de cocaină aparţine jumătate AUC (miliţiile de Autoapărare Unită a Columbiei) şi jumătate FARC.

Este şi o tonă de RDX, cadou de la AUC. FARC ni i-a dat pe cei doi irlandezi.

— Credeam că FARC şi AUC erau duşmani de moarte.

Marisabel zâmbi.

— Când eşti în aceeaşi afacere…

— Nu o să ajungeţi niciodată la Caracas cu această încărcătură.

— Ba da. *Dumneavoastră* o să conduceţi o camionetă cu cele două tone şi jumătate de cocaină. Miguel vă va însoţi cu columbienii pentru a fi sigur că totul decurge bine.

— Şi dumneavoastră?

— Îi iau pe cei doi irlandezi şi RDX în Land Cruiser. Convoiul va fi format din trei vehicule. Unul, cu doi oameni de aici, care va deschide drumul şi va ţine legătura prin radio cu celelalte două. Dacă este un baraj militar, vor semnala, dar este puţin probabil să fie până la intrarea în Caracas. Barajele sunt mai la vest. Dumneavoastră veţi fi în a doua maşină cu cocaina iar noi vom încheia coloana, cu generalul Berlusco şi irlandezii. Plecarea imediat ce avionul este descărcat.

Ameţit de soarele arzător, Malko avea impresia că trăieşte un coşmar. Privi la oamenii care descărcau pachetele de cocaină marcate cu diferite sigle pentru a le îndesa apoi într-o camionetă veche cu cabină dublă pe care o scoseseră din garaj.

— Acest avion a fost cu siguranţă reperat de radarele venezuelane, remarcă el. O să formeze baraje pentru a vă intercepta.

Marisabel Mendoza scutură din cap.

— Până ce *Garda Naţională* se va trezi, noi vom fi departe. În plus, sunt zeci de drumuri pentru a ajunge la şoseaua principală. Nu le pot supraveghea pe toate. Peste o oră, toată lumea va fi plecată de aici.

— Nu voi conduce acest vehicul plin cu cocaină, făcu Malko.

Marisabel Mendoza îl privi îndelung, apoi băgă mâna în geantă şi îndreptă spre el pistolul Glock.

— În acest caz, zise ea calm, voi fi obligată să vă omor.

Se măsurară din priviri şi simţi că femeia vorbea serios.

Ceva îi scăpa.

— De ce vreţi să mă obligaţi la asta? întrebă el.

Ea zâmbi ironic.

— Este în cadrul operaţiunii noastre de relaţii publice… Ne trebuie un dosar solid… Pentru a putea, în caz de eşec, să arătăm chaviştilor că CIA colaborează activ cu noi. Acum, veniţi.

Cum Malko nu se mişca, lăsă în jos ţeava pistolului, împuşcătura îl făcu să tresară. Glonţul se înfipse în pământ, fără a întrerupe operaţiunea de descărcare a avionului.

— Data viitoare, trag în plin, avertiză vocea Marisabelei.

Furios, Malko se duse spre camionetă.

— Urcaţi pe platformă! ordonă tânăra.

Se supuse şi, imediat, unul din muncitori îi întinse un sac din plastic plin cu cocaină, marcat cu o floare roşie, apoi un altul.

Marisabel Mendoza filma conştiincioasă…

*

* *

Cu cămaşa lipită de spate de transpiraţie, spatele înţepenit, Malko se şterse pe frunte după ce aşeză ultimul pachet de cocaină. Lângă vehicul, Marisabel lăsase camera şi îl privea cu o privire ironică. Sări jos şi imediat, ceilalţi veniră să aşeze un strat de cartofi peste saci. Vacarmul era asurzitor, bimotorul încălzea motoarele. Se întoarse uşor pentru a intra pe pistă, cu faţa în vânt. Apoi, turbinele urlară şi porni, smulgându-se lent de sol într-un nor de praf roşu. Malko îl urmări cu privirea în timp ce se ridica deasupra savanei. Cum luă altitudine, aparatul viră spre vest: se întorcea în Columbia. Malko îi reţinuse numărul graţie memoriei prodigioase, dar pentru moment avea alte treburi. Se uită la ceas. Nouă şi zece.

— Mergeţi să faceţi un duş, sugeră cu o voce calmă Marisabel Mendoza. Trebuie să plecăm foarte repede.

Ar fi sugrumat-o, dar se îndreptă spre un duş primitiv, instalat lângă ţarc. Căldura era înfricoşătoare. Trecând pe lângă Land Cruiser, îi văzu pe cei doi irlandezi deja instalaţi pe locurile din spate. Generalul Berlusco era la volan. Apa caldă îi făcu bine lui Malko dar nu îi calmă furia. Se lăsase prins în capcană ca un debutant. Puţin şi din cauza fundului atrăgător al Marisabelei Mendoza.

Când reveni, aproape uscat, avionul Piper Comanche tocmai decola. Un vehicul 4×4 vechi aştepta puţin mai departe cu patru oameni la bord. Tânăra îi zise lui Malko:

— Să mergem! Avem peste şase sute de kilometri de parcurs şi nu vom putea merge repede.

Neputincios, se îndreptă spre camioneta încărcată cu cocaină şi cartofi. Doi oameni se aflau deja în prima cabină. Miguelito, salvadorianul, şi un nou-venit, cu pălărie înfundată până pe ochi, o macetă agăţată la centură şi un puşcoci pe genunchi. Trei necunoscuţi ocupau a doua cabină. Columbieni veniţi cu avionul. Întorcându-se, Malko observă că Marisabel Mendoza continua să filmeze…

— Salut, tipule. Sunt Alfredo! făcu columbianul.

În momentul în care Malko pornea motorul camionetei, îşi făcu rapid semnul crucii. Bătrâna 4×4 tocmai demara şi se aşeza pe drum, urmând o pistă aproape invizibilă ce şerpuia între două garduri de bambus şi palmieri. În retrovizoare, văzu Land Cruiser-ul cu geamuri fumurii care demara şi el. Salvadorianul reglă radioul şi reuşi să găsească un post de „regatton”, ultima nebunie muzicală în vogă în Venezuela, ceva între reggae şi salsa. Dădu la maximum, aprinse o

ţigară şi închise ochii, fericit. Malko încetini pentru a nu înghiţi tot praful ridicat de maşina din faţă. Ajunseseră în adevărata *llano*, plată ca în palmă cât vezi cu ochii. Dacă nu era maşina 4×4 în faţă să îi indice drumul, Malko nu ar fi ştiut pe unde să meargă. Soarele bătea în parbriz şi praful roşu intra prin ferestrele deschise. Camioneta începea să se legene ca o nebună. La fiecare doi metri îi zdruncina.

Puţin câte puţin, Malko încetă să îşi reprime furia. Avea o grijă imediată: să ajungă la Caracas fără să păţească nimic. Pentru moment, transporta peste două tone de cocaină. La două mii de dolari kilogramul…

Incalculabil!

Malko apăsă progresiv acceleraţia. Prea încărcată, camioneta nu avea deloc demaraj. Puţin câte puţin, tangajul se atenuă. De acum, „zburau" peste pământul ondulat, într-un vuiet surd, la peste şaptezeci de kilometri la oră. Vibraţiile vehiculului, transmise prin volan, se repercutau în muşchii dorsali ai lui Malko.

În faţă, maşina 4×4 se transformase într-un nor de praf roşiatic, mergând cu toată viteza. În retrovizoare, Malko vedea un alt nor de praf: Land Cruiser-ul negru. Cele trei vehicule erau acum separate la un kilometru.

Puţin câte puţin, nu se mai gândea decât la condus. Cel mai mic incident, la această viteză, pe acest teren, putea fi catastrofal. Încercă să nu se mai gândească la încărcătură. Două tone şi jumătate de cocaină la două mii de dolari kilogramul, făcea cinci milioane de dolari!

Şi între treizeci şi cincizeci de ani de închisoare pentru el, dacă era prins.

Încetul cu încetul, cele trei vehicule se depărtară şi mai mult iar maşina 4×4 din frunte dispăru din câmpul vizual. Căldura deforma peisajul şi totul se îneca în aburii de căldură care pluteau la nivelul solului.

Soarele începea să se lase, în dreapta. Praful roşu se infiltra peste tot, de la haine la plămâni. Fără niciun cuvânt, salvadorianul îi întinse o sticlă de apă minerală pe care o bău lacom, înghiţind la fel de mult praf ca şi apă.

Malko închidea din când în când ochii pentru câteva secunde, ştergându-se cu mâna de transpiraţie… Rulau deja de trei ore. Caracasul trebuia să fie la opt-nouă ore distanţă. Brusc, radioul zumzăi şi columbianul luă microfonul. O discuţie scurtă, apoi se întoarse spre Malko.

— Atenţie! Este poliţie în faţă.

Introduse un cartuş pe ţeava puştii, în timp ce salvadorianul lua de jos un pistol-mitralieră Scorpio. Alfredo, columbianul, se întoarse şi ciocăni în geamul despărţitor, alertându-şi amicii. Malko observă

câteva clădiri în depărtare. Un sat pierdut în *llano*. Privi în lateral, căutând un drum ocolitor, dar dacă părăsea şoseaua, camioneta risca să se dezintegreze. Observă feţele încordate ale celor doi: dacă avea loc o confruntare cu poliţia, risca să nu fie una pacifistă.

*

* *

Frank Capistrano era negru de furie. Trebuise să îl anunţe pe Preşedinte despre mesajul ciudat trimis de militanţii anti-Chavez către CIA. Beculeţul roşu al liniei securizate clipi şi el răspunse. Era Porter Goss, directorul CIA.

— Am făcut o anchetă aprofundată, anunţă el, Malko nu a părăsit Venezuela cu avionul, sau sub un nume fals.

— Nu a reapărut la hotel?

— În această dimineaţă, nu era. Verificăm periodic.

Mirosea a manipulare serioasă. Dacă DISIP îl semnalaseră cubanezilor iar aceştia l-au lichidat discret, riscau să nu afle nimic de el până la un moment dat.

Sau niciodată.

— Şi prostănacii din Miami?

— Nimic. Generalul este de negăsit.

— Nimic pe comunicaţiile telefonice între Cuba şi Caracas?

— Nimic, *sir*.

— O.K. Ţineţi-mă la curent.

După ce închise, imploră pe Dumnezeu şi pe Fecioara Maria. Era sincer ataşat de Malko, pe care îl stima şi îl admira. Şi, în plus, acesta din urmă ştia multe lucruri. Dacă cubanezii ori venezuelanii îl torturau, forţându-l să declare anumite secrete jenante ale politicii americane, Frank Capistrano nu avea altă soluţie decât să îşi ceară mutarea pe Lună.

*

* *

Malko îşi şterse transpiraţia care îi curgea în ochi. Încetinind, distinse uniformele gri ale *Gărzii Naţionale*, jandarmeria venezuelană. Trei soldaţi, echipaţi cu M 16, aliniaţi lângă şosea, care le făceau semn să încetinească. Puţin mai departe, observă câteva barăci din lemn şi un jeep al *Gărzii* înconjurat de alţi soldaţi.

Nici urmă de vehiculul 4×4 din fruntea coloanei care trecuse de baraj fără dificultate.

Un val de adrenalină îi făcea arterele să explodeze când văzu o bandă cu ţepi enormi plasată peste şosea. Imposibil de trecut în forţă.

Alfredo, columbianul, cu figura încordată, îşi pusese puşca pe planşeu.

— Opreşte! zise ofiţerul lui Malko.

Acesta, care mergea deja încet, opri în faţa ofiţerului care stătea în picioare lângă banda cu ţepi, împreună cu alţi doi. Venezuelanul se apropie, duse mâna la caschetă şi aruncă o privire în cabină. Cu ochelarii lui negri şi stratul de praf pe faţă, Malko putea trece drept un latino. Părul lui blond se transformase în roşu brun.

— Bună ziua, *caballeros*, zise ofiţerul cu politeţe spaniolă. Fecioara să vă protejeze! Pot să vă văd actele?

Malko schimbă o privire cu columbianul, care, fără să îşi scoată pălăria, întinse paşaportul.

Ofiţerul de la Garda Naţională tocmai îl studia când Malko auzi un zgomot de portieră în spate. Cei trei columbieni coborau. Ca pentru a-şi dezmorţi picioarele. Doar că, fiecare purta neglijent în mână câte o puşcă…

În această regiune primitivă, nu era ceva rar ca oamenii să poarte arme.

Privirea ofiţerului făcu mai multe curse între paşaport şi cei trei columbieni sprijiniţi de caroserie. Cu gândul în altă parte, înapoie documentul fără să se mai intereseze de salvadorian şi de Malko. Acesta, cu mâinile pe volan, se ruga, cu adrenalina în artere.

— Ce transportaţi, *caballeros?* întrebă ofiţerul cu o voce nu prea calmă.

Soldaţii care îl însoţeau se plasaseră în faţa camionetei, impasibili. Feţe plate de indieni, cu ochi mici negri, ca ţevile unor puşti.

— Cartofi, răspunse amabil Alfredo columbianul. Şi suntem grăbiţi, mai avem încă de mers.

Ofiţerul stătu pe gânduri câteva secunde, apoi, luându-şi inima în dinţi, zise cu o voce aproape tremurată:

— Vă rog să mă scuzaţi de un milion de ori, *caballeros*, dar trebuie să inspectez această încărcătură. Ordin de la Statul major.

— Bine, bine, făcu Alfredo columbianul.

Băgă mâna într-o sacoşă din piele aşezată pe jos şi ieşi din maşină, cu un pachet de mărimea unei cărămizi în mâna stângă şi puşca în dreapta.

Malko nu mai avea un fir de păr uscat pe cap. Masacrul putea începe în orice moment. Privirea i se fixă atunci pe cărămida ţinută de columbian şi observă reflexele roz ale biletelor de zece mii de bolivari venezuelani.

Tocmai şi cu siguranţă din neatenţie, Alfredo lăsase să cadă în praful roşu cărămida de bancnote. Între bocancii prăfuiţi ai căpitanului de la Garda Naţională.

Acesta o privi, ridică ochii, se uită la columbienii rezemaţi de caroserie cu puştile lor, la cea a lui Alfredo îndreptată, desigur din întâmplare, spre părţile lui nobile, întâlni privirea lui Alfredo şi îşi

smulse un zâmbet forţat. Ceea ce se citea în privirea columbianului nu era liniştitor şi nu trebuia să fie în totalitate sigur pe oamenii lui.

— *Caballeros*, zise el, luând cu un gest natural teancul de bolivari, cuvântul vostru valorează mai mult decât orice control. Continuaţi-vă drumul. *Vaya con Dios*.

În linişte, cei trei columbieni din a doua cabină urcară în camionetă, imitaţi de Alfredo.

Căpitanul dădu ordin unuia dintre soldaţi să tragă banda cu ţepi de pe şosea. Teancul de bolivari reprezentau cinci ani de soldă.

În momentul în care Malko băga în viteză, Alfredo columbianul strigă:

— Sunt nişte prieteni în urma noastră, nu vă mai obosiţi să puneţi banda.

— Cum ordonaţi! aprobă ofiţerul.

Doar nu plăteau de două ori.

Malko realiză că avea cămaşa lipită de spate şi nu doar din cauza căldurii… Cum dispăru satul în aburii de căldură, Alfredo scoase un urlet sălbatic de bucurie, extrase din sacoşă o sticlă de *aguardiente* şi bău, dându-i apoi şi lui Malko. Normal, această calitate de alcool servea, în ţările civilizate, la spălatul căzilor, dar îi păru delicioasă lui Malko.

— Foarte bine, *gringo!* zise columbianul, euforic, încearcă să mergi ceva mai repede.

Capitolul VIII

Malko nu mai putea de oboseală, cu mâinile pe volan. Noaptea se lăsase şi drumul făcuse loc în cele din urmă unei şosele asfaltate. Land Cruiser-ul, rulând mult mai repede, îi depăşise şi trebuia să fie deja la Caracas. De acum, circulaţia era mult mai aglomerată. Traversaseră Maracay, la o sută de kilometri vest de Caracas. Salvadorianul dormea, cu capul în piept. Malko era obligat să ruleze mai încet, dar se simţea protejat de controale datorită aglomeraţiei de vehicule.

— Unde mergem? îl întrebă pe Alfredo.

— Îţi voi spune. Mergi spre centru.

Era aproape opt seara. Unsprezece ore de condus, cât stres! Malko nu îşi mai revenea: tocmai traversase o mare parte din Venezuela cu peste două tone de cocaină, fără prea mari probleme. Este adevărat că în fiecare an, cinci sute de tone de cocaină traversează ţara, în drum spre Europa… Ochii i se închideau, îl dureau toate, îi era foame, sete, deşi golise o sticlă de apă. În fine, şoseaua se transformă în autostradă, din ce în ce mai aglomerată. Ajungeau prin Valencia, în sudul oraşului. Alfredo îşi activă celularul şi avu o conversaţie scurtă înainte

de a îi zice lui Malko:

— Ieşi spre Santa Monica.

Un sfert de oră mai târziu, Malko observă panoul verde şi părăsi autostrada. Apoi, columbianul îl ghidă printr-un cartier populat din sudul oraşului. Până la o curte care dădea spre un depozit.

Când Malko opri motorul avu impresia că zgomotul continua să se audă. Cu spatele înţepenit, văzu vreo zece oameni înconjurând autovehiculul şi descărcând cartofii pe jos. Apoi, formând un lanţ, începură să îngrămădească sacii de cocaină într-un colţ al hangarului.

— Eu ce fac? îl întrebă Malko pe salvadorian.

— Aşteaptă!

Se sprijini de volan, luptând cu somnul. Era aproape adormit când un fascicul luminos îl făcu să tresară. Land Cruiser-ul negru se opri lângă el.

— Bună! zise Marisabel Mendoza, satisfăcută. Tocmai vă căutam. Trebuie să fiţi obosit şi înfometat.

Foarte la modă. Malko simţea nevoia să se frece la ochi. Furibund, întrebă:

— Aţi terminat cu bătaia de joc?…

Tânăra nu se agită.

— Nu este o comedie, corectă ea. Ne luăm măsuri de precauţie. *Noi* chiar vrem să scăpăm de *Bestie*. Suntem siguri că americanii ne trădează. De aceea dispunem de un element pentru a-i forţa să ne ajute. Mâine dimineaţă, vom depune la Ambasada americană un DVD pe care am filmat astăzi, însoţit de o fotocopie a paşaportului dumneavoastră. Apropo, cei doi irlandezi care se văd pe film împreună cu dumneavoastră sunt căutaţi de Marea Britanie pentru terorism foarte grav… Bimotorul avea o înmatriculare falsă, dar poliţia columbiană l-a reperat deja. Aparţine AUC, una din cele mai importante carteluri ale drogurilor. De restul, imaginile vorbesc de la sine. Ne-am interesat, sunteţi un agent CIA foarte cunoscut. Dacă DISIP intră în posesia acestui film, vă imaginaţi ce ar putea face venezuelanii. Bun, vă preiau.

Chiar dacă îi venea să o omoare, Malko era uşurat că pleacă de lângă transportul de cocaină. Chiar înainte de a urca în Land Cruiser, Alfredo columbianul se apropie şi îl strânse viguros în braţe.

— Foarte bine, gringo. Eşti foarte tare. Adio!

Îşi făcuse un prieten…

Malko se aşeză lângă Marisabel Mendoza care îl privi aproape dezgustată.

— Mirosiţi a transpiraţie! făcu ea. Aveţi nevoie de un duş.

În timp ce mergeau spre centru, Malko îşi rumega furia.

Înainte de toate trebuia să părăsească Venezuela. Mâine, va sări în primul avion.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Marisabel Mendoza preciză:

— Dacă aveţi proasta idee de a părăsi Venezuela sau de a vă refugia la ambasada Statelor Unite, DVD-ul va fi predat imediat către DISIP. Îi cunosc pe americani: nu se vor implica pentru a ajuta un traficant de droguri…

Aşa era.

Malko ar fi sugrumat-o.

— Ce vreţi? Mai aveţi droguri de transportat?

Ea zâmbi.

— Nu. Am făcut-o doar în schimbul explozibilului şi a celor doi irlandezi. Dar, de acum înainte sunteţi asigurarea noastră. Americanii nu ne mai pot trăda fără a provoca mult rău. Apoi, un om ca dumneavoastră ne poate fi util. Ducem lipsa de personal competent…

Flatant.

Malko recunoscu aeroportul La Carlotta; erau în oraş.

— Unde mergem? întrebă el.

— La *Tamanaco*.

— Dar nu mai am cameră acolo.

Marisabel zâmbi angelic.

— Am făcut noi o rezervare pentru dumneavoastră şi v-am dus şi lucrurile acolo.

Cinci minute mai târziu, urcau şoseaua sinuoasă spre hotel. La intrare venezuelana se întoarse spre Malko.

— Dacă nu sunteţi foarte obosit, vă invit să luăm masa. Vă datorez o masă. Dacă nu, ne vedem mâine dimineaţă.

Îi venea să se ciupească. Într-o stare de ameţeală, se auzi acceptând.

— Perfect, concluzionă femeia. Peste o oră la parter. Apropo, vă înapoiez paşaportul. Am făcut fotocopii.

*

* *

Malko se clătina de oboseală. Abia ajuns în apartament, se băgă sub duş, lăsă apa caldă să îi curgă pe tot corpul. Puţin câte puţin, creierul i se punea în funcţiune. Era o nebunie! Se revedea traversând savana cu cele două tone şi jumătate de cocaină şi cu infractorii… Se şterse şi se întinse câteva minute pe pat.

Înainte de toate, trebuia să ia legătura cu Frank Capistrano. Formă numărul telefonului mobil. La acea oră americanul era probabil la masă… Când auzi vocea lui răguşită, Malko aproape că strigă de bucurie.

— Cine este? întrebă vocea Consilierului special.

Numărul lui Malko nu se afişa pe telefon.

— Eu sunt! anunţă el.

Strigăte de bucurie.

— Dumnezeule! Unde sunteţi?

— La Caracas. Dar am fost…

— Ştiu. Când reveniţi?

— Nu imediat, zise Malko. Este o problemă. Nu pot vorbi la telefon, dar este grav. Pot să utilizez contactul local pe care mi l-aţi dat?

— Verific, zise imediat Frank Capistrano, şi vă sun eu. Daţi-mi numărul de telefon.

Malko i-l comunică.

— Vă sun peste un sfert de oră, promise americanul.

Malko începea să se îmbrace. Duşat şi ras, se simţea mai bine, cu o foame de lup.

Telefonul sună după cinci minute. Frank Capistrano rezolvase repede.

— Mergeţi să luaţi masa la restaurantul *El Alezan*, în Altamira, anunţă el. Cineva vă va contacta.

— Dar cum mă va recunoaşte el?

— *Ea* vă cunoaşte…

— Este o femeie?

— Da. V-aţi mai întâlnit deja. La Belgrad, la Islamabad…

— Şi la Nairobi, completă Malko. Înţeleg…

Priscilla Clearwater, somptuoasa secretară cu fund atrăgător a şefului staţiei din Belgrad. Deşi se măritase, el profitase la Islamabad, în urmă cu doi ani.

Însufleţit, se duse la lift. Ieşind în *lobby*, dădu de Marisabel Mendoza care îl aştepta.

Strălucitoare.

Se schimbase de haine, arborând o rochie neagră foarte simplă, dar foarte sexy, ciorapi asortaţi, cercei şi un machiaj infernal. În ciuda furiei, Malko nu se putu abţine să resimtă un freamăt în măruntaie. Ce scorpie magnifică!

— Unde mergem? întrebă ea.

— Ce ziceţi de *Alezan*, în Altamira?

Ea păru puţin cam surprinsă dar se mulţumi să zică:

— Bine. Să mergem.

La acea oră, circulaţia era mai lejeră… Ajunseră în Altamira în douăzeci de minute. Restaurantul era o braserie mare cu un ring de dans în mijloc şi orchestră, vizibil plătită la norma de decibeli. Găsiră o masă în fundul sălii şi li se aduse de la început un urcior de sangria. Meniul era simplu: *Caesar Salade* şi friptură pe tavă. Toate femeile erau în pantalon, în afară de Marisabel. Aceasta nu deschise gura decât după a doua înghiţitură de sangria, pentru a întreba aproape timid:

— Sunteţi supărat pe mine?

Malko ar fi trebuit să îi înfigă furculiţa în ochi.

— Nu, făcu el nonşalant. M-aţi răpit, ameninţat cu moartea şi transformat în traficant de droguri.

Tânăra se aplecă spre el, cu strălucire în ochii verzi.

— Nu puteam face altfel. Americanii ne-au trădat. Acum, nu ne mai pot denunţa lui Chavez fără a suporta consecinţele. Că *ei* sunt cei care vor să îl omoare pe Chavez…

— Voi îi vreţi binele? întrebă Malko.

Muzica era atât de puternică încât trebui să urle ca să fie auzit.

— Nu, strigă Marisabel Mendoza. Şi noi vrem să îl omorâm. Dar ei ne-au încurajat. În timpul puciului din 2002 americanii ne sunau din zece în zece minute să afle dacă Chavez era arestat!

— Nu vă cereau să îl omorâţi.

Ea nu răspunse nimic şi începură să mănânce.

Malko examină oamenii din jurul lui. Nici urmă de Priscilla Clearwater. Cu culoarea pielii ei, putea trece drept o venezuelană.

— Şi acum, întrebă Malko, ce o să faceţi?

Marisabel Mendoza îşi aprinse o ţigară şi dădu la o parte friptura abia începută.

— Deoarece acum suntem aliaţi, zise ea cu o urmă de ironie, o să vă spun totul. În avionul cu cocaină, era o tonă de RDX, explozibil militar. Acum este depozitat în loc sigur şi nimeni nu cunoaşte existenţa lui. Aici, este imposibil să faci rost de atât…

— Cum vreţi să îl utilizaţi?

— Cei doi irlandezi ne vor pregăti o maşină-capcană. Vom plasa vehiculul pe traseul lui Chavez şi astfel *Bestia* va pleca spre o lume mai bună.

Malko schiţă fără să vrea un zâmbet.

— Nu este atât de simplu. Am impresia că Chavez se protejează mult. Aveţi complici în anturajul lui?

— Nu. Dar vom găsi un şiretlic. Cred că Francisco are deja o idee.

— O să omorâţi mulţi oameni, cu o tonă de exploziv.

Tânăra îşi făcu cruce discret.

— Dumnezeu ne va ierta. Sunt pregătită să fac penitenţă toată viaţa.

Malko continua să inspecteze mulţimea de clienţi fără să o remarce pe spectaculoasa Priscilla. Cum să îl găsească ea în această mulţime compactă?

— Apropo, zise el, este totuşi o problemă. Acum că sorţile ne sunt legate, trebuie să vă reamintesc.

— Care?

— Este un trădător printre voi.

Marisabel tresări, furioasă din nou.

— Nu începeţi iar! Este o invenţie americană!

Ochii îi scânteiau de furie. Fu rândul lui Malko să o scoată din ţâţâni.

— *Nu* este o invenţie, urlă el, pentru a se face auzit, şi *trebuie* să îl găsiţi. Dacă nu, mă lăsaţi să plec din Venezuela.

Marisabel deschidea gura pentru a răspunde când Malko observă cu coada ochiului profilul inconfundabil şi fundul de neuitat al Priscillei Clearwater care tocmai trecea pe lângă masa lor, trăgând un brunet înalt spre ringul de dans. Muzica se schimbase şi o cântăreaţă se străduia să cânte *Gasolina*, ultima preferinţă în materie de „regatton". Malko o văzu pe negresă dansând, legănându-şi şoldurile ca o pendulă, ondulându-se ca o dansatoare orientală.

Un aspirator de bărbaţi…

Pe ring, cuplurile se dezlănţuiau într-o orgie de mişcări. Fără să asculte răspunsul Marisabelei, Malko se ridică, o luă de mână şi o trase spre ring.

— Hai să dansăm!

Ea îl urmă fără să comenteze şi, abia ajunsă pe ring, se lansă într-o demonstraţie de „regatton", cu o senzualitate sălbatică. Din când în când, pubisul ei se atingea de Malko, ca pentru a-l provoca. Fredona versurile cântecului, idioate de altfel. Malko o luă de talie şi ea continuă să se mişte. Cu greu mai recunoştea furia care îl ameninţa cu moartea în urmă cu câteva ore. Abdomenul lui se lipea de al ei şi ea nu putea să ignore efectul pe care îl avea asupra lui.

Dansând, Malko o reperase pe Priscilla Clearwater şi se apropia pe ascuns de ea. Ajunseră să danseze unul lângă celălalt. Priscilla şi Malko schimbară o privire scurtă. Bărbatul care dansa cu ea, un brunet înalt cu figură inteligentă, părea în al nouălea cer. Priscilla era mereu visul imposibil al unui bărbat însurat. Un pulover roşu mulat pe sânii mari şi fusta părea că este pictată pe ea, atât de bine îi scotea în evidenţă rotunjimile. Brusc, ea se dezlipi de cavalerul ei şi veni să danseze în faţa lui Malko, într-un fel de paradă sexuală primitiv de provocatoare.

Malko, la rândul lui, se dezlipi de Marisabel iar cavalerul Priscillei îi luă imediat locul. Venezuelanul părea că nu bănuieşte nimic, în euforia „regatton"-ului. Malko se apropie şi o prinse pe Priscilla de talie. Imediat, tânăra negresă îi murmură la ureche:

— Este femeia ta? Nu este rea. Are încă un fund frumos!

— Nu ca al tău, zise Malko. Am un mesaj de transmis.

— Ştiu. Spune.

El îi urlă în ureche tot ce avea de spus, fără să îi dea drumul, şi se apropie de Marisabel care se ondula singură în faţa partenerului Priscillei. Venezuelana abia dacă băga de seamă revenirea lui Malko şi se agită până ce orchestra tăcu.

— Ador să dansez! gâfâi ea aşezându-se. Mai ales pe „regatton”.

Una după alta, bău două înghiţituri de sangria. Cum orchestra relua un cântec la fel de ritmat, dar mai lent, se ridică iar şi se duse pe ring unde dansatorii, înghesuiţi ca la metrou, abia se puteau mişca. Marisabel se lipi de Malko, cu braţele după gâtul lui, şi începu să se mişte cât putea, adică foarte puţin, lipită de el de la umeri la genunchi.

Malko simţi cum libidoul îi iese din hibernare. Marisabel părea că se dedublase, poate după sangria. În jurul lor, cuplurile flirtau fără reţinere. Brusc, ea înălţă capul şi îşi lipi gura de a lui pentru un sărut prelungit, cu bazinul lipit de al lui. El crezu că femeia va avea un orgasm pe loc.

Continuară să danseze, Marisabel, acum complet abandonată în braţele lui, moale ca o păpuşă. Malko avea o erecţie infernală, fără ca furia să îi dispară. Se întreba cum, după o asemenea zi, putea să îşi mai dorească o femeie.

— Plecăm! zise el în final.

Pe drum, ea păru că îşi mai revenise, dar în loc să se oprească la intrarea în *Tamanaco*, opri în fundul parcării. Malko coborî şi tânăra îl urmă imediat. Ocolind maşina, ea se lipi de Malko fără niciun cuvânt şi îi introduse limba în gură. Sfâşiat între furia pe care o resimţea faţă de ea şi dorinţa de a se culca cu ea, găsi imediat o rezolvare demnă.

Întorcând-o, o lipi de portieră, apoi, strecurându-şi mâna sub rochia lejeră, apucă elasticul chilotului şi îl trase în jos. Marisabel cambră fundul. Malko nu avu decât să ridice rochia, să tatoneze puţin şi să o penetreze fără dificultate. Un gând îi trecu fugitiv prin minte. Această zi era suprarealistă! Unghiile femeii zgâriară metalul portierei şi gemu înfundat, lipită de maşină de mişcarea sexului înfipt în ea. El era atât de excitat încât nu rezistă mult. Explodă fără să se menajeze, retrăgându-se imediat. Marisabel se întoarse încet şi privirile lor se întâlniră.

— La ce vă gândiţi? întrebă ea, surprinsă de violenţa lui.

— La negresa cu care am dansat, zise Malko. Era cu adevărat magnifică.

Răcnetul Marisabelei Mendoza semănă cu al unei fiare rănite. Cu avânt, ea se aruncă spre Malko, literalmente cu ghearele scoase. El trebui să o prindă de încheieturi pentru a nu îi scoate ochii. Lovind cu picioarele, încercând să scape, ea îl înjura, cu un vocabular de o varietate remarcabilă.

Malko îşi savura momentul. În cele din urmă, îi dădu drumul şi se retrase brusc.

— Noapte bună! zise el înainte de a se îndrepta spre hotel.

Ea îl înjură în continuare dar nu îndrăzni să îl urmeze. O auzi demarând, cu scârţâit de pneuri. Revenindu-şi, se întrebă cum va reuşi

să scape din această capcană.

*
* *

Abia era ora zece dimineaţa când telefonul sună. O voce de bărbat necunoscut zise în engleză:

— Veniţi la piscină.

Închise imediat. Intrigat, Malko coborî. Ajungând la piscină, reperă imediat bărbatul care era în ajun cu Priscilla Clearwater, întins lângă podeţul de peste bazin. Se instală pe un şezlong alăturat şi necunoscutul îi adresă un zâmbet cam crispat.

— Bine că eraţi în camera dumneavoastră. Am primit ordin să vă contactez de urgenţă.

— Sunteţi soţul Priscillei? întrebă Malko.

— Nu, mă numesc Mike O'Brady. Sunt adjunctul şefului staţiei, Carl Deadwood. Priscilla Clearwater este secretara lui. Soţul ei este la Langley iar ea este la post aici pentru şase luni…

— Bine, concluzionă Malko. Care sunt instrucţiunile în privinţa mea?

Tânărul ofiţer de teren al CIA se întristă.

— Cineva a depus în această dimineaţă la ambasadă un pachet în atenţia şefului staţiei. Un DVD însoţit de o fotocopie a paşaportului dumneavoastră.

Malko o blestemă în sinea lui pe Marisabel şi amicii ei. Îşi luaseră măsurile de precauţie.

— Înţeleg despre ce este vorba, zise el. I-am spus Priscillei ieri seară, dar era prea mult zgomot. Am fost răpit şi manipulat, sub ameninţarea cu moartea.

— Am trimis un mesager la Washington chiar azi cu acest document, zise Mike O'Brady. Cu valiza diplomatică. Evident este foarte sensibil. Sunteţi încă în legătură cu aceşti oameni?

Malko îşi permise un zâmbet amar.

— Evident. Mă şantajează. Aş vrea, şi eu, să am instrucţiuni. Şi ca Agenţia să îmi dea tot ce are despre un anume Francisco Cardenas. El utilizează pseudonimul „Napoleon". Este iniţiatorul complotului. Mă miră că venezuelanii nu îl supraveghează.

— Iată numărul pentru a comunica cu noi: (0416) 407 1325. Este al Priscillei Clearwater. Nu este pe numele ei. Nu vorbiţi niciodată mai mult de un minut şi jumătate. Între timp, nu plecaţi din zonă.

Era deja în picioare, grăbit să nu întârzie. Soarele era neacoperit de nori şi Malko decise să rămână pe marginea piscinei. Rumegând gânduri sumbre. Reputaţia noului director al CIA, Porter Goss, nu îl liniştea. Îi era frică şi de umbra lui. Era în stare să îl lase pe Malko în mâna duşmanilor, pentru a evita problemele Agenţiei. În plus,

indiferent ce credea Marisabel şi prietenii ei, trădătorul exista. Susceptibil de a-l trăda pe „Napoleon”, dar şi pe el.

Se afla prins într-un cleşte gata să îl nimicească. Nu putea face mare lucru contra lui Porter Goss, în afară de a interveni pe lângă Frank Capistrano, dar trebuia, de urgenţă, să-l demaşte pe trădătorul din Caracas. Iar pentru aceasta, să-i convingă pe Marisabel şi amicii ei de existenţa lui. Luând telefonul mobil, formă numărul tinerei. Cum îl va mai primi după faza pe care i-o făcuse seara trecută?

Capitolul IX

Marisabel Mendoza răspunse la a treia sonerie şi întrebă cu o voce caldă:

— Cine este?

— Eu sunt, zise Malko. Trebuie să vă vorbesc despre o problemă extrem de gravă. Care vă priveşte şi pe dumneavoastră.

Lăsă o pauză şi el crezu că închisese.

— Bun, făcu ea în cele din urmă, cu o voce de îngheţa şi Sahara, pică bine. Voiam să vă sun. Sunteţi la *Tamanaco?*

— Da.

— Voi fi acolo într-o oră.

Brutal, o nouă aversă tropicală se declanşă şi Malko trebui să se adăpostească. Ceea ce îi lăsa timp să îl sune pe Frank Capistrano. Dacă DVD-ul Marisabelei cădea în mâinile DISIP, îşi va sfârşi zilele într-o închisoare venezuelană.

În cel mai bun caz.

Frank Capistrano era de negăsit. Îi lăsă un mesaj avertizându-l de sosirea DVD-ului. De acum înainte, sarcina lui prioritară era să îl descopere pe cel care îi trăda pe complotişti.

*

* *

În picioare în *lobby*, ascunsă în spatele ochelarilor negri, foarte dreaptă, Marisabel Mendoza evoca statuia Comandantului.

— Bună ziua, îi zise ea lui Malko cu o voce glacială.

Nici măcar nu îi strânse mâna. În jeans şi vestă, era totuşi extrem de sexy.

— Trebuie să mă întâlnesc din nou cu „Napoleon”, anunţă Malko. În interesul *nostru*.

Marisabel făcu o mutră răutăcioasă.

— Vom vedea. Pentru moment, am nevoie de dumneavoastră pentru altceva. Veniţi.

Se duseră în parcare. Miguel, salvadorianul, era la volanul maşinii

Cherokee neagră. Tânăra se urcă lângă el, Malko în spate.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Marisabel binevoi să întoarcă privirea.

— Să recuperăm un vehicul util proiectului nostru.

— De ce aveţi nevoie de mine?

— O să vedeţi.

Ieşind din *Tamanaco*, intrară pe autostrada Francisco Fajardo înspre est. Depăşiră Petara şi ieşiră de pe autostradă înspre Palo Verde, până la unul din numeroasele *pueblos*.

Salvadorianul încetini şi întoarse, dezorientat. Se opri în cele din urmă şi întrebă ceva pe o bătrână. Malko îl auzi întrebând de drumul spre Transformador. Porni, o luă pe o stradă nereparată pentru a da în faţa unui imobil în construcţie. Un şantier părăsit. Un furgon alb în stare jalnică având pe lateral numele unui magazin de electrocasnice era oprit între două betoniere. Marisabel Mendoza se întoarse spre salvadorian.

— Ai banii, Miguel?

— Da, dona Marisabel.

Se opri lângă furgon. Malko văzu un bărbat care fuma, un tip cu părul lung. Sări jos şi se apropie de Cherokee. Miguel coborî şi discutară îndelung. Marisabel Mendoza ieşi şi ea şi se uită la furgon, ca pentru a îi verifica starea.

Salvadorianul şi şoferul furgonului discutau în şoaptă. Un pachet enorm de bolivari – nu mare lucru în realitate – fu oferit. Marisabel Mendoza, după ce ocoli furgonul, reapăru şi îi făcu semn lui Malko să vină lângă ea. Se oprise lângă portiera deschisă a vehiculului. Discuţia se prelungea între cei doi. Şoferul furgonului numărase bancnotele şi, vizibil, nu era de acord.

— O să conduceţi acest furgon! îi zise Marisabel Mendoza lui Malko. Mă urmaţi.

Malko se apropie de vehicul şi observă înăuntru o puşcă de vânătoare cu ţeava tăiată.. Tonul se ridica între cei doi bărbaţi şi salvadorianul îi zise Marisabelei:

— Vrea un milion de *bolos* în plus.

Malko văzu faţa venezuelanei crispându-se de furie. Discuţia se reluă între Miguel şi vânzător, şi mai violentă. Brusc, bărbatul cu părul lung scoase un cuţit din buzunar, îl desfăcu şi îl ameninţă cu el pe salvadorian. Lucrurile se complicau…

— Nenorocitul! şuieră Marisabel.

Cu un gest brusc, băgă mâna în geantă, scoase pistolul Glock, făcu un pas în faţă, întinse braţul şi, de aproape, trase în ceafa venezuelanului!

Totul în câteva secunde.

Bărbatul se prăbuşi ca un sac, scăpând pachetul de bani, şi rămase

cu faţa în jos. Fulgerat.

Înlemnit, Malko o văzu pe Marisabel Mendoza cum pune pistolul la loc, ca şi cum omorâse un ţânţar.

— Sunteţi nebună! explodă Malko. De ce l-aţi împuşcat?

— Nu voiam să îl omor, făcu ea cu o voce aparent calmă, s-a descărcat singur pistolul. Urcaţi la volan, plecăm.

Miguel adunase deja banii şi urca în Cherokee.

— Nu voi conduce acest vehicul furat, făcu Malko.

Privirea Marisabelei îngheţă.

— Fă-o, zise ea în engleză. Sau vă împuşc. Abia aştept.

Asta era cu siguranţă adevărat… Fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, se îndreptă spre Cherokee.

În momentul în care ea urca în maşină, se auzi un zgomot metalic în spatele furgonului şi portierele se deschiseră violent. Malko întoarse capul şi văzu un bărbat care sărea jos. Bondoc, cap rotund, tenul ars de soare, păr cenuşiu, ţinea o puşcă în mână. Acesta văzu trupul şoferului întins pe jos şi alergă spre el, fără să îl vadă măcar pe Malko, disimulat de portiera deschisă. Se aplecă peste cadavru şi îşi dădu imediat seama că era mort.

Cherokee tocmai demara. Se duse spre ea şi trase în portieră.

Miguel, salvadorianul, apăsă frâna şi sări din maşină, cu o macetă în mână. Ocolind maşina 4×4, se duse spre bărbatul cu puşca. Acesta nu ezită nicio secundă. La un metru distanţă, trase un al doilea cartuş care practic îl tăie în două pe salvadorian. Apoi, se îndreptă spre Cherokee. Marisabel se urcase pe locul şoferului şi încerca disperată să pornească maşina. Bărbatul cu puşca deschise portiera din dreapta şi o văzu pe Marisabel.

— Târfă! O să te omor! urlă el.

În grabă, tânăra lăsase geanta în care era pistolul pe podeaua maşinii. Tipul se apropie mai mult şi îndreptă arma spre tânără.

Totul durase mai puţin de un minut.

Înlemnit, Malko luă puşca cu ţeavă scurtată din furgon. Bărbatul cu puşca era cu spatele. Alternativa era foarte simplă. Ori îl lăsa pe bărbat să o doboare pe Marisabel şi trebuia apoi să îl înfrunte. Erau prea puţine şanse să se termine cu o discuţie amabilă. Sau trăgea primul…

Făcu un pas înainte, lovind portiera. Bărbatul se întoarse, alertat de zgomot, şi îl văzu pe Malko.

Nu era o dilemă metafizică.

Malko apăsă pe trăgaci cu o fracţiune de secundă înaintea adversarului. Reculul fu atât de puternic încât îl proiectă spre portieră. Bărbatul, atins în stomac, se îndoi, dar avu încă forţă să apese pe trăgaci. Glonţul se pierdu în faţada casei aflate în construcţie, dădu drumul armei pentru a se concentra asupra urgenţei: să încerce să îşi

oprească intestinele să îi iasă din abdomen.

Malko rămase nemişcat, încă asurzit de detonaţie, privi cele trei corpuri. Doar bărbatul în care trăsese el mai mişca încă, slab. Marisabel Mendoza ieşi din Cherokee, buimăcită, cu privirea goală, şi veni spre el. Buzele îi tremurau şi nu reuşea să articuleze un cuvânt. Calmul uimitor cu care îl doborâse pe şoferul furgonului, mai devreme, făcuse loc unei stări de frică, provocată de şocul de a se vedea moartă. Bâigui cuvinte neinteligibile.

Când Malko se apropie, se agăţă de el, cu o expresie terifiată:

— Voia să mă omoare, zise ea cu o voce tremurată. *Santa Maria de Dios*…

Uitase că omorâse un om câteva minute mai devreme. Malko îşi reveni. Chiar în acest cartier puţin locuit, focurile de armă puteau atrage atenţia.

— Trebuie să plecăm, o sfătui el. Puteţi conduce maşina?

Ea dădu din cap afirmativ şi se îndreptă spre maşina 4×4. Malko se aplecă spre cadavrul salvadorianului mort şi îi verifică buzunarele, găsind doar nişte bani, chei, un pachet de ţigări şi o batistă murdară. Niciun act de identitate.

Maşina Cherokee tocmai demara şi se grăbi să se urce la volanul furgonului Mitsubishi, aruncând înăuntru puşca cu ţeavă tăiată şi accelerând pentru a o ajunge din urmă pe Marisabel. Nu rămăseseră mai mult de zece minute în şantierul abandonat. Conducând ca un automat, merse în urma Marisabelei Mendoza care o luase pe autostrada Francisco Fajardo, după care intră pe cea care ducea în Baruta.

Tânăra se întorcea acasă, în El Hatillo.

La intrarea în La Trinidad, Malko crezu că face infarct. Un poliţist cu caschetă colonială, cu braţul ridicat, le făcea semn să oprească. Adrenalina aproape că îl sufocă: conducea un vehicul furat, cu o armă care fusese utilizată la o crimă şi care avea încă amprentele lui pe ea… Angoasa îi dispăru când văzu un grup de copii angajându-se pe trecerea de pietoni…

Ajunseră în cele din urmă în El Hatillo, dar chiar înainte de un sens giratoriu de pe strada Lagunita, Marisabel semnaliză şi se opri în faţa unui portal roşu-brun. Numele proprietăţii, *Daktari*, era scris cu litere de aur pe cei doi stâlpi de piatră de la intrare. Venezuelana coborî şi vorbi într-un interfon. Câteva secunde mai târziu, poarta culisă silenţioasă şi Malko văzu o clădire lungă cu acoperiş din ţiglă în faţa căreia erau mai multe vehicule.

Când coborî, Marisabel era deja în faţa porţii. Aceasta fu deschisă de Raul, salvadorianul gras. Discută scurt şi Marisabel veni spre Malko. Îşi regăsise dicţia normală, dar trăsăturile îi erau încă încordate.

— Raul este foarte trist, zise ea cu o voce slabă, lucra cu Miguelito de mai mulţi ani. Veniţi.

Malko o urmă în interior. Era un rustic elegant, cu mobile grele din lemn închis la culoare, piei de vacă peste tot, fotografii cu cai. Dădură într-un salon în acelaşi stil. Marisabel se duse la bar, scoase o sticlă de Defender, o deschise şi duse sticla la gură, fără să îşi mai caute un pahar… Malko o văzu sughiţând, cu lacrimi în ochi, tuşind, apoi punând sticla jos şi lăsându-se pe canapeaua din piele roşie. Mâinile îi tremurau…

Malko încerca să îşi regăsească ritmul normal de respiraţie. Într-o oră, pedigriul lui se îngreunase. Nu era numai traficant de droguri, dar şi ucigaş, pe deasupra… Chiar dacă era legitimă apărare.

— Mi-aţi salvat viaţa, făcu Marisabel cu o voce nesigură. Fără dumneavoastră, eram moartă.

— Dumneavoastră tocmai îi omorâserăţi prietenul, remarcă Malko.

Ea rămase tăcută câteva clipe, înainte de a zice cu o voce absentă:

— Este adevărat, de ceva timp, nu mă recunosc pe mine însămi. Acum doi ani, aveam impresia că mă purtam ca o idioată bătând în tigăi toată ziua, crezând că astfel Chavez va pleca. Mă simţeam inutilă. Apoi, l-am întâlnit pe Francisco. M-a făcut să evoluez. Cu el, am descoperit ce înseamnă acţiunea veritabilă. Doar că nu credeam că este atât de dur. Astăzi, mi-a fost foarte frică…

— Dar aţi ucis acel bărbat fără ezitare.

— Nu m-am gândit, pledă ea. Am crezut că voia să îl omoare pe Miguel. Am acţionat din reflex, eram ca dedublată. Îmi voi confesa această crimă.

Se ridică, luă sticla de Defender, dar, de această dată, îşi turnă în pahar.

— Unde suntem? întrebă Malko.

— În vila unui prieten sigur, un americano-cubanez. Este foarte mare. Nu vine niciodată în Venezuela.

— Aici era prevăzut să aduceţi furgonul?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Da, Miguelito îl contactase pe acest tip, un hoţ din *barrio*. Pentru a îi cumpăra un vehicul furat. Nu credeam că se va petrece aşa ceva…

— De ce aici?

— Am depozitat explozibilul într-un hangar iar cei doi irlandezi locuiesc aici. Nu îi vreau la mine acasă. Prea periculos.

Raul veni, zise câteva cuvinte Marisabelei care se întoarse spre Malko.

— Vrea să mergem să ne uităm.

Ieşiră şi intrară într-un hangar din spatele vilei. Malko observă furgonul alb Mitsubishi, cu portierele din spate deschise larg. Stânga era acoperită cu un enorm graffiti negru. Cei doi irlandezi tocmai

demontau podeaua vehiculului. Lângă perete, Malko văzu pachetele pătrate înfăşurate în hârtie maro uleioasă, pe aproape un metru înălţime. Inscripţiile în engleză indicau RDX, un explozibil militar puternic… Cei doi bărbaţi îşi continuară treaba ca şi cum erau singuri.

— Vor să aşeze explozibilul într-o podea falsă, explică Marisabel. Apoi, vom pune la loc podeaua originală pentru a disimula. Nu va mai rămâne decât instalarea dispozitivului de iniţiere…

— Este explozibilul adus din Columbia?

— Da. A fost furat de la armată. Este neidentificabil.

Simţi rece pe spate. Cei doi irlandezi lucrau calm, ca nişte mecanici pricepuţi. O tonă de explozibil de această calitate ar distruge totul pe o rază de o sută de metri…

— Cine va declanşa explozia? întrebă Malko.

Marisabel se întoarse spre el, revenindu-şi.

— Eu, sper!

— O să vă sacrificaţi viaţa?

— Nu, va fi de la distanţă… Cu un telefon mobil. Irlandezii mi-au zis că funcţionează foarte bine.

Cu condiţia ca vehiculul vizat să nu dispună de contramăsuri electronice de bruiere a emisiilor radio. În acest caz, trebuia fie un kamikaze, fie un declanşator cu rază laser sau infraroşu. Marisabel nu părea conştientă de această problemă.

— Aţi studiat deplasările lui Hugo Chavez? întrebă Malko.

— Francisco se ocupă de asta.

Ieşiră din hangar, închizând cu grijă uşa.

— Poliţia nu vine aici?

— Slabe şanse, afirmă tânăra.

Se întoarseră în curte, unde era parcată Cherokee găurită de gloanţe.

— O să las maşina aici, zise Marisabel. Am nevoie să mă odihnesc acum.

Plecară cu o Toyota Accord care mirosea a piele. Marisabel părea epuizată. Malko aruncă o privire la ceas. Abia prânzul…

— Vă las la *Tamanaco*, propuse ea.

— Da, acceptă Malko. Dar aş vrea să îl întâlnesc până la urmă pe amicul dumneavoastră „Napoleon”.

— Voi vorbi cu el după ce mă odihnesc, zise tânăra. Oricum, trebuie să îl pun la curent ce ceea ce s-a petrecut în această dimineaţă.

— Nu riscaţi să puneţi poliţia pe urmele voastre?

— Nu. Miguel nu duce nicăieri. Nu avea o existenţă legală aici. Iar ceilalţi, nu m-au văzut niciodată.

Malko era pe cale să realizeze că nu va scăpa din acest viespar aşa de uşor. Oricum, nu putea scăpa decât cu ajutorul CIA. Ceea ce nu era sigur. Avea deci o prioritate absolută: să depisteze „cârtiţa” care îi

informa pe venezuelani. Altfel, risca să ajungă în aceeaşi oală cu complotiştii. Rămase tăcut până la *Tamanaco*. Oprind la intrare, Marisabel Mendoza se întoarse spre el. Îmbătrânise cu zece ani în câteva ore.

— Îi voi spune lui Francisco că vreţi să îl întâlniţi. Pe curând.

Capitolul X

Montero Vasquez, colonelul DGI cubanez instalat într-o mică clădire gălbejită din calea Roraima, la Chua, cu pereţii plini de camere de luat vederi, îşi zicea că nu pierduse timpul. Luă vechea lui Honda şi se duse spre strada Rio de Janeiro. Direcţia: DISIP. Detaşat în calitate de consilier tehnic pe lângă conducerea DISIP, trecea periodic pe la ambasadă pentru a ridica documentele trimise de Cuba prin intermediul mijloacelor securizate.

Mereu în civil, locuind într-un apartament modest din centru, era elementul de legătură între DGI cubaneză şi DISIP, dar puţini oameni îi cunoşteau importanţa. Era nerăbdător să îi arate lui Angel Santano, interlocutorul lui, ceea ce tocmai descoperise. Şi care îi dădea dreptate.

Parcurse drumul elicoidal şi ajunse la biroul secretarei lui Angel Santano.

— Am un document foarte important de comunicat tovarăşului Angel Santano, anunţă el. Este acolo?

Era şi îl primi imediat. După o strângere de mână destul de rece, colonelul Vasquez scoase din servietă documentul recepţionat la ambasadă şi îl întinse numărului 2 din DISIP.

— Tovarăşe, zise el, vă amintiţi de discuţia pe care am avut-o în acest birou referitor la pregătirea unui atentat contra *El Presidente?*

— Bineînţeles.

— Citiţi.

Angel Santano se aplecă asupra documentului. Era un fax interceptat de serviciile cubaneze. Expediat din Miami de generalul venezuelan în exil Felipe Rodriguez către un anume Ronald Tyrel. Textul era scurt: „Mulţumim încă o dată pentru ajutorul pe care ni-l acordaţi.”

— Cine este Ronald Tyrel? întrebă Angel Santano.

— Responsabilul CIA la Miami, care tratează cu banda de generali exilaţi a lui Felipe Rodriguez.

— Sunteţi sigur?

— Absolut sigur. L-am identificat de mult timp. Ceea ce înseamnă că informaţia comunicată de sursa dumneavoastră „Mickey” este exactă. Şi că ar fi contraproductiv să nu reacţionăm, repede şi

puternic.

Angel Santano vedea foarte bine unde voia să ajungă cubanezul: arestarea şi interogarea „forţată” a lui Teodoro Molov. Ceea ce el estima a fi o eroare.

— Bun, zise el, îl sun pe Manuel Cordoba, el urmăreşte cazul.

Apăsă pe interfon şi ceru secretarei să îl cheme pe şeful Secţiunii 4, cu dosarul „Mickey”.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschise şi apăru un bărbat cu părul ras, fruntea joasă, slab, atletic, cu un dosar sub braţ.

— Scuzaţi-mă, señor Santano, zise el, Manuel Cordoba este absent, dar eu lucrez la caz împreună cu el.

Angel Santano îl prezentă colonelului cubanez şi îi întinse faxul.

— Iată ce au interceptat prietenii noştri cubanezi, anunţă el. Este neliniştitor, nu?

Manu Contreras citi textul şi explodă imediat.

— Ar trebui să le tăiem gâtul la toţi puciştii aceştia, zise el cu o voce furioasă. Să apărăm Revoluţia bolivariană de aceşti *gusanos*. Eram sigur că *gringos* de la CIA erau în spatele lor. După tovarăşul Allende, vor pielea lui *El Presidente*.

Îmbrăcat cu o cămaşă în carouri, cu ecusonul „DGI – Direcţia de Investigaţii” în jurul gâtului, Manu Contreras încarna aripa dură a chavismului, urmărind inamicii regimului cu o îndârjire ideologică. Ascultându-l, colonelul Vasquez se simţea plăcut.

Un stagiu de trei luni în Cuba în sânul DGI fusese suficient pentru a-i ascuţi convingerile revoluţionare. Revenit în DISIP, înlocuise pe un chavist „male”. Toţi responsabilii fuseseră schimbaţi în cursul ultimelor şase luni.

Punând capăt tiradei, Angel Santano întrebă:

— Aveţi noutăţi în dosarul „Mickey”?

— Nimic, nemernicul se protejează! zise Manu Contreras. Cred că ar trebui adus aici şi pus la cuptor.

Cuptorul era o metodă de interogatoriu feroce utilizată de DISIP.

O cameră mică, cubică, cu tavanul foarte jos, ai cărei pereţi erau căptuşiţi cu plăci reflectorizante metalice din aliaj uşor, concave. Becuri enorme, asemănătoare celor utilizate de fotografi erau prinse pe tavan. Se introducea prizonierul în cameră şi se pornea lumina…

La început avea efectul unei băi de soare pe o plajă tropicală. Apoi, puţin câte puţin, căldura devenea infernală, uscând pielea, mucoasele, declanşând o sete abominabilă.

Victima, tentată să se întoarcă pentru a scăpa de căldura puternică, sfârşea prin a se roti singură pe toate părţile. Temperatura nu depăşea 55 de grade, dar era suficientă pentru un chin inuman. Victimele simţeau cum li se umflă limba în gură. Ajungeau să îşi lângă propria transpiraţie. Pentru a opri supliciul era suficient să apese pe un buton

roşu, ceea ce însemna că erau gata să vorbească. Dar, dacă făceau asta doar pentru a mai câştiga timp, şedinţa următoare dura de două ori mai mult.

Printr-un hublou, un medic urmărea starea pentru a nu muri inopinat. Adesea, când spuneau tot ce voiau, îi lăsa să se usuce de-a binelea.

Angel Santano rămase impasibil. Nici nu era sigur că metoda va da rezultate în cazul lui Teodoro Molov. Totuşi, simţi că trebuia să facă ceva.

— În anturajul lui Teodoro Molov, nu este niciun suspect?

Manu Contreras se uită în dosar şi ridică privirea după câteva minute.

— Sunt mai mulţi, preciză el, dar nu au niciun contact cu el de când îl supraveghem. Ultima dată a fost sunat de o activistă a Partidului Justiţiar, o anume Marisabel Mendoza. Ea l-a vizitat frecvent la birou.

Angel Santano cunoştea personajul: o protestatară isterică participantă la toate manifestaţiile anti-Chavez. Nu mare lucru de sperat în această direcţie, dar trebuia să acţioneze în timp ce aştepta să obţină date de la Teodoro Molov.

— Luaţi-o în atenţie, ordonă el. Filaj şi supravegherea telefonului. Faceţi un raport zilnic. Fotografiaţi oamenii cu care se întâlneşte. Voi redacta un raport pentru preşedinte, alăturând şi acest fax şi voi contacta sursa mea. Vă mulţumesc la amândoi.

Colonelul cubanez şi Manu Contreras se ridicară în acelaşi timp. Înainte de a ieşi, acesta din urmă se întoarse şi zise pe un ton aproape ameninţător:

— Sper că nu i se va întâmpla nimic lui *El Presidente*.

*
* *

— Sunt jos.

Vocea Marisabelei Mendoza era la fel de distantă, dar când Malko o găsi în holul hotelului, tânăra nu mai semăna cu creatura debusolată, arţăgoasă, terifiată de dimineaţă. Era mulată într-o rochie roşie care o făcea să semene cu un pompier „porno şic”. Ciorapii negri o făceau şi mai provocatoare.

— Sunteţi singură? întrebă Malko.

— Gustavo aşteaptă în maşină. Nu vrea să se arate. De la întoarcere, locuieşte la vila *Daktari*, este mai sigură.

Ajunseră la Land Cruiser negru unde îi aştepta Gustavo Berlusco, care îl primi pe Malko aproape călduros. La volan, Marisabel îşi regăsise tonusul. Avură nevoie de douăzeci de minute pentru a ajunge la Country Club.

Francisco Cardenas îi aştepta pe treptele vilei, îmbrăcat cu o cămaşă mexicană şi un pantalon de in. Îl primi pe Malko cu o strângere de mână călduroasă.

— Ştiu că i-aţi salvat viaţa Marisabelei în această dimineaţă, zise el, vă mulţumesc.

Generalul Berlusco avu dreptul la o îmbrăţişare însoţită de mai multe bătăi pe spate, înainte de a intra în vilă. Ca prima dată, o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne aştepta în frapiera de cristal iar micuţa indiană veni să o desfacă cu gesturi neîndemânatice, imediat ce se aşezară. Gazda ridică paharul de şampanie.

— Beau pentru revenirea prietenului nostru Gustavo şi mulţumesc lui Dumnezeu că a salvat-o pe dona Marisabel…

Dumnezeu nu avea mare lucru în comun cu acest miracol, dar Marisabel Mendoza nu făcu nici măcar un semn al crucii discret. În America Latină, se punea religia în toate cauzalităţile… Malko se mulţumea să privească aceste personaje, în acelaşi timp sofisticate şi feroce, cu o anumită stupefacţie. Se complota ca şi cum se juca golf şi totuşi, la El Hatillo, cei doi irlandezi erau pe cale să prepare un vehicul-capcană capabil să omoare zeci de persoane. Şi, chiar în acea dimineaţă, pioasa Marisabel trăsese fără nicio urmă de ezitare un glonţ în capul unui om.

Erau poate nişte prostănaci, dar unii foarte periculoşi.

Malko se smulse din meditaţie. La fiecare zgomot venind de afară, tresărea. Dacă poliţia venezuelană îl găsea la un loc cu complotiştii, suporta aceeaşi soartă cu ei. Deci, trebuia să rezolve repede problema trădătorului.

— Señor, zise el lui Francisco Cardenas când lăsară paharele, nu vă temeţi că DISIP se interesează de dumneavoastră?

Francisco Cardenas zâmbi liniştitor.

— Dacă voiau, era ca şi făcut de mult timp. Ei ştiu că sunt un opozant, dar că mă mulţumesc să mă manifest verbal. Acum proiectul nostru este lansat şi nu vor mai avea timp să reacţioneze înainte de victoria noastră.

Malko profită de ocazie:

— Doar dacă nu sunteţi trădaţi… Am repetat Marisabelei că trădătorul de care v-am vorbit există. Deci trebuie identificat şi…

Se opri pentru a nu da idei proaste Marisabelei Mendoza care îl privea fumând fără încetare, încă zguduită de evenimentele de dimineaţă. De această dată, Francisco Cardenas nu se mai avântă cu capul înainte.

— Am vorbit despre asta cu Marisabel, recunoscu el. O singură persoană poate avea cunoştinţă de proiectul nostru, dar am o totală încredere în ea.

— Despre cine este vorba? întrebă Malko.

În acel moment, nu mai ştia cărei tabere aparţine. Dacă era un şef de misiune al CIA sau un complotist care pregătea asasinarea preşedintelui venezuelan. Ceea ce făcuse în ultimele patruzeci şi opt de ore îl implicase atât de mult alături de acest grup de fanatici pe care îi detesta. Marisabel şi gazda lor schimbară o privire lungă, apoi Francisco Cardenas zise:

— Se numeşte Teodoro Molov. Este un ziarist opozant al lui Chavez de mult timp. Un intelectual foarte vertical. Şi nu ştie prea mare lucru din proiectul nostru. Doar că vrem să îl punem în aplicare. De ce ar trăda?

— Nu se ştie niciodată pentru ce trădează oamenii, remarcă Malko. Uneori, nici ei nu ştiu. Iar intelectualii sunt cei care trădează cel mai uşor, fiindcă sunt rupţi de realitate. În orice caz, trebuie eliminată această ipoteză.

— Cum? întrebă Francisco Cardenas.

— Nu ştiu încă, mărturisi Malko. Mă voi gândi. Mulţumesc că mi-aţi indicat o pistă. Cred că ziua a fost lungă… O ultimă întrebare: acest Molov ştie cine sunteţi? Vă cunoaşte numele de cod, „Napoleon”?

— Nu, răspunse venezuelanul, dar ştie că sunt implicat în proiect.

— Cunoaşte existenţa vilei *Daktari?*

— Nu.

— Ştie cum urmăriţi să scăpaţi de Chavez?

— Nu.

— Cunoaşte existenţa mea?

— Nu.

În sinea lui, Malko scoase un oftat de uşurare, şi se ridică.

— Vă cer, pentru siguranţa noastră, a tuturor, să nu aveţi niciun contact cu acest om pentru moment, concluzionă el.

— Ce veţi face? întrebă Francisco Cardenas.

— Mă voi informa, zise Malko.

— Nu mi-am schimbat părerea despre americani, zise Francisco Cardenas. Chiar dacă, astăzi, v-aţi comportat ca un *macho*.

— Vom discuta despre americani mai târziu, îl întrerupse Malko. Sunt obosit.

Se despărţiră de Francisco Cardenas şi se duseră la maşină. Când Marisabel îl lăsă la hotel, Malko avu impresia că generalul Berlusco era scăpat de o greutate.

Cădea de oboseală, de epuizare nervoasă dar, pentru el, ziua nu se terminase. Din lobby, formă de pe telefonul mobil numărul dat de Mike O’Brady. Portabilul *sigur* al Priscillei Clearwater.

*

* *

— Cine este?

Malko abia auzi vocea tinerei negrese, atât de zgomot era în jur.

— Eu sunt, zise Malko, unde eşti?

— La un cocktail la ambasada argentiniană, zise ea. Urma să te sun eu mâine dimineaţă. Am ceva pentru tine.

— Şi eu, zise Malko. Am elemente noi de comunicat. Urgent. Spune-mi unde este ambasada, trec să te iau.

Ea îi explică. Era complicat, o străduţă în cartierul Chula Vista, unde se afla şi ambasada americană. Malko se învârti o jumătate de oră pentru a găsi cei doi vulturi din piatră semnalând începutul străzii mărginite de somptuoasele proprietăţi care duceau spre ambasada americană.

O văzu pe Priscilla Clearwater în lumina farurilor, în mijlocul drumului! Abia urcă în maşină că îl şi apostrofă, furioasă.

— De douăzeci de minute te aştept. Am ieşit afară pentru că nu aveai unde să parchezi…

— Îmi pare rău! se scuză Malko, sărutându-i mai întâi mâna, apoi punându-şi mâna lui pe piciorul ei descoperit de rochia evazată.

Priscilla îi aruncă o privire neagră.

— Ca să te culci cu mine voiai să mă vezi atât de repede…

— Nici nu mi-a trecut prin cap, jură Malko cu o figură prefăcută, lăsându-şi degetele să urce…

Priscilla strânse violent coapsele.

— Încetează! Aici, găseşti fete cu funduri superbe pentru un pumn de *bolos*.

— Nimeni nu are un fund ca al tău, jură Malko. Ce surpriză plăcută să te regăsesc la Caracas!

— Toată Agenţia ştie că ne-am culcat, zise ea. Deci, nu începe din nou. O să îţi dau ce am pentru tine şi apoi…

— Ai la tine?

— Bineînţeles că nu. Nu credeam că te văd în seara aceasta. De altfel, un argentinian, la cocktail, mi-a propus să mă înveţe să dansez tangou…

— La tine acasă?

— Da. În seiful meu.

— Să mergem, făcu el zâmbind. Unde locuieşti?

— Pe strada Luis Roche, în Altamira, dar…

— Sunt fericit să te văd, zise Malko, eşti la fel de frumoasă.

Nu prinzi muşte cu oţet… Notă mintal că Priscilla nu îi dăduse la o parte mâna de pe coapsa ei. Tensiunea nervoasă dispăruse dintr-odată, la fel cum libidoul îi crescu. Ca de fiecare dată, când sfidase moartea. Prezenţa acestei magnifice femele, căreia îi ştia fiecare centimetru de piele, era în stare să îl aprindă ca un aruncător de flăcări…

Intrară pe autostradă, prin Altamira şi apoi coborî de-a lungul

străzii Luis Roche.

— Ce număr?

— 246.

Era o clădire modernă, puţin mai retrasă.

— Aşteaptă-mă aici, zise Priscilla, ieşind din maşină. Mă întorc.

Ea nu protestă decât de formă când el intră după ea în clădire. Ascensorul era minuscul şi se treziră faţă în faţă, practic unul lipit de altul.

— În această dimineaţă, zise Malko, un tip a vrut să mă împuşte. Nu a lipsit mult…

Aproape natural, gurile lor se întâlniră şi schimbară un sărut lung. Deja, Priscilla se ondula uşor aproape de el. Când Malko ieşi din lift, era incapabil să formuleze două idei, dar avea o erecţie de infern.

Abia ajunşi în apartament, o lipi pe Priscilla de el, îi mângâie cu degetele fundul minunat, apoi îşi băgă mâna sub fusta largă şi atinse abdomenul negresei, degetele atingându-i sexul prin dantela chilotului.

Priscilla Clearwater începu să respire rapid şi el simţi cum cedează. Când îşi strecură două degete în ea, un ţipăt uşor îi ieşi de pe buze.

— Nemernicule…

Deja, temperamentul ei vulcanic o domina. Prin mătasea bluzei, Malko ciupi cu degetele sfârcurile sânilor. Priscilla stătea cu bazinul în faţă. Părea că nu sesizase că el îi dădea chilotul jos. El se dezbrăcă, cu senzaţia că sexul lui nu fusese niciodată atât de lung.

Priscilla îl atinse cu degetele, se lăsă apoi în genunchi şi îl introduse în gură. Aplecată peste el ca o vestală, îl înghiţea cu o lentoare calculată, legănându-şi lent şoldurile. Acrobatic, se debarasă de fustă fără a renunţa la felaţie. Malko nu mai putea. Tot DISIP ar fi putut bate la uşă, nu i-ar fi schimbat planurile. O ridică uşor şi murmură:

— Vino.

Singură, se întinse pe burtă pe pat. Cu respiraţia întretăiată de frumuseţea fundului ei, Malko, cu sexul în erecţie, nu se aruncă asupra ei.

— Ce ai? întrebă Priscilla.

— Te admir, mărturisi el, aşezându-se în spatele ei.

Coapsele lungi de culoarea cafelei cu lapte se depărtară, Priscilla cambră fundul şi Malko îşi împinse sexul înainte pentru a o penetra cu totul. Trebui să se abţină cu toate forţele pentru a nu ejacula în câteva secunde. Închise ochii, revăzându-l pe tipul cu puşcă.

Cu braţele întinse în faţă, degetele crispate în cearşafuri, Priscilla se gudura ca o pisică. Malko se retrase şi îşi aşeză membrul în dreptul anusului, profitând de relaxarea sfincterului care se lărgi sub apăsarea uşoară.

— Da! În fund! gâfâi Priscilla. Nu mai ocoli.

O târfă autentică, înnebunită după sodomie… Malko se lăsă cu toată greutatea, penetrând-o la maximum, iar ea urlă. Era atroce de plăcut.

— Aşteaptă! imploră Malko. Aşteaptă!

Ea nu se conformă. Pe lângă mişcarea intimă la care se pricepea cel mai bine, începu să se unduiască din fund pentru a-l înfige şi mai mult în ea. Malko avu timp să se mişte de câteva ori înainte de a simţi cum ejaculează.

Sodomizase multe femei, dar niciuna nu avea această disponibilitate, această complicitate şi aceste forme de vis.

Priscilla Clearwater îşi reveni în cele din urmă.

— Credeam că voiai să mă vezi pentru a *lucra*, zise ea ironic. Eşti cu adevărat o bestie. Niciun bărbat nu mă tratează astfel. Şi şeful meu ar vrea să o facă, dar i-am spus că nu vreau să îmi înşel soţul.

Târfele autentice sunt *mereu* selective.

Malko se smulse din strânsoarea paradisului şi se lăsă pe spate.

— O să lucrăm, preciză el. Ia-ţi ceva de scris.

Docilă, ea se ridică, complet dezbrăcată, şi se duse să caute un carneţel, după care reveni să se aşeze pe pat, cu picioarele unul peste celălalt.

— Iată, zise Malko, trebuie ca Agenţia să afle tot ce are despre un anume Teodoro Molov. Un ziarist venezuelan de origine bulgară. Este foarte important şi *urgent*.

— Este tot?

— Da. Tu?

Ea se ridică şi se aplecă în faţa unui mic seif disimulat în lemnărie, din care scoase un plic.

— Iată ceea ce ai cerut despre Francisco Cardenas, zise ea. Şi am şi un mesaj *oral* de transmis. Din partea Consilierului special Frank Capistrano. Trebuie să îl uit după ce ţi-l transmit.

— Ce este?

— Domnul Capistrano a decis că cea mai bună cale de a scăpa din povestea asta este să te prefaci că participi la preparativele atentatului şi să îl faci să eşueze în ultimul moment…

Malko se simţi luat de ameţeală: capcana se închidea asupra lui.

Capitolul XI

— Este tot ce a zis?

— Nu. *Îţi urează noroc*.

Şi cu umor, în plus. Malko, trimis de CIA pentru a „demonta” un complot contra lui Chavez trebuia de acum să îl susţină şi să îl facă să

eşueze în ultimul moment. Toate riscurile şi le asuma el, iar profiturile americanii. Dacă reuşea, CIA avea ce să „vândă” lui Chavez, şi desfăceau şampania la Casa Albă.

Chiar dacă Malko era îngropat în cimitirul din Arlington, rezervat eroilor Americii.

Se felicită că profitase de fundul Priscillei. Dumnezeu ştie ce îi mai rezerva viitorul apropiat.

— Mi-e somn, făcu negresa. La ora opt, trebuie să fiu la birou. Transmit cererea ta lui Mike pentru a suna la Langley imediat. Dacă au un „dosar”, îl vor transmite la noi dimineaţă. În acest caz, Mike va veni la piscina de la hotel pe la unsprezece. Dacă nu are nimic, nu va veni.

*

* *

Relaxat de interludiul sexual, Malko adormise ca un copil. Ceasul indica zece şi cinci când deschise ochii; prea târziu pentru a servi micul dejun la parter. Îl comandă în cameră. Nicio veste de la Marisabel. Coborî apoi şi cumpără *El Universal*. La pagina 23, un articol scurt relata tripla crimă din Palo Verde. Doi venezuelani cunoscuţi poliţiei şi un necunoscut, neidentificat.

Nu părea să fie ceva important.

Urcă înapoi în cameră şi aşteptă.

La unsprezece şi jumătate, văzu un bărbat instalându-se pe marginea piscinei. Era Mike O’Brady.

Deci, CIA avea dosarul lui Teodoro Molov. Mai aşteptă puţin înainte de a coborî. Americanul era întins pe un şezlong cu revista *Telenovellas* pusă pe o masă joasă de lângă el. Era cam multă lume. Fără să întoarcă privirea, americanul anunţă:

— Totul este în interior. Succes.

Plecă. Cerul se acoperea. Malko îşi impuse să mai stea puţin, apoi luă revista şi urcă şi el.

Erau două foi despre Teodoro Molov. O adevărată biografie. La prima vedere, nimic interesant. Totuşi, Malko se opri asupra ultimelor două rânduri. Molov păstrase mereu relaţii apropiate cu diferiţi ambasadori americani în Venezuela, pentru schimb de impresii şi informaţii.

Astfel, în 1994, ceruse pentru Hugo Chavez, care tocmai ieşise din închisoare după un puci ratat, o viză americană. Pentru a putea participa la o emisiune televizată în direct din Miami. Această viză îi fusese refuzată, din motiv de calitate a sa de pucist. Finalul notei preciza că Departamentul de Stat şi CIA nu putuseră niciodată să îl situeze pe Teodoro Molov pe eşichierul politic venezuelan. Contactele lui cu Fidel Castro se răriseră şi părea mai curând preocupat de

propria lui carieră.

Malko lăsă documentul, gânditor.

După spusele lui Francisco Cardenas, militantul comunist se ferise de Hugo Chavez care îl considera un pucist. Îl ataca zilnic în ziarul lui *Tal Qual* şi pe canalul de televiziune Ocho. Povestea cu viza era ciudată.

Malko nu cunoştea destul de bine mediul complotiştilor pentru a putea trage o concluzie definitivă, dar Molov era o ipotecă pe care trebuia să o ridice pentru propria lui siguranţă.

Neavând numărul lui Francisco Cardenas, o sună pe Marisabel. Tânăra era în maşină.

— Am nevoie să vă văd, zise Malko. Ne revedem în acelaşi loc ca prima dată, propuse el. Peste o oră.

*

* *

Centrul comercial Sambil era plin de lume, de parcă tot Caracasul era acolo. Malko o găsi pe venezuelană la raionul de telefoane mobile. Marisabel Mendoza arbora un jeans şi un pulover, ochelari de soare.

— Aş vrea să îl văd pe Francisco Cardenas, zise Malko. Pentru a vorbi de Molov. Am informaţii în legătură cu el.

— Cum?

— Printr-un canal sigur.

— Nu îi place să mergem mereu pe la el, zise ea. Cel puţin, tipii ca dumneavoastră. Şi nu vreau să mă folosesc de telefon.

— Este urgent, insistă Malko. Mergeţi să îl vedeţi şi ne dăm întâlnire în altă parte.

— Foarte bine, concluzionă femeia. Ne regăsim la Tennis Club în Altamira. La ora aceasta, nu este prea multă lume iar Francisco merge frecvent acolo pentru a juca bridge.

— Perfect, aprobă Malko.

Avea şi el câteva întrebări de pus lui Francisco Cardenas. Nota furnizată de CIA despre el nu prea lămurise chestiuni bulversante. Bătrânul miliardar, cu sănătate fragilă, finanţa solid opoziţia de mult timp şi era legat de grupul de generali venezuelani exilaţi la Miami.

*

* *

Un cerber filtra oamenii la intrarea foarte exclusivului Tennis Club din Altamira. Din fericire, Marisabel Mendoza îl aştepta pe Malko la intrare.

— Francisco ne aşteaptă lângă terenuri, anunţă ea. Sper că aveţi ceva concret. Crede foarte mult în Teodoro.

Traversară imensa sală rezervată jucătorilor de bridge, goală la

această oră, pentru a ajunge, în spatele clădirii, la piscină, restaurant şi terenurile de tenis. Francisco Cardenas aştepta într-un fotoliu, sub copaci. Cu tenul la fel de palid. Malko şi Marisabel luară loc pe două fotolii din plastic iar Malko atacă imediat:

— Am obţinut o notă detaliată despre Teodoro Molov. Este un aspect pe care voiam să îl lămuresc cu dumneavoastră…

Francisco Cardenas îi aruncă o privire suspicioasă.

— Americanii…

Deodată părea să se teamă de tot ce venea din Statele Unite. Malko nu încercă să îl convingă.

— Ce ştiţi despre relaţii dintre Teodoro Molov şi Hugo Chavez? Au fost apropiaţi într-o anumită perioadă?

— Nu. De altfel, Molov îl atacă în fiecare zi în *Tal Qual*. Mi-a mărturisit că a fost adesea hărţuit de DISIP, la ordinul lui Chavez.

— Şi înainte ca Hugo Chavez să fie preşedinte? Cei doi au întreţinut relaţii amicale?

Francisco Cardenas, vizibil deranjat, răspunse imediat:

— V-am spus că Teodoro, care este un vechi comunist, l-a considerat mereu pe Hugo Chavez drept un pucist, un *caudillo*, preocupat doar de puterea lui personală.

— Totuşi, Fidel Castro, când Chavez a ieşit din închisoare în 1994, i-a rezervat o primire de şef de stat la Havana…

Bătrânul venezuelan se arătă răutăcios.

— Fidel se serveşte de el pentru a destabiliza America Latină.

— Bine, concluzionă Malko. În acest caz, este o poveste ciudată în biografia lui Teodoro Molov. În 1994, acesta a intervenit pe lângă ambasadorul Statelor Unite în Venezuela, cu care menţinea relaţii bune, pentru a-i obţine lui Hugo Chavez o viză de intrare în Statele Unite. Acesta din urmă voia să meargă la Miami pentru a participa la o emisiune de televiziune. Molov s-a oferit garant pentru el.

Francisco Cardenas tresări.

— Este o minciună! Hugo Chavez nu a fost niciodată în Statele Unite!

— Exact, confirmă Malko, deoarece viza i-a fost refuzată, pe motiv că fusese condamnat la treizeci de ani de închisoare pentru tentativă de puci. Dar cererea a fost făcută. Dacă nu mă credeţi, pot să fac rost de dovezi scrise ale acestei intervenţii.

Fără să răspundă, Francisco Cardenas aprinse nervos o ţigară. Malko văzu că mâna îi tremura uşor.

— Nu înţeleg, zise cu o voce nesigură.

Bărbatul care voia să îl omoare pe Hugo Chavez era un naiv. Lui Malko îi fu aproape milă de el.

— Oricum, continuă el, trebuie mai întâi să fim siguri că trădarea vine de la el. Această poveste cu viza este doar un indiciu. Nu

dovedeşte adevărata natură a relaţiilor sale cu Hugo Chavez.

— Cum puteţi fi sigur că ne trădează? întrebă Francisco Cardenas.

— Am o idee, zise Malko. Un test.

*

* *

Teodoro Molov, în micul lui birou de la *Tal Qual*, la etajul cinci al unei clădiri moderne, visa cu ochii deschişi. Terminase o scurtă discuţie cu Angel Santano. Acesta îl invitase la masă în restaurantul favorit, *El Barquero*. Ziaristul ştia foarte bine pentru ce. Ultima dată, îl lăsase în suspans pe poliţistul de la DISIP. Trebuia să facă un pas suplimentar în ceea ce se numea josnicie.

În ciuda momentelor de gol, de îndoială, niciodată nu îl atingea vreo remuşcare. Tatăl său, condamnat la moarte la vârsta de treizeci de ani, obligat să fugă din ţara lui pe vecie, îl învăţase să se preocupe doar de esenţial: propria supravieţuire. Ceea ce făcea Teodoro Molov de mult timp. Tatăl lui îl învăţase şi să amestece mereu cărţile, să rămână în ambiguitate. Este motivul pentru care întreţinuse mereu relaţii atât de cordiale atât cu Fidel Castro, cât şi cu spionii americani, fără să lase să se întrevadă niciodată nimic din adevăratele lui convingeri. De altfel, de-a lungul anilor, îi era tot mai greu să le discearnă…

Resimţea o oboseală imensă. Această tensiune permanentă era epuizantă. Trebuia să fie mereu atent să aleagă direcţia bună la momentul potrivit.

La cincizeci şi şapte de ani, nu mai voia să tremure. Atunci, decisese să termine cu o lovitură frumoasă.

La început, când îl auzise pe Francisco Cardenas vorbind de eliminarea fizică a lui Hugo Chavez, nu îl luase în serios. Cunoştea durii, oamenii sângeroşi, care omorau ca şi cum respirau, iar Cardenas nu făcea parte dintre ei. Dar apoi, înţelesese că bătrânul bogătaş voia să existe. Pe de altă parte, în momentele sale de luciditate, ştia că poziţia lui de opozant al lui Hugo Chavez nu îl va duce nicăieri. Cunoştea prea bine mecanismul regimurilor totalitare pentru a nu realiza că Chavez era pe cale să pună mâna pe Venezuela, eliminând progresiv orice opoziţie, după sfaturile lui Fidel Castro.

Când şi-ar fi îndeplinit planul, Teodoro Molov ar fi fost încolţit. S-ar fi marginalizat, fără viitor, în cel mai bun caz, sau în închisoare, în cel mai rău…

Într-o zi, după ce băuse mult rom pentru a îşi limpezi ideile, în timp ce se întorcea din La Guaira unde asistase la antrenamentul echipei de base-ball, Tiburones de La Guaira, decisese să se vândă cât mai avea încă valoare…

Hugo Chavez nu era sigur de el. Se temea că va fi asasinat de

americani, ignorând cât erau aceştia de incapabili să ducă la bun sfârşit o asemenea operaţiune. Proiectul lui Francisco Cardenas dădea lui Molov ocazia de a aduce un serviciu adevărat omului cel mai puternic din Venezuela. În cel mai mare secret, îşi păstrase legăturile strânse cu Hugo Chavez, pe care îl cunoscuse în 1994, când era în închisoare. Preşedintele îl suna uneori în mijlocul nopţii pentru a pălăvrăgi cu orele. Era fascinat de acest revoluţionar, fiu de revoluţionar, admirat de Fidel Castro însuşi, maestrul lui politic.

Teodoro îşi zise că va profita din această admiraţie. Îşi luă haina şi se pregăti să ajungă la *El Barquero*. Oricum, adora homarul.

*

* *

— Ce numiţi dumneavoastră un test? îl întrebă Francisco Cardenas pe Malko.

Bătrânul miliardar îşi pierduse toată siguranţa după descoperirea minciunii lui Teodoro Molov. Malko privi în jurul lui. Terenurile de tenis erau goale. Erau pierduţi în mijlocul unei peluze, nimeni nu putea să îi audă.

— Sunteţi sigur că nu aţi vorbit niciodată despre mine faţă de Molov?

— Sigur.

— Ce ştie el despre proiectul vostru?

— Puţine lucruri. I-am spus că voiam să organizez uciderea lui Chavez. Era seara în care ieşise din închisoare prietenul nostru generalul Gustavo Berlusco. Teodoro Molov era acolo, ştie deci că Gustavo participă la proiect.

— Ştie în ce constă proiectul? Cum îl veţi pune în practică?

Francisco Cardenas se gândi câteva minute, pentru a zice în final:

— Nu, discutam cu Gustavo, nu a putut auzi, era prea departe.

— Perfect, concluzionă Malko. Ştiţi cumva dacă Hugo Chavez se deplasează cu elicopterul?

Întrebarea îl luă pe Francisco Cardenas prin surprindere, dar rapid, preciză:

— Bineînţeles. Utilizează des un Puma al armatei aeriene. În particular, când merge să îşi vadă fiica, sau se duce în provincie. Din cauza circulaţiei, ia chiar elicopterul staţionat în curtea palatului Miraflores pentru a ajunge la Forte Tiuna.

— Cum îl contactaţi de obicei pe Molov?

Francisco Cardenas întoarse capul spre Marisabel.

— Ea are legătura cu el.

— Cum?

— Merge la biroul lui de la *Tal Qual*, pentru a-i comunica informaţiile.

— Ei bine, veţi merge să îl vedeţi pe Molov. Cu cât mai curând cu atât mai bine.

— Ce să îi spun?

— Că amicii dumneavoastră din Columbia au introdus în Venezuela rachete sol-aer SAM 7 Strell şi că vor încerca să doboare elicopterul lui Hugo Chavez.

Marisabel Mendoza rămase mută câteva clipe şi obiectă:

— Credeţi că mă va crede?

Malko zâmbi.

— Dacă depuneţi destul entuziasm, da. De altfel, este plauzibil. FARC posedă rachete SAM 7.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă Francisco Cardenas.

— Este foarte simplu, explică Malko. Dacă Teodoro Molov îi informează pe chavişti, nu va ţine pentru el o asemenea informaţie… Deci, Hugo Chavez va înceta să se mai deplaseze cu elicopterul. Puteţi verifica acest aspect?

— Da, cred, confirmă Francisco Cardenas. Unul din ofiţerii care lucrează la Miraflores face parte din simpatizanţii noştri. Dar este periculos. Chavez riscă să ceară arestarea noastră imediată.

Malko zâmbi.

— Nu cred. Din două motive. Mai întâi, în acest caz, îl deconspiră pe Teodoro Molov. Apoi, acesta nu îi va da atât de multe detalii. Va prefera să vă pună sub supraveghere, pentru a găsi urma acestor rachete. Evident, este un risc, dar este un mod bun de a fi siguri de Teodoro Molov.

Francisco Cardenas şi Marisabel Mendoza schimbară o privire lungă, apoi bătrânul miliardar zise cu un oftat:

— O să facem ceea ce ziceţi dumneavoastră.

*

* *

Ca de fiecare dată la prânz, restaurantul *El Barquero* era aproape gol. Angel Santano şi Teodoro Molov terminau de savurat homarul, într-un colţ liniştit. Până în acel moment, nu vorbiseră nimic. Poliţistul de la DISIP puse cleştele jos şi zise pe neaşteptate:

— Bun, Teodoro, m-ai pus într-o poziţie delicată. De când ne-am văzut, am primit un alt indiciu despre complotul de care mi-ai vorbit. Trebuie să îmi spui mai multe, altfel, vom fi obligaţi să îţi facem probleme. Este un subiect foarte sensibil.

Teodoro se aştepta la întrebare; era exact ceea ce prevăzuse.

— Înţeleg, Angel, voiam să te sun. Este un secret prea mare de ţinut. De asemenea, am decis să îl prezint personal către *El Presidente*.

— Cum aşa, chiar tu?

Teodoro susţinu privirea poliţistului, fără să clipească.

— Da. Anunţă-l că vreau să îl văd. Cred că deja i-ai menţionat numele meu?

— Da.

— Bun. Anunţă-mă imediat ce vei avea stabilită întâlnirea.

Angel Santano îşi rumega furia. Teodoro Molov urma să îşi tragă toată gloria asupra lui. Se consolă zicându-şi că se întâmpla totuşi graţie lui.

— Foarte bine, concluzionă el. Voi avea o întâlnire cu *El Presidente* astăzi. Te sun imediat după aceea.

Ceru nota, grăbit să meargă la palatul Miraflores.

*

* *

Francisco Cardenas, Marisabel Mendoza şi Malko luaseră masa la Altamira Tennis Club. Tulburat, bătrânul miliardar onorase o sticlă de Defender „5 ani vechime". Malko se uită la ceas: ora două şi zece. Trebuia să bată fierul cât era cald.

— Marisabel, zise el, puteţi trece pe la biroul lui Molov astăzi?

— Da.

— Apoi, să nu vă duceţi la vila *Daktari* până la noi ordine. Riscaţi să fiţi urmărită. Preveniţi-l pe generalul Berlusco.

— Şi dacă mă arestează DISIP? întrebă femeia, neliniştită.

— Este un risc, recunoscu Malko. Veţi nega. Lucrurile se vor calma. Dar ştiu cum lucrează astfel de servicii. Vă vor supraveghea pentru a vă prinde în flagrant…

Marisabel Mendoza făcu rapid semnul crucii şi se ridică.

— Dumnezeu să aibă grijă să fie cum ziceţi!

Se despărţiră cu o oarecare solemnitate. Fiecare plecând cu maşina lui, Malko plecă primul, mulţumit de ideea lui. Dacă Teodoro Molov era trădătorul, dezamorsase complotul, ceea ce era scopul urmărit de CIA. În caz contrar, trebuia să găsească altceva. Dar câştiga ceva timp.

*

* *

Era ora cinci fix când telefonul mobil al lui Teodoro Molov sună.

— Te aşteaptă la ora unu, noaptea aceasta, anunţă Angel Santano. Te prezinţi la grilajul de la Palatul alb şi ceri cu locotenentul Rodriguez. Te va duce acolo unde trebuie.

Palatul alb, rezervat invitaţilor de marcă, se afla chiar în faţa palatului prezidenţial Miraflores, de cealaltă parte a străzii Urdaneta, şi era legat de acesta printr-un tunel subteran care dădea direct la parterul palatului prezidenţial. Hugo Chavez folosea adesea acest tunel pentru a-şi primi discret cuceririle.

— Foarte bine, aprobă ziaristul. Voi fi acolo.

Închise, euforic. O oră mai devreme, primise vizita unei Marisabel Mendoza surexcitată, care nu mai putea rezista dorinţei de a-i dezvălui iminenţa acţiunii, sub garanţia secretului, bineînţeles. Ea îi promisese, foarte curând, să îl ducă acolo unde erau depozitate rachetele. Chiar înaintea zilei Z. Nesperat.

Nu ar fi crezut niciodată că acest grup este capabil de o asemenea acţiune. Este adevărat că în Columbia, mâna de lucru specializată nu lipsea…

*

* *

Malko cinase singur, la restaurantul de lângă piscina hotelului. Tensionat. Planul lui comporta un anumit risc: ca serviciile venezuelane să se panicheze şi să îi reţină de a doua zi de dimineaţă pe Francisco Cardenas şi Marisabel Mendoza. Torturaţi, aceştia nu vor rezista trei minute. Şi vor da numele lui.

Se jură să o sune pe tânără a doua zi dimineaţă. Dacă nu răspundea, se va duce la ambasada americană. După aceea, va vedea.

*

* *

Teodoro Molov venise cu metroul, coborând în staţia Baralt. Era imposibil să parcheze în acel loc, noaptea. Aproape de Miraflores, era interzis şi, mai departe, hoţii de la periferii pândeau. Nu ar fi găsit mare lucru în maşina lui…

Santinela din post tresări când îl văzu apropiindu-se. Era ora unu fix.

— Salut, zise soldatul. Unde mergeţi?

— Sună-l pe locotenentul Rodriguez, făcu sec ziaristul.

Soldatul se întoarse la ghereta lui şi imediat un ofiţer ieşi din întuneric.

— Señor Molov?

— Da.

— Arătaţi-mi actele.

Verifică cu atenţie, la lumina unei lanterne, cartea de identitate a ziaristului, apoi îi făcu semn să îl urmeze. Tunelul se deschidea în subsolul palatului, păzit de doi soldaţi. Teodoro Molov şi locotenentul Rodriguez intrară, traversând strada Urdaneta. Inima ziaristului bătea puternic şi, în acelaşi timp, era extraordinar de excitat… Când ajunseră la parterul palatului Miraflores, un alt ofiţer aştepta.

— Urmaţi-mă, îi zise lui Teodoro Molov, după ce îl percheziţionă rapid.

Urcară în linişte scările monumentale ducând la primul etaj. O jumătate de duzină de bărbaţi în negru, înarmaţi cu pistoale-mitralieră

MP 6, erau răspândiţi pe canapele. Securitatea apropiată a lui Hugo Chavez. Ofiţerul bătu la o uşă grea, întredeschisă, zise câteva cuvinte şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Teodoro Molov să intre, închizând la loc.

Enorma lustră, la capătul lanţului aurit, lumina biroul. Hugo Chavez, cu spatele, scria la biroul său. Se întoarse, fără să se ridice, şi zise:

— Cum merge, amice?

— Foarte bine, señor Presidente, răspunse ziaristul, cu o voce nesigură.

— Termin ceva. Ia loc.

Teodoro Molov se aşează pe marginea unui scaun cu spătar înalt, contemplând globul terestru punctat cu drapele mici. Cinci minute mai târziu, Hugo Chavez se întoarse şi zise:

— Bun, Angel Santano mi-a spus că ai nişte lucruri grave să îmi comunici.

— Da, señor Presidente, foarte grave.

Dintr-o suflare, relată povestea complotului şi a rachetelor SAM 7, concluzionând:

— Chiar vor să vă omoare, señor Presidente.

Hugo Chavez rămase un timp tăcut, amintindu-şi ceea ce îi spusese Fidel Castro, în urmă cu trei ani: „Frate, vor dori să te ucidă". Americanii. Teodoro Molov îşi ţinea respiraţia, neîndrăznind să tulbure liniştea. Chavez fu cel care sparse tăcerea:

— *Gringos* nu sunt în spatele acestei tentative?

Era obsesia lui, Fidel Castro enumerându-i multiplele tentative de asasinare, adevărate sau presupuse, ale cărei victimă fusese, din partea CIA sau a altora. Se credea sincer în pericol de moarte.

— Nu, señor Presidente, sunt venezuelani, cetăţeni ai acestei ţări…

— Nu mi-ai dat numele lor…

— Bine, señor Presidente, răspunse Teodoro Molov, care aştepta această întrebare. Pot să vi le dau. Dar mai sunt încă multe lucruri pe care nu le ştiu. De exemplu, ştiu că au un informator aici, la Miraflores, care îi informează despre deplasările dumneavoastră.

Hugo Chavez strânse ochii mici şi zise visător:

— Un informator, cum… Nu ştii nimic despre el?

— Nu, señor Presidente, dar este o informaţie pe care pot să o obţin. Aş vrea de asemenea să descopăr unde se află aceste rachete. Aceşti oameni au încredere în mine.

Hugo Chavez îi aruncă o privire intrigată.

— De ce au încredere în tine? Nu faci parte din oligarhie.

Teodoro Molov coborî modest privirea.

— Señor Presidente, vă atac mereu în ziarul meu.

Hugo Chavez izbucni într-un râs de ţăran.

— Este adevărat, amice, dar te iert! Îmi plac oamenii cu caracter.

Îşi reluă mutra serioasă pentru a zice cu voce gravă:

— Foarte bine, Teodoro, te comporţi ca un bun revoluţionar. Ştii că vreau să transform ţara aşa cum tatăl tău voia să transforme Bulgaria. Şi el a fost condamnat la moarte.

— Ştiu, señor Presidente.

Era încordat la maximum. Dacă Chavez insista pentru a avea numele complotiştilor, era obligat să i le dea, ceea ce nu era în planul lui. Ţinea să ducă până la capăt această afacere, singur. Altfel, DISIP îşi va trage foloasele.

Hugo Chavez dădu din cap şi zise în cele din urmă:

— Bun, îţi dau o săptămână pentru a afla tot ce încă nu ştii. Până atunci, îmi voi lua precauţiile care se impun.

Se întoarse spre birou şi scrise un număr de telefon pe un capăt de hârtie pe care îl dădu ziaristului.

— Amice, este numărul telefonului meu mobil. Răspunde mereu şi numai eu. Poţi veni la mine când vrei. Altfel, revii aici, peste o săptămână. La aceeaşi oră. *Vaya con Dios*.

Se ridicară în acelaşi timp şi Hugo Chavez îl strânse în braţe pe Teodoro Molov. Apoi, îl conduse până la uşă şi zise cu voce joasă:

— Pe curând.

Coborând scările monumentale, Teodoro Molov avea impresia că zboară. Tocmai îşi clădea viitorul. În fond, nu resimţea niciun sentiment pentru Hugo Chavez sau pentru Francisco Cardenas sau Marisabel Mendoza. Era vorba doar de a utiliza aceste personaje în interesul său. Iar dacă complotiştii erau împuşcaţi, nu va face un mare caz. Ajungând în curtea pătrată, îşi zise că dacă Marisabel s-ar fi lăsat posedată în biroul lui, poate că nu ar fi acţionat astfel.

Prea târziu: zarurile erau aruncate.

Capitolul XII

După plecarea lui Teodoro Molov, preşedintele Chavez se aşeză în fotoliu la birou şi se întoarse spre portretul uriaş al lui Simon Bolivar. Fără să îşi facă prea mari iluzii în privinţa ziaristului. Ştia că acesta dorea să aibă cel mai important rol în eliminarea complotiştilor, pentru a profita cât mai mult. Era un război frumos. Chiar dacă îi impunea lui Hugo Chavez nişte riscuri. Dar acesta, care avea o încredere limitată în DISIP, în ciuda epurărilor făcute, voia să verifice pe cont propriu.

Credea în utilizarea *sicarios* veniţi din Columbia cu rachetele sol-aer, dar trebuia să fie un cap organizator al acestui complot. Iar acesta se afla la Caracas, nu la Miami, unde se refugiaseră cei mai mulţi

dintre pucişti. Ori, un om hotărât să îl elimine în acest mod era cu siguranţă un vechi opozant. Unul din cei care organizaseră şi puciul din 2002.

Deci, trebuia să fie cunoscut…

O singură persoană îl putea ajuta. Jorge Montesinos, procurorul care instrumentase procesul tuturor celor care încercaseră să îl răstoarne, în mare parte generali. Hugo Chavez se uită la ceasul Rolex. Unu fără zece. Dacă el, şeful statului nu dormea, nimeni nu trebuia să doarmă.

După ce îşi consultă agenda, formă numărul personal al lui Jorge Montesinos.

După al şaselea apel, o voce adormită zise:

— Alo! Cine este?

— Tovarăşul Montesinos?

— Da, vă rog…

— Sunt *El Presidente*, zise jovial Hugo Chavez. Nu te deranjez?

Acesta era umor negru… Toată lumea ştia că Hugo Chavez avea obiceiul să sune oamenii la orice oră. Complet treaz, procurorul întrebă respectuos:

— Ce pot face pentru dumneavoastră, señor Presidente?

— Aşteaptă, răspunse Hugo Chavez, voiam să aflu dacă i-ai identificat şi pedepsit pe toţi cei care i-au luat partea secăturii de oligarh Pedro Carmona.

Luat din scurt, procurorul făcu o pauză până să răspundă.

— Bun, zise în cele din urmă, am instrumentat cazul tuturor celor care luaseră parte activ în acel demers anticonstituţional.

— Toţi cei care semnaseră alături de Carmona?

— Da, cred.

— Tovarăşe Montesinos, trebuie să te uiţi în dosare. Cred că ai uitat câţiva dintre cei mai periculoşi. Sună-mă când i-ai identificat. Noapte bună.

Satisfăcut, închise şi se pregăti să plece. Din ce în ce mai sigur că omul din spatele cazului cu SAM 7 luase parte la puciul din 2002. Nici măcar nu avusese în mâini lista completă a vinovaţilor. Nu îşi făcea iluzii. Unii dintre ei rămăseseră în umbră mituindu-l pe procurorul care le instrumentase cazul.

Coborând scările monumentale, încadrat de gărzi, îşi zise că va da ordine pentru ca elicopterul lui personal, un Superpuma, să continue să zboare, dar fără el. Va utiliza, până la noi ordine, alte mijloace de transport.

*

* *

Malko dormise prost, trezit din oră în oră de cele mai mici

zgomote. La fiecare secundă, se aştepta să audă bătăi în uşă. Coborî să mănânce fără poftă micul dejun şi îşi impuse să aştepte ora zece pentru a o suna pe Marisabel Mendoza.

Când o făcu, nu se linişti: telefonul era cuplat pe mesagerie. Încercă încă o dată după un sfert de oră, urcă în cameră, ezitând asupra a ce va face. Dacă DISIP lansase o operaţiune împotriva complotiştilor, nu avea niciun minut de pierdut: ambasada americană era singurul loc unde va fi în siguranţă, aşteptând vremuri mai bune.

Era în faţa liftului când telefonul îi sună.

— Señor Linge, sunt eu Marisabel!

Nu avea o voce normală iar pulsul lui Malko crescu vertiginos.

— Cum este? întrebă el.

— Trebuie să vă văd. Foarte repede.

— Este grav?

— Da.

Puţin mai multă adrenalină îi curse în vene. Îşi zise că poate era deja arestată şi că o forţau să îi ceară o întâlnire.

— Unde? întrebă el.

— La centrul San Ignacio. Pe strada Fernando de Miranda. Ne găsim la buticul Hilfiger, la primul etaj. Într-o oră.

Ea închise, ca şi cum se temea să nu fie surprinsă, lăsându-l pe Malko perplex. Ce îi putea provoca o panică atât de mare femeii?

Trebuia totuşi să meargă la această întâlnire.

*

* *

Era ceva mai puţină lume la Sambil, o mulţime mai elegantă. Malko se învârtea pe la primul etaj de douăzeci de minute, supraveghind scările. Buticul Hilfiger se afla în faţă.

La doisprezece şi zece, o văzu apărând pe Marisabel Mendoza, cu ochelarii ei negri, nemachiată, vizibil ieşită din apele ei. Se duse spre Hilfiger, făcu turul bufleului şi ieşi. Malko, ascuns într-un butic de CD-uri, observa împrejurimile. Tânăra intră şi ieşi de trei ori din buticul unde avea întâlnire, apoi îşi aprinse o ţigară. Malko era aproape sigur că nu era urmărită. Totuşi, aşteptă ca ea să coboare pe scări pentru a o ajunge din urmă.

— Marisabel!

Ea se întoarse, de parcă o muşcase un şarpe, îşi ridică ochelarii şi îi aruncă o privire furibundă.

— Unde eraţi? Am crezut că m-aţi lăsat să aştept…

— Nu, o linişti Malko, verificam doar dacă nu sunteţi urmărită. Ce se petrece?

— A plecat, porcul! zise ea, printre dinţi.

— Cine?

— Francisco. M-a sunat pentru a-mi zice că din cauza inimii lui bolnave, nu va putea suporta o şedinţă de tortură, că va trebui să se adăpostească la nişte prieteni siguri câteva zile. Că va vedea ce urmează după cursa întinsă lui Teodoro Molov.

— Nu v-a luat cu el?

— Nu mi-a propus.

Ajunseseră în parcare. Malko, încordat, privi în jurul lui fără a remarca nimic suspect.

— Nu aţi remarcat nimic anormal, în dimineaţa aceasta?

— Nu.

— Cred că Francisco s-a agitat degeaba, concluzionă Malko. Dacă era să urmeze o reacţie, ar fi fost deja.

— Deci, ce facem? întrebă neliniştită Marisabel.

Malko o privi cu o urmă de ironie. O femeie capabilă să doboare un bărbat fără să clipească, dar care tremura la ideea că va fi arestată.

— Nimic, zise el. Vă întoarceţi acasă. Şi aşteptaţi ca Francisco Cardenas să reapară. Să sperăm că nu se va întâmpla nimic până atunci.

Marisabel Mendoza îl privi cu o expresie ciudată.

— Mi-e teamă să stau singură, făcu ea, pot rămâne cu dumneavoastră?

— De ce cu mine?

— Nu ştiu, sunteţi obişnuit cu acest gen de situaţii. Sunteţi spion. Eu, este prima dată când mă implic în lupta armată.

Se învârteau prin parcare, busculaţi de oamenii care urcau cu scările rulante. Malko era luat prin surprindere de defectarea lui „Napoleon” care nu prea îşi merita numele de cod. Aşteptând reîntoarcerea lui, nu aveau mare lucru de făcut. Doar dacă serviciile venezuelane se decideau să se intereseze de ei. Dar riscau să sesizeze prea târziu. Se gândi deodată la altceva.

— Unde se află generalul Berlusco?

— La vila *Daktari*. Cu cei doi irlandezi şi toate materialele.

— L-aţi anunţat că riscăm să avem probleme după manipularea lui Molov?

— Nu, recunoscu ea, dar au instrucţiuni să nu îmi telefoneze, să nu mişte, iar eu nu merg acolo. De altfel, de acum, nu mai au de făcut nimic până în momentul acţiunii.

— Nu ne mai rămâne decât să ne omorâm timpul! concluzionă Malko. Mă întorc la hotel.

Marisabel Mendoza se opri în faţa lui.

— Nu, nu vreau să mă lăsaţi. Sunt singură în acest weekend, fiica mea a plecat la nişte prieteni.

— Eu nu vă pot proteja, remarcă el.

— Ba da. *Dumneavoastră* puteţi merge la ambasada americană, eu

nu.

— Ar fi o soluţie disperată, zise el. Riscăm să rămânem acolo mult timp.

— Este mai bine decât să ajungem într-o celulă a DISIP.

Ea nu se mişca din loc şi înţelese că se hotărâse să rămână cu el. Nu se putu abţine să o privească, cu un sentiment plăcut. Panicată, era şi mai atrăgătoare.

— Bine, zise el, ce vreţi să faceţi acum?

— Să mergem să mâncăm ceva la Grand Café, în Sabana Grande. De aici, putem merge pe jos.

— Să mergem, acceptă Malko.

Ea se îndrepta deja spre scările rulante când el o prinse.

— Aveţi pistolul?

— Nu, este în maşină.

— Ar trebui să îl lăsaţi acasă. Dacă vă găsesc cu el, o să vă ducă direct în puşcărie. Nu aţi fost niciodată torturată?

Ea îşi făcu repede semnul crucii.

— Maica Domnului, nu!

— Atunci, faceţi în aşa fel încât să nu fiţi.

Ea îl privi tăios.

— Dumneavoastră aţi fost torturat?

— Mi s-a întâmplat, făcu pudic Malko, dar nu îmi place să vorbesc despre asta. Haideţi să mergem.

*

* *

Francisco Cardenas avu impresia că se declanşa o criză de angină pectorală şi trebui să se ridice pentru a căuta trinitrină. Inima lui bătrână părea gata să se oprească… Brutal, soarele nu îl mai încălzi şi se simţi stupid că mersese două ore pentru a găsi un loc sigur, departe de zbirii DISIP. Totuşi, vocea lui Jorge Montesinos care se auzea din telefonul lui era perfect amicală, călduroasă chiar.

— Ce faci, amigo? Eşti sănătos?

— Da, da, răspunsese maşinal Francisco Cardenas. Tu? Ai mult de lucru!

— Prea, oftase procurorul, iar *El Presidente* vrea să îmi mai dea. Crede că nu am descoperit pe toţi *gusanos* care au vrut să îl înlăture de la putere.

— A fost acum trei ani, remarcase vocea nesigură a bătrânului miliardar.

— Da, dar m-a sunat noaptea trecută. Zicea că nu mi-am făcut bine treaba.

Francisco Cardenas, negăsind nimic de răspuns, rămase tăcut. Procurorul fu cel care relansă discuţia:

— Voiam să te văd.

— Nu astăzi, se grăbi să zică miliardarul.

— Atunci, mâine. La *La Malabar*, către ora unu.

Era mai mult un ordin iar Francisco Cardenas nu îndrăzni să îi spună că era obligat să se întoarcă în oraş pentru a lua masa cu el. Nu putea refuza invitaţia.

După ce închise, se duse în casă, luă din bar o sticlă de Defender „Succes" şi îşi servi un pahar plin, cu o mână tremurândă. Apoi, se întoarse în cameră şi se întinse, încercând să nu se mai gândească, reţinându-şi o dorinţă furioasă de a lua primul avion spre Miami… În timp ce îşi rumega gândurile sumbre, Sinaia intră fără zgomot în cameră şi se sui în pat, ca un animal de casă. Era un reflex condiţionat pentru ea. Cum se întindea stăpânul ei, ziua sau noaptea, ea venea lângă el, în cazul în care voia o recreare sexuală.

Ca de fiecare dată, se lipi de el, cu bustul gol, cu capul peste abdomenul lui. Cu un gest maşinal, bătrânul venezuelan strânse degetele în jurul unui sân mătăsos. Această atingere, adăugată la efectul alcoolului, îl smulse din toropeală. Toată viaţa fusese un luptător, surmontând multiple dificultăţi pentru a face avere. Acum, că urma să-şi atingă scopul, graţie ajutorului generalului Berlusco, nu intenţiona să renunţe. Dacă scăpa ţara de Hugo Chavez, numele lui rămânea în istorie.

Cu cealaltă mână, împinse capul Sinaiei în jos şi, docilă, aceasta îi cuprinse mădularul în gură.

*

* *

În Sabana Grande era o aglomeraţie de nebănuit la ora şase seara. Trotuare şi străzi erau invadate de o mulţime de *buhoneros* oferind toţi aceeaşi marfă ieftină la preţuri imbatabile. Marisabel şi Malko se strecurară cu dificultate printre tarabe, înaintând metru după metru. Pe o suprafaţă de doi kilometri, era paradisul hoţilor de buzunare şi a hoţilor veniţi din fermele vecine.

Marisabel se întoarse brusc, furioasă, apostrofând un tânăr care o atinsese pe fese.

— Porcule!

O sută de metri mai departe, ajunseră la *Gran Café*, care nu îşi merita numele. Un fel de terasă ce ocupa toată lăţimea Sabana Grande, protejată de o structură metalică suportând un acoperiş cu alb şi verde. Chiar alături, zeci de jucători de şah se înfruntau în aer liber.

Marisabel părea să se fi calmat. Ochii ei verzi erau cu adevărat magnifici. Îşi întoarse privirea din faţa ochilor insistenţi ai lui Malko. Ca şi cum nu ar fi violat-o în parcarea de la *Tamanaco*, în urmă cu câteva zile… În fine, violată era un cuvânt nepotrivit… Ea îşi aprinse

o ţigară. Malko nu se putea abţine să nu privească în jur. Cum putea recunoaşte un poliţist de la DISIP în această mulţime?

Se gândi brusc la ceva:

— Cum intenţionează amicul dumneavoastră Francisco să îl asasineze pe Chavez? Nu este de ajuns să ai o maşină-capcană. Trebuie să ştii unde să o plasezi pe traseul celui pe care vrei să îl elimini. Este o operaţiune complexă şi îndelungată, mai ales cu un subiect care se teme.

— L-au ucis pe Hariri la Beirut! remarcă tânăra.

Malko îşi permise un zâmbet ironic.

— A trebuit să coopereze zeci de specialişti din diferite servicii. Şi, acolo, este o tradiţie. Aveţi complici în anturajul preşedintelui?

— Nu.

— Atunci, cum vreţi să faceţi?

Marisabel Mendoza trase lung din ţigară, ca şi cum nu voia să răspundă. Cu coada ochiului, Malko observă deodată un bărbat care intra în salonul de ceai de la *Gran Café*. Se opri şi întoarse capul spre ei, crezând că nu îl priveşte nimeni. Malko simţi cum îi creşte pulsul.

Îl mai văzuse pe acest tip la intrarea în Sabana Grande, apoi cum privea un butic de lenjerie, ceva mai departe.

Era prea mult de două ori.

O auzi cu greu pe Marisabel zicând:

— O să vă zic cum urmăreşte Francisco să îl prindă în cursă pe Chavez. Este genial.

Capitolul XIII

Erau supravegheaţi, era sigur de acum. Malko se forţă să nu privească înspre salonul de ceai din *Gran Café*, hotărând să nu îi zică nimic Marisabelei Mendoza. Trebuia mai întâi ca ea să se confeseze. Venezuelana, perturbată de defectarea provizorie a lui „Napoleon”, părea mai hotărâtă acum să se confeseze.

— Vreţi să ziceţi că Francisco Cardenas a găsit modalitatea de a plasa furgonul-capcană pe traseul lui Hugo Chavez? zise el.

Marisabel Mendoza nu răspunse imediat, împărţită vizibil încă între grija de a fi discretă şi dorinţa de a-i arăta lui Malko că era la curent cu multe lucruri. Acest ultim element o domină până la urmă.

— Bun, făcu ea, printre toate afacerile lui, Francisco posedă şi o clinică de chirurgie estetică şi organizează concursuri de frumuseţe.

Era o specialitate în Venezuela. La cincisprezece ani, fetele începeau să îşi modeleze bustul! Visul lor era să ajungă Miss Ciudad Bolivar, apoi Miss Orenoc, apoi Miss Caracas şi, în fine, Miss Venezuela! Şi, de ce nu, Miss Univers! Venezuela colecţiona Miss

Univers. Era o industrie naţională. Zeci de clinici le modelau pe viitoarele Miss, le dresau ca pe taurii de luptă, le refăceau din cap până la picioare, investeau sume importante în chirurgia estetică şi în „coaching”. Candidatele veneau din colţurile cele mai îndepărtate ale ţării şi unele erau chiar analfabete.

— Care este legătura cu acest atentat? întrebă Malko, surprins.

Marisabel bău din capucino şi continuă:

— Bun, Francisco, ca toţi venezuelanii, cunoaşte gusturile sexuale ale preşedintelui. Hugo Chavez adoră blondele cu bust generos. Atunci, a avut o idee genială: să selecţioneze printre pacientele institutului său de înfrumuseţare o „blondă atomică”, să o aranjeze, apoi să o aşeze în calea preşedintelui.

— Cum?

— Este simplu. În fiecare duminică, Hugo Chavez înregistrează o emisiune la televiziune „Alto, Presidente”. Aceasta nu are loc în public, ci într-un amfiteatru unde sunt invitaţi două sau trei mii de fani. Este uşor să te faci invitat: este suficient să te adresezi serviciului de presă al preşedintelui. Este evident că acesta din urmă este fericit să invite o blondă spectaculoasă şi *chavistă*.

— Şi după aceea? întrebă Malko.

— Ideea este ca ea să se facă remarcată, dacă Hugo Chavez nu a remarcat-o el însuşi. Şi mai uşor: este suficient să se ridice şi să pună o întrebare preşedintelui. Chavez este un „zombo”, un amestec de alb, negru şi indian, un bărbat de la ţară, care a crescut înconjurat de femei cu pielea închisă la culoare. Va remarca obligatoriu o blondă! Când, în timpul emisiunilor, a reperat o femeie care îl atrage, îşi trimite una din secretare să o invite pentru o discuţie neoficială după emisiune. Fetele care asistă la spectacol sunt toate partizane, nu este greu să le convingă. Apoi o duce în „apartamentul japonez” din palatul Miraflores. Dacă nu are timp, sare pe ea în birou, oriunde. După divorţ, consumă foarte multe femei.

— Francisco Cardenas a găsit această „blondă atomică”? întrebă Malko.

— Da, recunoscu Marisabel Mendoza. O fată care l-a făcut pe Hugo Chavez nebun de dorinţă, destul de puternică pentru a-i rezista, într-o anumită măsură. Pot să vă spun chiar şi un nume: Miranda. Este amanta lui Chavez de mai multe săptămâni.

Din nou, se aplecă spre capucino, lăsându-l pe Malko fascinat. Proiectul de atentat asupra lui Hugo Chavez era mult mai avansat decât credea el.

— Ce urmează după aceea? întrebă el.

Marisabel lăsă ceaşca şi îşi aprinse o ţigară.

— Hugo Chavez este un bărbat care lucrează mult, explică ea. De când este preşedinte, nu a locuit niciodată cu vreuna din cuceririle

sale. Chiar şi cu stewardesa argentiniană care venea în fiecare săptămână de la Buenos Aires nu petrecea decât câte un weekend, uneori. O ducea în apartamentul lui din Forte Hune, dar nu s-a arătat niciodată în public cu ea, chiar dacă este divorţat. Ceea ce îi place lui cel mai mult, seara sau chiar noaptea, este să sune o fată pentru a veni la el sau a se duce el la ea.

Planul lui Francisco Cardenas era bine pus la punct.

— Deci, concluzionă Malko, ideea este de a plasa vehiculul-capcană pe traseul lui Hugo Chavez când va merge la amanta lui.

— Bineînţeles! confirmă Marisabel.

— Se deplasează personal?

— Da, în majoritatea timpului. Dar îi place să circule noaptea prin Caracas, cu maşina lui blindată. Cred că îl excită să meargă să găsească o fată superbă care este la dispoziţia lui. Pentru o scurtă relaţie sexuală.

Ea fumă din nou. Malko îşi zise că aceşti complotişti de operetă nu erau chiar atât de idioţi. Ideea cu fata pentru a-l atrage pe Hugo Chavez pe un traseu cunoscut era excelentă. Dar lăsa încă multe întrebări fără răspuns. Marisabel nu îi lăsă timp să întrebe. Stingând ţigara, zise:

— M-am săturat să mai stau aici, plecăm!

— Unde?

— Nu ştiu. Mi-e teamă. Francisco nu îmi zice mereu totul…

— Să mergem la *Tamanaco*, sugeră Malko. Nu ne putem învârti în cerc prin Caracas.

Îşi croiră cu greu drum prin mulţimea de pe strada Sabana Grande. Din nou, crezu că sesizează, într-o vitrină, un bărbat care îi urmărea. Pulsul îi crescu rapid. Acest filaj era un semn *foarte* rău. Putea duce la o arestare brutală. Venezuelanii erau capabili să descopere rapid cine era Malko cu adevărat. În acest caz, risca foarte mult. În timp ce înaintau, se întrebă dacă soluţia cea mai cuminte, pentru el, nu era să „dezarmeze” cât mai era timp. Să se refugieze provizoriu acasă la Priscilla Clearwater. Aceasta însemna mai întâi o rupere de filaj. Se aflau în parcarea subterană din San Ignacio iar Marisabel propuse:

— Să mergem la mine, în Altamira. Urmaţi-mă, este în spatele pieţei Francia.

*

* *

Abia ajunsă acasă, tânăra se precipită spre bar pentru a-şi turna un pahar de Defender pe care îl bău sec, fără gheaţă sau apă. Se debarasă de jacheta neagră cu auriu, dezvelind un pulover fin, care părea pictat pe bustul ei magnific. Captând privirea lui Malko, zise cu orgoliu:

— Eu nu am fost niciodată la chirurgie estetică! Sânii şi fesele mele

sunt naturale. La aceste fete nu mai este nimic natural, în afară de sex, şi nu numai…

Ar fi zis că, prin vulgaritate, voise să îl şocheze pe Malko. Acesta zâmbi.

— Nu m-am îndoit niciodată… Apropo, cum aţi convins-o pe această Miranda să coopereze la proiectul vostru de atentat?

Marisabel Mendoza îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu suntem idioţi! Ea nu ştie nimic. Francisco i-a explicat doar că, dacă se prezintă la concursul Miss Venezuela în calitate de amantă a lui Hugo Chavez, asta ar ajuta-o mult. Aici, fetele sunt gata de orice pentru a deveni Miss ceva.

— Şi nu bănuieşte nimic!

Marisabel Mendoza zâmbi răutăcios.

— De ce? De obicei, li se cere să se culce cu un producător de televiziune, un ziarist sau chiar şi cu un electrician, pentru a fi mai bine luminată.

— Mai târziu, riscă probleme mari, remarcă Malko. Oamenii din DISIP nu sunt stupizi. Vor descoperi legăturile între această Miranda şi instigatorul atentatului.

— Nu vor descoperi nimic, scrâşni Marisabel, dopată cu scotch. Odată Chavez mort, totul se va schimba…

— Deci, în acest moment, concluzionă Malko, Hugo Chavez o are ca amantă pe femeia pe care Francisco Cardenas i-a scos-o în cale…

— Exact! confirmă Marisabel lăsând jos paharul gol.

Se duse până la fereastră, dând la o parte perdeaua pentru a privi spre stradă, apoi se întoarse cu un zâmbet scuzându-se.

— Sunt prea nervoasă! O să fac o baie. Uitaţi-vă la televizor până termin. Apoi, vom ieşi. Vreau să dansez, să mă distrez.

Părea că uitase complet de conflictul ei cu Malko. Înainte de a ieşi din încăpere, îşi turnă un al treilea pahar de Defender pe care îl luă cu ea în baie.

Odată rămas singur, Malko se apropie la rândul lui de fereastră, după ce stinsese lumina, şi examină atent strada. Fără a vedea nimic suspect. Totuşi, era sigur că la Sabana Grande fuseseră urmăriţi… Se duse să îşi toarne nişte votcă şi, instalat pe canapea, contemplă un portret în mărime naturală al Marisabelei Mendoza, deasupra pianului, în care avea mai puţin cu douăzeci de ani.

Era aşezat pe un butoi cu dinamită. Implicat în pregătirea unui asasinat împotriva şefului statului venezuelan, în timp ce era sigur că este urmărit de DISIP.

Nu era ruleta rusească, ci o ruletă belgiană: un cartuş în cele şase camere ale revolverului…

Brusc, fu tentat să se eschiveze în timp ce femeia se afla în baie. Dar trebuia să afle mai multe despre al doilea capitol al complotului:

Miranda, „blonda atomică”.

*

* *

Noaptea se lăsase când Marisabel Mendoza reapăru. Transformată. Machiată ca regina din Saba, un body roşu fără sutien pe dedesubt, o fustă neagră până deasupra genunchilor, ciorapi negri.

— Mergem! zise ea, mi-e foame.

Privirile lor se întâlniră şi, cu gura ei frumoasă cu un rictus agresiv, zise:

— Mă găsiţi mai frumoasă decât târfa neagră pe care voiaţi să o agăţaţi în seara aceea?

Dacă Priscilla Clearwater, angajată a guvernului american, ar fi auzit-o făcând-o târfă, i-ar fi smuls ochii şi i-ar fi călcat în picioare. Diplomat, Malko luă mâna Marisabelei şi o sărută.

— Aţi fost odioasă cu mine, am vrut să fiu şi eu cu dumneavoastră.

— Nu am fost odioasă, corectă venezuelana. *Trebuia* să vă neutralizez. Pentru a ne proteja. Nici măcar acum, nu ştim ce vor cu adevărat americanii. Să îl salveze pe Chavez sau să ne ajute?

— Unde mergem? întrebă Malko, puţin dispus să angajeze această discuţie.

— În Las Mercedes, zise tânăra. Să cinăm şi apoi să mergem în discotecă.

*

* *

Teodoro Molov tocmai finaliza primele pagini ale *Tal Qual*. Neliniştit, lăsase mai multe mesaje Marisabelei Mendoza, dar tânăra nu îl sunase. Ori, trebuia neapărat să o vadă pentru a o convinge să îi arate rachetele SAM 7 destinate doborârii elicopterului lui Hugo Chavez. Apoi, va merge să îl revadă pe preşedinte, cu informaţii precise. DISIP se va ocupa de operaţiune, dar el, Teodoro Molov, va juca rolul principal…

Visă câteva clipe la viitorul lui. Trebuia să îşi atribuie un post stabil, dacă nu, trădarea lui nu va servi la nimic: Hugo Chavez îşi schimba colaboratorii cu o viteză uimitoare. Deci, nu trebuia să fie prea aproape de şeful statului. Şi cu funcţiuni destul de vagi pentru a nu genera probleme. Aceasta îl readuse la grija lui imediată: să procure informaţiile vitale privind rachetele sol-aer. Încă o dată, o sună pe Marisabel Mendoza, fără succes, şi îi lăsă un mesaj, neliniştindu-se de tăcerea femeii.

Îşi ordonă lucrurile, tentat să meargă să agaţe o târfă la *Don Juan*, o discotecă în Altamira unde se găseau fete superbe care, după ce dansau pe masă şi se frecau de clienţii lor, se lăsau atrase, contra

banilor, în partea „clandestină” a localului pentru o felaţie rapidă dar eficace. În această seară, sâmbătă, era aglomerat, dar gândindu-se la Marisabel libidoul i se trezise.

*

* *

Marisabel Mendoza dansa singură în faţa barului. Restaurantul *Alezan* era plin şi aşteptau să se elibereze o masă. Sistematic, continua să îşi adoarmă neliniştea cu scotch. De la sosirea la restaurant, comandase un Defender dublu cu foarte puţină gheaţă…

În cele din urmă găsiră un loc şi comandară. Meniul obişnuit: salată şi carne friptă la tavă.

Malko, impasibil în aparenţă, nu înceta să observe clienţii din restaurant. Silueta remarcată în Sabana Grande îl traumatizase.

Mobilul Marisabelei sună scurt: avea un mesaj. Îl ascultă apoi îi zise lui Malko:

— Este Teodoro Molov. Insistă să mă vadă.

Malko zâmbi.

— Se simte singur poate…

Tânăra femeie arătă o mutră dezgustată.

— Bleah! Niciodată nu mă voi culca cu el. Trebuie să aibă o sculă minusculă.

Alcoolul o dezinhiba… Continua cu scotch şi în timpul mesei. Costa mai mult decât vinul chilian. Ciudată seară. Nu îşi vorbeau deloc, pierduţi în gândurile lor. Când părăsiră *Alezan*, era aproape miezul nopţii.

— O să dansăm! decise Marisabel.

Porni cu maşina înspre strada Libertador, apoi o luă pe autostradă şi ajunseră în Las Mercedes, în faţa unei discoteci păzită la intrare de un negru uriaş. Vreo treizeci de persoane aşteptau la coadă, dar Marisabel se duse direct la negru. Treizeci de secunde mai târziu, erau în interior! Inuman!

O mulţime compactă, cu paharele în mâini, se agita incredibil, vorbind gălăgios. Tineri, bătrâni, femei în jeans, altele foarte bine îmbrăcate. Erau de toate felurile. Marisabel, care cunoştea vizibil locurile bine, îl trase pe Malko până la bar, unde comandă încă un Defender. Apoi, încercă să danseze pe loc. Degeaba. La cea mai mică mişcare se lovea de vecin. În cele din urmă renunţă. Malko şi cu ea rămaseră faţă în faţă, înghesuiţi ca sardinele în conservă. Fără să poată măcar vorbi, din cauza zgomotului. Progresiv, Malko văzu privirea Marisabelei stingându-se ca o bujie, ca şi cum avea ceaţă în ochi.

— Ne întoarcem? propuse el.

Tânăra îl privi ca şi cum pronunţase ceva obscen.

— Nu vreau să ne întoarcem! V-am spus. Mi-e teamă.

Ca şi cum mulţimea o proteja. Îl luă deodată pe Malko de mână şi îl trase spre scările care duceau la primul etaj. Crezu că ea căuta puţin linişte, dar, sus, nu erau decât toaletele… Marisabel intră în toaleta femeilor şi se întoarse spre Malko.

— Păziţi intrarea. Să nu intre nimeni.

Nici nu închise uşa. Prin întredeschidere, o văzu aşezându-şi geanta pe etajera chiuvetei, scoţând un pachet de hârtie împăturit pe care îl desfăcu. Cu atenţie, vărsă pudra albă pe marmură pentru a face o dâră dreaptă. Apoi, luă din geantă o hârtie de 10.000 de bolivari, o rulă în formă de cornet, înfipse vârful în nară şi aspiră cu o mişcare lentă din cap… În timp ce Malko lupta cu o brunetă frumoasă care voia să intre neapărat…

Marisabel Mendoza inspiră profund cocaina, dădu capul pe spate, îşi recuperă geanta şi reveni la Malko.

— Este bună! oftă ea.

— Luaţi des cocaină? urlă Malko în urechea ei când coborâră.

Ea îl privi. Ochii ei verzi îşi regăsiseră strălucirea. Fără niciun preambul îşi lipi bazinul de Malko şi, cu gura la urechea lui, răspunse cu un rictus ciudat:

— Din când în când! Mă face să îmi doresc să mă culc, chiar şi cu un nemernic de teapa dumneavoastră…

*

* *

Malko avea impresia că iese dintr-o maşină de stors rufele… Asurzit, abrutizat, sufocându-se din cauza fumului, în faţa discotecii, coada se mărise. Clătinându-se uşor, Marisabel Mendoza îi dădu cheile de la maşină.

— Conduceţi!

Erau la doi paşi de *Tamanaco*.

— Unde mergem? O să vă duc eu.

Venezuelana scoase un scheunat ca de pisică.

— Nu! Nu vreau să rămân singură.

— Atunci, mergem la *Tamanaco*.

— Nu, este periculos…

Nu se puteau întoarce la Caracas în miezul nopţii… Agasat, Malko demară.

— Eu mă duc acolo, concluzionă el. Dacă ţineţi neapărat, veţi petrece noaptea în maşină în parcare.

— Nemernic! scrâşni ea.

Unghiile mâinii stângi se înfipseră în piciorul lui Malko. Când viră spre hotel, unghiile se înfipseră şi mai mult, fiind nevoit să îndepărteze violent mâna femeii. Abia parcat, opri contactul şi deschise portiera.

— Noapte bună! zise el Marisabelei. Atenţie la condus.

Aproape ajunsese la intrarea în hotel când auzi un zgomot de tocuri pe bitum. Marisabel îl urma. Cum îl ajunse din urmă, se agăţă de braţul lui ca unul care se îneacă.

— Nu mă lăsaţi! imploră ea. Mi-e frică.

Era tot agăţată de el când luă ascensorul. Cu faţa udă de lacrimi, machiajul în derută, ridică spre Malko o privire disperată.

— O să vină să mă caute! Sunt sigură de asta. Francisco a obţinut informaţii şi s-a ascuns.

— Ba nu! încercă să o liniştească Malko. Calmaţi-vă.

Când deschise uşa camerei, ea nu se calmase. Se aruncă violent în braţele lui, ca o fetiţă care are o mare durere, cuprinzându-i gâtul cu braţele, plângând cu sughiţuri. Amestecul de cocaină şi Defender se dovedea exploziv… Se legănau în mijlocul camerei. Puţin câte puţin, mişcările dezordonate ale Marisabelei se schimbară. Ca şi cum îşi amintea că este femeie. Malko continuă să o consoleze, dar nu mai era acelaşi lucru… Faţa tinerei se ridică şi privirile lor se încrucişară. Ochii de smarald păreau luminaţi din interior. Abdomenul Marisabelei se apăsă imperios de cel al lui Malko.

— Francisco m-a obligat să vă pun să căraţi cocaina, zise ea. Nu voiam. Niciodată nu v-aş fi omorât… Iertaţi-mă.

— Dar bineînţeles, vă iert! afirmă Malko, care începea să simtă cum libidoul lui îşi revenea.

*

* *

Duminică dimineaţă, se lucra în DISIP. Angel Santano decisese să treacă pe la birou pentru a afla ce se întâmplase în timpul nopţii. Surprins, aproape că dădu peste colonelul Montero Vasquez. Cubanezul îl îmbrăţişă frăţeşte şi zâmbi.

— Nu credeam că vă găsesc aici astăzi!

— Oh, doar pentru o oră, afirmă numărul 2 din DISIP. Intraţi.

Se duse la birou, unde erau aşezate rapoartele din ajun pe care le parcurse rapid. Ultimul includea şi vreo zece fotografii făcute cu teleobiectivul, în Sabana Grande. Angel Santano o recunoscu pe Marisabel Mendoza, în compania unui bărbat care nu era venezuelan. Probabil unul din numeroşii amanţi.

— Interesant? întrebă colonelul cubanez.

Angel Santano se strâmbă.

— Rutină. O persoană care o frecventează pe sursa mea. Încerc să extind verificările. Vreţi să vă uitaţi?

— Ce bună! făcu cubanezul cu un fluierat în timp ce privea fotografiile cu Marisabel Mendoza.

— Unul din inamicii noştri cei mai dezlănţuiţi! comentă Angel

Santano. Regina concertelor de tigăi făcute ca protest.

Brusc, colonelul cubanez luă o fotografie şi o examină mai atent. Angel Santano avu impresia că primeşte o descărcare electrică când îl auzi:

— Îl cunosc pe acest bărbat care este cu ea!

— Sunteţi sigur? întrebă Angel Santano, stupefiat.

Colonelul Montero Vasquez puse la loc fotografia şi adăugă calm:

— Dacă nu mă înşel, este vorba de un agent al CIA extrem de periculos, care se afla în Cuba acum câteva luni.

Capitolul XIV

Angel Santano avu impresia că îi cade cerul pe cap. Brutal, complotul denunţat de Teodoro Molov lua o altă dimensiune. Dacă americanii riscaseră să îşi infiltreze în Venezuela un agent clandestin, însemna că este un pericol imediat pentru Hugo Chavez…

— Sunteţi sigur? întrebă el. Se plimba destul de relaxat…

— Sunt aproape sigur, confirmă colonelul cubanez. Dacă îmi permiteţi, voi transmite imediat această fotografie în Cuba. Acest bărbat – dacă este el – se numeşte Malko Linge. A reuşit să scape de la noi graţie unor complicităţi importante după ce a jucat un rol extrem de nefast. Vreţi să aflaţi mai multe despre el?

Angel Santano nu ezită.

— Desigur! Voi convoca agenţii care au făcut fotografiile.

Colonelul cubanez îi adresă o privire plină de bănuieli.

— Această femeie este o prietenă a sursei voastre, ziceţi? Este înregistrată?

— Da, trebui să admită poliţistul venezuelan, dar pentru activităţi minore: manifestaţii, declaraţii către presă, concerte de tigăi. Nu mi-o imaginez amestecată într-un proiect *serios*.

Cubanezul îl fulgeră cu privirea.

— Acest agent CIA nu se amestecă decât în proiecte extrem de *serioase*.

Angel Santano simţi că duminica lui era aranjată… Adio masă în familie şi partida de tenis.

— Bun! concluzionă el, rămâneţi cu mine, o să convoc poliţiştii care au lucrat ieri. O cafea?

Colonelul Vasquez se aşeză în faţa lui. Zicându-şi că, dacă nu ar fi venit acolo, omologii săi nu ar fi identificat spionul american.

*

* *

Cu ochii larg deschişi, Malko privea soarele care intra pe fereastra

ce dădea spre autostrada Baruta. Întinsă pe pat, Marisabel Mendoza, cu hainele încă pe ea, dormea în continuare.

El făcuse deja un duş, se bărbierise, dar nu îndrăznea să o lase pe femeie singură în cameră. Se trezise foarte devreme, gândindu-se la urmărirea presupusă din ajun. Care, în cele din urmă, nu era prea neliniştitoare. Dovedea doar că Teodoro Molov era un trădător. De acum înainte, era o cursă contracronometru. Trebuia să îi convingă pe complotişti să „demonteze" rapid, să îi înapoieze DVD-ul compromiţător şi să se îndrepte spre Miami. Dispariţia lui Francisco Cardenas semnifica poate că miliardarul conştientizase pericolul, înainte de a ajunge într-o celulă a DISIP.

Marisabel se mişcă în somn. Pe pipăite, mâna ei începu să exploreze, dând peste abdomenul gol al lui Malko. Cu o mişcare reflexă, degetele se înfăşurară în jurul sexului lui. Apoi păru că îşi continuă noaptea.

Malko tocmai se gândea la neliniştile lui când realiză că, părând că doarme, Marisabel îşi mişca uşor degetele. Mai întâi, îşi ţinu respiraţia, dar senzaţia era prea puternică. Cu ochii închişi, fără să mişte, tânăra îl mângâia cu abilitate. În cele din urmă ea deschise ochii.

Două smaralde. Gura schiţă un zâmbet senzual şi murmură:

— Bună dimineaţa!

Malko nu avu timp să răspundă. Ca un saurian adormit care iese pe mal, Marisabel înaintă uşor peste el, înălţă capul, apoi cuprinse mădularul vertical, ca o pasăre care prinde un peşte…

Senzaţia fu atât de puternică încât Malko scoase un ţipăt înfundat. Marisabel părea că îşi reia somnul, dar limba ei dansa un balet invizibil şi nebunesc în jurul lui, în timp ce degetele strângeau. Închise ochii, savurând senzaţia delicioasă. Puţin câte puţin, capul femeii începu să se mişte.

Malko îi fixa cu privirea fundul, hotărât să o sodomizeze, dar tânăra decisese altceva. Când vru să se elibereze din strânsoare, ea se agăţă de el, accelerând mişcările. Simţi cum ejaculează şi urlă.

Erau definitiv reconciliaţi.

*

* *

Duminica, *Malabar*, o braserie mare şi elegantă, atrăgea toate familiile înstărite din Altamira. Copii alergau peste tot iar Francisco Cardenas cu greu reuşise să găsească un colţ liniştit. Citind *El Universal*, supraveghea uşa cu coada ochiului. Jorge Montesinos, procurorul, ajunse exact la ora fixată. La cravată, chiar şi duminica. Cu ochelarii lui groşi, părul negru bogat dat pe spate, nasul impozant deasupra unei mustăţi triunghiulare, încarna perfect rigorile legii. Cei

doi se îmbrăţişară tradiţional. Francisco Cardenas îşi zise că Iuda nu îl îmbrăţişase pe Hristos decât o singură dată… De atunci, se făcuseră progrese în ipocrizie.

După o salată de avocado, urmă eterna carne, groasă de zece centimetri. O adevărată capcană cu colesterol… Sangria curgea în valuri iar conversaţia atingea subiectele zilei: podul peste autostrada La Guaira gata să cadă şi decizia partidului de opoziţie, Primo Justicia, de a boicota viitoarele alegeri.

La crema flambată, Francisco Cardenas îşi luă inima în dinţi.

— Bun, ai vorbit de o problemă…

Procurorul dădu afirmativ din cap.

— Da, dar nu voiam să o menţionez la telefon. Cu toţi cubanezii aceia la DISIP, nu se ştie niciodată cine pe cine ascultă…

Francisco Cardenas fu gata să vomite mâncarea. Era exact de ce se temea. Se decise să pună piciorul în prag, cu un zâmbet forţat.

— Haide, prietene, haimanaua de şantajist a devenit mai gurmand?

De peste doi ani, era obiectul unui şantaj care îl uşura de bani cu o regularitate admirabilă. La câteva luni după puciul ratat al lui Pedro Carmona, preşedinte al Venezuelei pentru patruzeci şi opt de ore, procurorul, care întreţinea relaţii excelente cu bătrânul miliardar, îi dăduse o întâlnire misterioasă într-un salon de la *Hilton*.

Pentru a-i arăta o fotografie.

Foarte frumoasă, de altfel. În primul rând, în civil, Pedro Carmona, încadrat de generali în picioare; în stânga, amiralul Hector Raphael Ramirez Perez, ministru al apărării, în dreapta, şeful statului major al armatei. În spate, se îngrămădeau o jumătate de duzină de pucişti. Toţi cei care semnaseră „Actul Constitutiv" al guvernului lui Carmona. Printre ei, Francisco Cardenas se recunoscuse, puţin mai retras, dar foarte vizibil. Toţi cei care erau în acea fotografie ajunseseră fie în exil, fie în închisoare.

Toţi, în afară de Francisco Cardenas.

— Cineva mi-a adus această fotografie, explicase Jorge Montesinos. Mi-a reproşat că nu am întreprins cercetări împotriva ta, şi m-a ameninţat că mă denunţă procurorului general. Ca să nu facă nimic, am fost obligat să îi dau zece milioane de bolivari.

— O să ţi-i înapoiez! promisese imediat Francisco Cardenas, plin de recunoştinţă.

Ceea ce şi făcuse.

Doar că, după câteva luni, procurorul revenise, pretinzând că misteriosul denunţător mai voia bani pentru a tăcea. Iar Francisco Cardenas înţelesese tristul adevăr: acest informator fantomă nu exista probabil deloc iar vechiul lui amic îl şantaja.

Desigur, miliardarul ar fi putut să se retragă în Statele Unite, dar, la vârsta lui, nu voia să îşi părăsească vila, obiceiurile şi amicii.

Atunci, plătise în continuare.

Periodic, sume importante care nu făceau decât să îi subţieze imensa avere.

Ceva de genul unei asigurări de viaţă.

Jorge Montesinos coborî vocea, în ciuda gălăgiei din sală care le oferea o confidenţialitate absolută.

— Nu, zise el, este mai grav decât asta. Noaptea trecută, *El Presidente* m-a sunat. Era foarte tulburat. Cineva tocmai îi spusese că un complot era organizat împotriva lui. Un grup de opozanţi au adus din Columbia rachete sol-aer ruseşti pentru a doborî elicopterul prezidenţial.

Francisco Cardenas simţi cum îi dispare sângele din faţă. Informaţia falsă creată de agentul CIA şi comunicată lui Teodoro Molov îi pica precum un bumerang!

— Eşti sigur de asta? răspunse el.

— Chiar *El Presidente* mi-a spus-o!

Deci, Teodoro Molov era un trădător. Francisco Cardenas îşi reproşă naivitatea. Ziaristul nu pierdea nimic pentru a-şi atinge scopurile. În loc să îi fie frică, se simţea ciudat de detaşat.

— Nu ştiu nimic de această poveste, protestă el. Ce legătură avea cu cel care îl storcea de bani de luni întregi?

— Nu este o legătură *directă*, sublinie Jorge Montesinos, dar această veste riscă să se răspândească. Şi, individul abject pe care am reuşit să îl controlez până acum, riscă să se trezească şi să scoată fotografia la vedere.

— Dar credeam că i-ai cumpărat fotografia, de atunci.

Pentru zece milioane de bolivari, rambursaţi de Francisco Cardenas.

— Bineînţeles! confirmă fără să clipească Jorge Montesinos. Dar de atunci, mi-a spus că a păstrat negativul. O să îi propun o sumă importantă pentru a cumpăra şi negativul. Pentru ca tu să fii definitiv liniştit. Imaginează-ţi că o arată altcuiva? Oameni care vor vrea, la rândul lor, să te şantajeze. Această ţară este coruptă complet!

Din gura lui se auzea admirabil, dar Francisco Cardenas nu îi zise nimic. Nu era acolo pentru a face pe moralistul. Chiar dacă o furie surdă începea să îl agite. Un şantajist şi un trădător, era prea mult. Fără să ştie, Jorge Montesinos îi adusese pe tavă proba trădării lui Teodoro Molov.

— Cât îi vei propune pentru această fotografie? întrebă el.

— Voi lovi tare, pentru a pune capăt acestei poveşti: cinci sute de milioane de bolivari.

Francisco Cardenas rămase impasibil, ca un jucător de pocher care are un careu în mână.

— Nu mai mult de trei sute de milioane, zise el; acest tip trebuie să

câştige trei milioane pe lună.

Jorge Montesinos nu discută, ceea ce îl convinse definitiv pe bătrânul miliardar că el era şantajistul. Brutal, întrevăzu o soluţie globală pentru cele două probleme.

Dacă planul lui de eliminare a lui Hugo Chavez funcţiona, nu mai avea motiv să se lase şantajat. Deodată, dubla trădare a lui Jorge Montesinos şi Teodoro Molov îl înfurie indescriptibil. În plus, cu ameninţarea planând asupra lui Hugo Chavez, procurorul poate va profita, după ce va primi ultima tranşă, pentru a se da bine pe lângă şeful statului, regăsind providenţial fotografia compromiţătoare.

Ceea ce însemna să lovească doi dintr-o împuşcătură.

Disimulându-şi furia, miliardarul zise cu o voce egală:

— Bun, îmi dai câteva zile pentru a face rost de aceşti bani?

— Cum să nu? aprobă procurorul.

Erau ca între prieteni.

Francisco Cardenas făcu semn ospătarului să aducă nota şi concluzionă:

— Cum fac rost de ei, te sun. Îi voi aduce personal.

— Foarte bine, aprobă Jorge Montesinos. Sunt bucuros că ţi-am făcut un serviciu. Acum, trebuie să mă întorc la familie.

Încă o dată, cei doi schimbară îmbrăţişări călduroase şi procurorul se duse spre ieşire. Francisco Cardenas se aşează la loc şi comandă o cafea. Cu atât mai rău pentru inima lui. Dacă voia să profite în linişte de ultimii ani, trebuia să îl elimine pe Hugo Chavez. În plus, moartea preşedintelui îi va provoca o plăcere fizică. De parcă ar elimina o tumoare. Ura comuniştii, stânga, tot ce încarna Hugo Chavez. Merita orice risc.

*

* *

Marisabel Mendoza devora cât patru persoane. Malko crezu că va înghiţi şi carapacea homarului. Din nou, cerul era acoperit şi luau masa la restaurantul de lângă piscina hotelului.

Telefonul mobil al tinerei sună. Ea scoase o exclamaţie veselă răspunzând şi îi zise lui Malko.

— Este Francisco!

Conversaţia fu scurtă.

— S-a întors! anunţă ea. Vrea să mă vadă mâine, la el. Pare în plină formă. M-am înşelat în privinţa lui.

— Va trebui să îl văd şi eu, zise Malko.

Trebuia neapărat să îl pună la curent pe Francisco Cardenas în legătură cu filajul asupra lor. Ceea ce risca să perturbe proiectele lui, chiar dacă el nu era direct vizat.

— O să îi spun, promise Marisabel Mendoza, dar nu va trebui să vii

la el acasă.

— Nici nu ţin neapărat, o asigură Malko.

Nici vorbă să îi conducă pe cei de la DISIP la bătrânul miliardar.

— Va trebui să ştiu dacă Hugo Chavez a încetat să mai folosească elicopterul, remarcă el. Pentru a ne lămuri cu Teodoro Molov.

Marisabel îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Dacă ar fi trădat, am fi fost deja arestaţi.

Ar fi trebuit să îi spună că erau deja urmăriţi, apoi se răzgândi. Va anunţa vestea proastă mai întâi lui Francisco Cardenas.

Marisabel îşi abţinu un căscat.

— Mă voi întoarce acasă, zise ea, să mă odihnesc. Dacă îmi mai găsesc maşina… Ieri seară, când am alergat după tine, am lăsat cheile înăuntru.

Malko o însoţi în parcare şi urcă în maşina lui. Avea o urgenţă: să anunţe CIA, adică să îi spună Priscillei Clearwater, despre ultimele evoluţii îngrijorătoare. Ceea ce presupunea, înainte de a se întâlni cu negresa, să fie sigur că nu este urmărit. Trebuia să găsească un loc propice să se rupă de filaj. Se revăzu mergând la Priscilla Clearwater, la sediul ambasadei argentiniene. În mijlocul unei străzi înguste şi sinuoase, cu sens dublu, calea Las Lomas, care escalada una din colinele din Villa Arriba, aproape de ambasadă.

Găsi uşor locul. Începutul căii Las Lomas era semnalată de doi vulturi din piatră, ca intrarea pe o proprietate privată. Malko se angajă pe strada îngustă, reperând în retrovizoare un Nissan alb, la cincizeci de metri în urma lui. Virajele se înlănţuiau, imposibil de oprit sau de întors, strada fiind prea îngustă.

Malko găsi în fine o trecere, se angajă şi, după o întoarcere rapidă, reveni în calea Las Lomas în sens invers. La următorul viraj, văzu apărând Nissanul alb, sesizând privirea surprinsă a şoferului. Doi bărbaţi în maşină. Presat de celelalte maşini, şoferul Nissanului trebui să îşi continue drumul în timp ce Malko cobora colina.

Ajuns jos, o luă la stânga, pe strada Baruta, şi se opri. Câteva minute mai târziu, Nissanul alb apăru, frână în mijlocul intersecţiei, aproape se opri şi şoferul o luă în dreapta, dispărând din câmpul vizual al lui Malko.

Acesta porni din nou spre Las Mercedes. Cu stomacul încordat. Marisabel nu era singura care era urmărită. Deci, venezuelanii îl identificaseră, puţin conta cum. Trebuia să ia o decizie *foarte* rapid. Dacă mai era timp. Cel mai simplu era să se refugieze la ambasada americană sau să fugă în Columbia, după ce anunţa CIA să îl recupereze de acolo. Agenţia avea destule avioane pentru a-l putea retrage de pe o pistă clandestină din întinderea *llano*.

Trebuia să profite că nu mai era urmărit pentru un ultim contact. Revenit în Las Mercedes, se opri lângă o cabină telefonică şi formă

numărul telefonului Priscillei Clearwater.

— Trebuie să te văd, anunţă Malko. Unde eşti?

— La Club Catalan, în Altamira.

— O să vin. Acum.

— Sunt prea mulţi oameni pe aici, obiectă ea. Este un concurs de *bolas criollas*.

— Vino afară, sugeră Malko.

— O.K. Este o parcare interioară la Club. Este mai sus de strada Juan Bosco, în Altamira. Când ajungi?

— Douăzeci de minute.

— Aşteaptă-mă în maşină.

*

* *

Crucea luminoasă uriaşă care veghea asupra Caracasului de pe vârful masivului Avilla era deja aprinsă. Strada Juan Bosco urca dreaptă, până la munte. Chiar când să ajungă în capăt, Malko observă pe dreapta firma Club Catalan deasupra unei porţi deschise. Parcă şi aşteptă. Începea să plouă. Când Priscilla Clearwater, în geacă şi jeans, ieşi din club, ploua cu găleata…

Ea intră în maşină şi privi neliniştită la Malko.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost urmărit, anunţă Malko. Aparent de către DISIP.

Explică cum remarcase totul. Reacţia negresei fu imediată.

— Vrei să „demontezi”. Să te refugiezi la mine?

— Nu, vreau să încerc încă o dată să îl conving pe Francisco Cardenas să renunţe la proiectul lui. Sper să îl văd mâine. Este mult mai avansat decât credeam.

Relată planul machiavelic cu „blonda atomică” destinat să îl atragă pe Hugo Chavez acolo unde trebuia.

— Nu mă miră, făcu Priscilla Clearwater cu un zâmbet cu subînţeles. Am auzit o grămadă de poveşti despre aventurile lui Chavez. A sărit chiar pe o corespondentă de la Al Jazeera venită să îi ia un interviu.

— Nu era cu siguranţă blondă! completă Malko.

Negresa privi spre Club Catalan. Nervoasă.

— O.K. O să transmit totul dimineaţă. Ce vrei?

— Instrucţiuni, zise Malko. Sunt în zona roşie. Dacă renunţ, Francisco Cardenas riscă să îşi realizeze proiectul şi să se răzbune apoi implicându-mă, graţie acelui DVD. Sunt gata să fac o ultimă încercare pentru a-l descuraja, dar îmi asum un mare risc. Nu ştiu dacă DISIP se interesează de mine fiindcă m-a reperat, sau din cauza contactelor mele cu Marisabel. Dacă aşa este, asta-i urmarea trădării lui Teodoro Molov. Deci, DISIP ar şti despre complot…

— O să cer un răspuns fulger, preciză negresa. Normal, va trebui să avem un „feed-back” la sfârşitul dimineţii. O să ţi-l trimit pe Mike O’Brady.

Malko se strâmbă.

— DISIP îl cunoaşte desigur…

— Vine în fiecare zi la *Tamanaco* pentru a înota. Chiar şi când nu are întâlniri.

— O.K. Este un risc de securitate, dar voi încerca să îl întâlnesc discret.

Priscilla se aplecă spre el. Buzele ei erau suple şi calde. Tandru, ea zise încet:

— O să scapi, eşti indestructibil…

Ceea ce se credea şi despre turnurile gemene ale World Trade Center.

O privi cum se depărta prin ploaie. Ce fund… După acest gând plăcut, se întoarse în centru, întrebându-se dacă nu îl aştepta vreun comitet de primire la hotel. Marisabel Mendoza trebuia să îşi revină din emoţii la ea acasă. Dacă nu se întâmpla nimic îngrijorător, sarcina esenţială a lui Malko era să îl descurajeze pe Francisco Cardenas.

Rulând pe autostradă, îşi reprimă o dorinţă imperioasă de a nu se întoarce la hotel, unde poate îl aştepta o surpriză foarte neplăcută. Debarasat de urmăritori, retrăia epopeea cubaneză, câteva luni mai înainte, când era urmărit de DGI, hotărât să îl lichideze sau să îl închidă pe viaţă. Cu amărăciune, îşi reaminti propunerile liniştitoare ale lui Frank Capistrano, Consilierul Special pentru Securitate de la Casa Albă, lăudând această misiune uşoară.

*

* *

Şedinţa începuse la ora opt fix, când soarele se reflecta în geamurile murdare ale sălii de şedinţe din DISIP, la ultimul etaj al clădirii.

Angel Santano băuse deja trei cafele, aşteptându-l pe Manuel Cordoba, şeful Secţiunii a patra, însărcinată cu supravegherea suspecţilor cazului prezentat de Teodoro Molov, şi colonelul Montero Vasquez. Din ajun, acesta din urmă era direct implicat în caz, prin identificarea agentului CIA în fotografiile făcute de agenţii DISIP. Abia se aşezase colonelul cubanez că Angel Santano se adresă lui Manuel Cordoba.

— Am primit ieri fotografiile făcute sâmbătă. Care sunt ultimele evenimente?

Poliţistul se strâmbă.

— Nu mare lucru. Marisabel Mendoza nu a avut niciun contact cu „Mickey”. S-a plimbat şi apoi a cinat şi dansat cu bărbatul care a

însoţit-o toată ziua şi cu care a terminat noaptea la *Tamanaco*. Pe lângă asta, o cameră ascunsă în toaletele femeilor dintr-o discotecă şi supravegheată de unul din agenţii noştri a surprins-o luând cocaină.

Angel Santano îşi manifestă agasarea. Suspecta putea să se îndoape cu cocaină până îi explodau neuronii, nu aceasta era problema.

— Bun, concluzionă el, iar bărbatul care a însoţit-o?

— L-am identificat. Malko Linge, austriac, cazat la *Tamanaco*, apartamentul 766. Nu ştim cum a intrat în contact cu această femeie.

— Despre personalitatea lui? întrebă Angel Santano.

Manuel Cordoba îşi privi notiţele.

— După spusele personalului de la hotel, este ziarist şi efectuează o anchetă despre petrol. A cerut numerele de telefon ale directorilor din PDVSA pentru a-i întâlni pe câţiva. Nu avem nimic despre el în arhive. A zis că lucrează pentru un mare cotidian austriac, *Kurier*. Mulţi oameni se interesează de petrolul venezuelan, în acest moment.

Colonelul Montero Vasquez îşi reprima vizibil dorinţa puternică de a exploda. Cum tăcu poliţistul îi adresă un zâmbet veninos.

— Tovarăşe, bravo! Treaba oamenilor dumneavoastră a permis descoperirea prezenţei acestui Malko Linge pe teritoriul venezuelan.

— Îl cunoaşteţi?

Colonelul Vasquez coborî ochii pe dosarul lui şi citi cu o voce serioasă, accentuând fiecare cuvânt:

— Domnul Malko Linge, cetăţean austriac, a sosit în Cuba în mai anul acesta, cu un paşaport canadian pe numele de Walter Zimmer. Identitate aparţinând unui canadian care a mai venit la noi. Malko Linge a venit pentru a intra în contact cu ofiţeri care pregăteau o lovitură se stat împotriva lui *Comandante*. Manevrele sale au fost dejucate. A părăsit Havana utilizând un paşaport diplomatic *rusesc*, pe numele de Vladimir Zirowski, cu zborul Aeroflot 342 cu destinaţia Moscova. Acest paşaport fals a fost procurat de FSB rus, ceea ce spune multe despre legăturile acestei entităţi cu americanii. Adaug că Malko Linge vorbeşte un număr mare de limbi străine, printre care rusa, şi că este unul din şefii de misiune ai Central Intelligence Agency. Dacă nu este chiar cel mai bun… Altfel, nu ne-ar fi scăpat…

Pe parcursul expozeului, Manuel Cordoba părea că se chirceşte în cămaşă.

Îi trebui aproape un minut să îşi revină, afirmând cu o voce hotărâtă:

— Am fi descoperit cu siguranţă adevărata sa ocupaţie foarte repede. Aceste fotografii nu datează decât de alaltăieri. Iar Serviciul nu este încă informatizat.

— Sunt bucuros că vă pot ajuta! făcu, pe un ton ameninţător, colonelul Vasquez.

Evident, venezuelanii nu fuseseră formaţi de sovietici şi est-

germani, ca şi cubanezii.

Îşi zise că era momentul să tragă a doua rachetă. Cu o voce plină de solemnitate, se întoarse spre Angel Santano.

— Tovarăşe, am discutat ieri seară cu şeful meu, generalul Francisco Cienfuegas, de la DGI. Care, la rândul lui, a raportat către *Comandante* Fidel Castro.

Atins în plin, numărul 2 din DISIP, reuşi să întrebe calm:

— Şi care a fost reacţia lui Lider Maximo?

— Guvernul cubanez cere arestarea imediată a acestui agent american şi transferul lui în Cuba, unde este acuzat de crimă.

Capitolul XV

Liniştea se prelungi destul timp, ruptă pe un ton prudent de Angel Santano care simţea cum apar problemele. Cu multă diplomaţie, afirmă zâmbind:

— Este vorba de o decizie care nu îmi aparţine, căci acest Malko Linge este cetăţean austriac, intrat legal în ţara noastră şi care nu s-a implicat în nicio activitate ilegală până acum.

Colonelul Montero Vasquez aproape că îşi înghiţi stiloul, explodând:

— Tovarăşe, acest om a fost văzut în compania unei persoane posibil angajată în pregătirea unui atentat împotriva preşedintelui Republicii Venezuela. Nu este o activitate *ilegală?*

În sinea lui, era furios. Zâmbetul lui Angel Santano îl lovi ca un pumnal.

— Colonel Vasquez, replică el pe un ton contrariat, nu suntem siguri că Marisabel Mendoza participă la complot, care, vă reamintesc, a fost adus la cunoştinţa noastră de prietenul ei, informatorul „Mickey". Pe de altă parte, dat fiind profilul acestei femei, poate foarte bine să fie doar o relaţie amoroasă.

— Cu un agent CIA? explodă cubanezul.

Poliţistul de la DISIP vru să răspundă că şi agenţii CIA aveau viaţă sexuală, dar dădu un răspuns mai diplomatic.

— Nu avem date despre participarea acestui om la vreun complot.

Faţă de atâta rea-voinţă, colonelul cubanez se calmă şi întrebă pe un ton linguşitor:

— Este agent CIA şi se află la Caracas fără un motiv anume?

Angel Santano îl calmă.

— Nu spun asta. Este evident că vom face verificări asupra lui. Este sigur că se află în Venezuela pentru un motiv profesional, dar poate nu cel pe care îl invocaţi. Mulţi oameni se interesează de petrolul nostru. Poate că se află aici pentru a încerca să-i contacteze pe foştii directori

din PDVSA daţi afară sau chiar pe cei noi. Este un subiect foarte important. Cât priveşte ancheta asupra acestui presupus complot, chiar *El Presidente* o supervizează.

Nebun de furie, colonelul Montero Vasquez nu putu decât să tacă.

— Bineînţeles, continuă Angel Santano, pentru a mai alina rănile colonelului cubanez, o să comunic preşedinţiei elementele de noutate privindu-l pe domnul Malko Linge. Cred că ar trebui ca *El Comandante* Fidel Castro să discute cu preşedintele nostru.

Slujba era încheiată.

Colonelul Montero Vasquez se ridică, îşi închise dosarul, salută cu un semn din cap şi ieşi. Imediat, Angel Santano se întoarse spre secretară, care asistase la şedinţă.

— Luisa, pregăteşte-mi un raport complet pentru Miraflores. Vreau să fie gata până la prânz.

Întorcându-se spre Manuel Cordoba, întrebă:

— Nu aţi uitat nimic?

Poliţistul se tulbură.

— Señor Santano, nu am menţionat un mic incident care ar fi putut păta imaginea serviciului nostru. Ieri, la finalul zilei, acest agent CIA i-a păcălit pe agenţii noştri. Nu ştim dacă a fost intenţionat sau nu. A fost pierdut din vedere aproximativ o oră, apoi s-a întors la hotel de unde nu a mai plecat.

Povesti circumstanţele ruperii de urmăritori. Angel Santano dădu din cap.

— Poate că a greşit drumul şi s-a întors. Nu îl mai scăpaţi. Dar de la *distanţă*. Este un profesionist, nu trebuie să vă repereze. Nimic în plus pentru moment.

*

* *

Frank Capistrano tocmai citea a treia pagină a raportului transmis de staţia din Caracas. Se simţea vinovat, dar nu avea obiceiul să se menţină în astfel de stări. Situaţia era delicată. Omeneşte, ar fi vrut să aprobe o exfiltrare discretă a lui Malko din Venezuela, *via* Columbia, ceea ce nu prea punea probleme Agenţiei.

Pe de altă parte, repercusiunile negative riscau să fie imediate: complotiştii, simţindu-se trădaţi, vor scoate la iveală „probele” împotriva lui Malko, oficial agent al CIA şi traficant de droguri la scară mare. Se putea conta pe guvernul lui Hugo Chavez pentru a da un maximum de publicitate acestei greşeli. Ceea ce putea avea repercusiuni asupra *întregii* Americi Latine, pe cale să alunece irezistibil spre politica de stânga.

Menţinerea lui Malko în Venezuela, în legătura complotiştilor, avea un inconvenient – riscul ridicat pentru el – şi două avantaje:

conservarea unei şanse de a eşua complotul şi evitarea unui scandal implicând agenţia americană… În cazuri litigioase, Consilierul Special al Casei Albe alesese mereu raţiunile de stat. Aşa supravieţuise la cinci preşedinţi…

Cu un scris ferm, trasă pe raport menţiunea: Văzut. Adică nu modifica dispozitivul.

*

* *

Malko dormise rău, ros de gândul că vede apărând poliţiştii venezuelani. Normal, ar fi trebuit să „evadeze" sâmbătă, imediat ce remarcase filajul. Neacţionând, se juca cu focul.

Doar că nu putea ignora sarcinile trasate de CIA. Era ca un militar în luptă: legat de o disciplină strictă. Dimineaţa trecuse lent, aşteptând contactul eventual cu Mike O'Brady, tânărul agent al staţiei din Caracas. Un risc suplimentar pe care era obligat să şi-l asume.

Fără chef, coborî totuşi să ia masa, la barul de lângă piscină. Era puţin soare, ca în fiecare dimineaţă, şi se aşeză afară. O jumătate de oră mai târziu, când era la a patra ceaşcă de cafea, îl văzu apărând pe Mike O'Brady. Tânărul american se îndreptă nonşalant spre locul lui obişnuit, de cealaltă parte a piscinei, se aşeză şi îşi deschise ziarul. Fără prea multă speranţă, Malko încercă să îi atragă privirea dar era prea departe. Să meargă la el sub privirile oricui era un risc pe care nu şi-l asuma. Şi totuşi, trebuia neapărat să afle ce hotărâse Washingtonul în privinţa lui.

Malko era practic ultimul client de la bar, care nu mai funcţiona după ora zece. Era disperat când miracolul sosi: cerul se acoperi de nori negri enormi şi câteva picături începură să cadă. Mike O'Brady îndoi ziarul, se ridică şi se duse spre adăpostul cel mai apropiat, culoarul ce mergea de la piscină spre lifturi. Acolo îl interceptă Malko, chiar în faţa salonului de coafură.

— Veniţi! zise el intrând în toaletele bărbaţilor.

Tânărul american păru surprins.

— Vă aşteptam afară, remarcă el.

Malko îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Nu vi s-a spus că sunt urmărit de DISIP?

— Ba da, dar…

— Venezuelanii nu sunt imbecili, remarcă Malko, cu un zâmbet ironic. *Dumneavoastră* sunteţi cu siguranţă deja catalogat drept CIA. Pentru dumneavoastră ar fi uşor: o expulzare. Dar pentru mine ar fi mult mai grav. O.K. Aveţi vreun mesaj pentru mine?

Mike O'Brady se încruntă.

— *Yes, sir*. Consemnele sunt să menţinem dispozitivul actual.

Malko reuşi să rămână impasibil. Îl lăsau în cuşca leilor, CIA nu

renunţase să oprească atentatul împotriva lui Hugo Chavez.

— Mulţumesc, zise el. Spuneţi-i Priscillei să nu mă mai contacteze. În caz de urgenţă, am telefonul ei. Ieşiţi primul.

Aşteptă ca tânărul să dispară pentru a ieşi şi el din toalete. Neliniştea lăsase loc unei resemnări. Singura lui şansă era să îl convingă foarte repede pe „Napoleon” să înceteze proiectul. Doar Marisabel Mendoza era în măsură să organizeze o întâlnire discretă. Întors în cameră, o sună pe tânără.

— Dragul meu! zise tânăra cu o voce mieroasă. Ce faci?

— Am putea lua masa împreună? zise Malko. Aş vrea să îl întâlnesc pe directorul de la CITGO Petrol, doar tu mă poţi ajuta.

— Bine, făcu tânăra, în dimineaţa aceasta, mă duc la coafor. Am putea să ne vedem acolo, pe la două: *Edificio Provincial Norte*, în El Libertador.

— Perfect, acceptă Malko. Pe curând.

— Pe curând, dragul meu, cântă venezuelana.

Era vocea pasiunii. Furia care ameninţa să îl omoare se transformase în pisică îndrăgostită. Dacă erau ascultaţi, această conversaţie era complet sigură. De la începutul sejurului său, Malko contactase o duzină de şefi ai societăţilor petroliere venezuelane. Spera că Marisabel descifrase cererea lui. Voia să îl revadă pe Francisco Cardenas.

*

* *

Francisco Cardenas era în dispoziţie excelentă: după ce servise micul dejun pe terasă, se destindea câteva minute ascultând piuitul peruşilor. Acest weekend fusese ca o schimbare radicală pentru el. De acum, vedea viitorul cu o claritate absolută. Mai întâi, să elimine ultimele obstacole, reglând din mers câteva conturi, apoi, la finalul săptămânii, lovitura.

Ceea ce reclama, în zilele premergătoare, o pregătire minuţioasă şi o verificare a tuturor componentelor maşinăriei infernale.

Abandonând cu regret peruşii, îl chemă pe şofer după ce dădu un telefon.

— Mergem la El Rosal, zise el instalându-se pe bancheta Mercedesului.

După douăzeci de minute, maşina opri în faţa unei elegante vile roz, ascunsă în spatele unor coloane albe care îi dădeau o aparenţă de templu greco-roman. Pe fronton se etala cu litere de aur: „Cuerpo y Alma Estetica Alternativa”.

Era „fabrica de miss” a bătrânului miliardar, o afacere profitabil ascuns în acest cartier şic, între strada Francisco de Miranda şi autostrada Francisco Fajardo. Utilizând un nume de împrumut,

Francisco Cardenas nu apărea în acte.

În spatele coloanelor albe, echipe de chirurgi esteticieni, dieteticieni, profesori de gimnastică, antrenori de toate naturile îngrijeau candidatele venite din cele patru colţuri ale Venezuelei, având drept capital doar frumuseţea lor, gata de orice sacrificiu pentru a ajunge la bogăţie şi notorietate.

Aici, se începea cu evaluarea fizicului lor şi capacităţii de ameliorare. Prima selecţie era feroce şi multe plecau plângând înapoi în provincia lor îndepărtată, fără speranţa de a mai prinde într-o zi ascensiunea socială.

Altele începeau atunci un parcurs de luptător fără concesii, erau învăţate să existe, să iradieze de frumuseţe. Totul era studiat: de la privire la mers, cu cursuri de instruire generală şi comunicare. Trebuia să se facă plăcute, mereu, oricare ar fi fost circumstanţele. Multe dintre aceste viitoare miss erau sărace şi munciseră ca nebunele pentru a putea veni să îşi încerce norocul aici, prostituându-se la nevoie. Când ajungeau pensionare ale acestui institut erau deja în siguranţă. Pentru subiecţii excepţionali, institutul investea în campanii de publicitate.

Căci o Miss Venezuela valora mulţi bani. Bogătaşii făceau coadă pentru a se căsători cu una. Era un marcator social, ca un Rolls sau o vilă luxoasă. În fiecare săptămână, erau concursuri de selecţie, peste tot, în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării. Era un înlocuitor pentru loto.

Francisco Cardenas intră în holul placat cu marmură albă, ornat cu o a doua inscripţie în litere de aur: „Dacă frumuseţea nu este aici, nu există”. Recepţionera se precipită în întâmpinarea lui. O roşcată fermecătoare, cu ochi de un albastru cobalt, un bust plin şi ascuţit, o gură parcă pictată de Michelangelo, unghii lungi de doi centimetri, picioare fine, fund bombat, căţărată pe nişte tocuri cui de doisprezece centimetri.

Îi expedie lui Francisco Cardenas o privire ameţitoare.

— Bună ziua, señor Presidente!

— Bună ziua, Carmen, răspunse amabil bătrânul venezuelan.

O plasaseră pe Carmen la recepţie ca o dovadă vie… Era complet o „fabricaţie a casei”. Totul era fals: ochii – lentile de contact, părul, practic reimplantat fir cu fir, sânii – implanturi, silueta, finisată cu ajutorul liposucţiei, fundul bombat cu silicon, gura conturată cu botox.

Francisco Cardenas îi aruncă o privire aproape tandră. Carmen ajunsese într-o zi cu autobuzul de Maracaibo, după ce strânsese un teanc gros de bolivari prin mijloace neprecizate. Voia să fie Miss Maracaibo şi auzise de institut. Acum era gata de orice pentru oricine. Ideea administrării unei felaţii lui Don Francisco o umplea de fericire. Acesta din urmă avea alte preocupări în minte.

— Miranda a sosit? întrebă el.

— Da, señor Presidente, este în sala de aşteptare.

— Trimiteţi-o în biroul meu, Carmen. Mulţumesc mult.

*

* *

Parcat într-un şir dublu de maşini pe strada Libertador, Malko văzu apărând din institutul de frumuseţe pe Marisabel Mendoza, îmbrăcată în haina neagră şi un pantalon de mătase neagră care părea pictat pe ea.

— Îţi place? zise ea duios, în faţa lui.

Gura ei enormă părea pictată de un artist japonez, sprâncenele erau pensate minunat, unghiile mai roşii ca de obicei. La îmbinarea reverelor, Malko observă sânii abia ascunşi de o bluză galbenă.

— Eşti magnifică! recunoscu Malko, surprins de această etalare de seducţie.

O strălucire puţin nebună dansa în pupilele verzi. Marisabel se aplecă la urechea lui şi preciză:

— M-am epilat şi mai jos! Am îmbrăcat un pantalon, pentru a nu părea o prostituată, la ora asta aici…

Malko tresări: cineva ciocănea uşor în geam. Întoarse capul, descoperind, lângă maşină, o liană brunetă, cu fruntea înaltă şi bombată, cu buricul la vedere, deasupra unui jeans spălăcit şi strâns pe corp.

— Ah! Este fiica mea, Isabel! făcu Marisabel.

Coborî geamul şi fata zise:

— Ai uitat să îmi laşi bani, mamă!

În timp ce mama ei scotocea în geantă, ea îl privi pe Malko direct, apoi se îndepărtă legănându-şi şoldurile spre clinica de înfrumuseţare. Marisabel izbucni în râs.

— Voia să vadă cu cine discutam!

— Ţi-am zis la telefon că voiam să îl întâlnesc…

Marisabel îi puse un degete pe buze.

— Dragul meu, pentru moment, vreau să facem dragoste. M-am făcut frumoasă pentru tine. Mergem!

— Unde? întrebă Malko, deja surprins de acest taifun sexual.

— O să te conduc. Mergem la *American Dallas*.

Puse mâna pe coapsa lui Malko.

— Să mergem într-un colţ călduţ!

Malko înţelese că nu era momentul să îi anunţe *imediat* veştile proaste.

*

* *

Aşteptă ca Marisabel să se întoarcă din baie şi să-şi aprindă o ţigară pentru a o întreba:

— Vrei veştile proaste sau pe cele *foarte proaste?*

Strălucirea din ochii de smarald se stinse imediat.

— Ce vrei să spui?

— Sâmbătă, la Sabana Grande, am fost urmăriţi, anunţă Malko. Ieri, eu, am fost urmărit.

Îi povesti episodul cu întoarcerea din drum şi cum a putut apoi să se întâlnească cu un agent CIA de la staţia din Caracas. Marisabel Mendoza îl asculta, livid, cu bărbia tremurând uşor.

— Trebuie să îl anunţăm pe Francisco! zise ea. Dacă nu este deja arestat.

— Am fi fost şi noi, o linişti Malko.

— Este nemernicul de Teodoro! scrâşni ea. Aveai dreptate.

— Dacă este el, remarcă Malko, este ciudat cum de Cardenas nu este îngrijorat. Nu înţeleg.

— Nici eu, mărturisi Marisabel îmbrăcându-se grăbită.

— Cum să îl anunţăm? Eşti urmărită şi, foarte probabil, telefonul este ascultat.

Marisabel ridică fermoarul pantalonului din mătase neagră.

— Mă duc la Tennis Club. Trece pe acolo aproape în fiecare zi. Cel mai bine este să îl aşteptăm acolo. Du-mă înapoi la maşina mea.

Înflăcăratul ei libido se evaporase. Ieşind din parcare, zise:

— Mi-e frică! Nu am fost niciodată la închisoare, se pare că este oribil.

Coborând spre clinica de înfrumuseţare, îi zise lui Malko:

— Vino după mine la Tennis Club. Întrebi de mine la intrare.

*

* *

Angel Santano nu mai pleca deloc din birou, ocupat să coordoneze cazul Teodoro Molov – Marisabel Mendoza şi, acum, Malko Linge. Ceruse să îi fie comunicate rapoartele înregistrărilor de două ori pe zi, pentru a putea reacţiona în timp real.

Opţiunea lui era simplă: să o aresteze pe Marisabel Mendoza şi pe acest agent CIA sau să îi ţină sub urmărire pentru a afla unde merg.

Încă era nehotărât.

Capitolul XVI

Ieşind de la institutul de înfrumuseţare, Francisco Cardenas era euforic. Miranda Abrego era de acum amanta en-titre a preşedintelui Hugo Chavez. Acesta din urmă avea gusturi bune. Această „blondă

atomică” de un metru optzeci era absolut perfectă. Baza era bună, i se ridicaseră puţin pometii, i se îngroşase puţin gura cu botox, i se umflase uşor bustul deja convenabil.

Când, în urmă cu două luni, o introdusese la audiţia pentru emisiunea „Allo, Presidente”, Hugo Chavez muşcase imediat momeala, trimiţând imediat o asistentă să o invite la o şedinţă neoficială cu partizanele. Atent instruită, Miranda Abrego îşi recitase lecţia, în parte veridică. Deja aleasă în urmă cu un an Miss Macaray, fusese primită de institut în speranţa de a deveni Miss Venezuela. Chavistă în suflet, căci era născută într-un *barrio*, voise să se apropie cât mai mult de idolul ei. Chiar în acea seară, putuse să îşi dovedească susţinerea faţă de şeful statului în cursul unei întâlniri rapide dar intense în „apartamentul japonez” din palatul Miraflores.

Ceea ce nu îl calmase pe Hugo Chavez. De atunci, o vedea neregulat dar constant, chemând-o la Miraflores, trimiţând după ea sau mergând chiar el noaptea în micul apartament pe care îl ocupa pe strada Caurimare, pe dealurile din Belo Monte.

Cel mai des, vizitele lui avuseseră loc în weekend, fără să anunţe înainte.

Bineînţeles, Miranda Abrego nu îşi mai revenea din fericirea pe care o atribuia în mare parte lui Francisco Cardenas.

Chiar dacă DISIP îi verifica viaţa, nu găsea nimic neliniştitor. Totul era limpede.

Francisco Cardenas o întrebase mult despre vizitele nocturne ale lui Hugo Chavez. Traseul lui era simplu: sosea mereu pe strada Rio de Janeiro şi micul lui convoi urca apoi dealul, oprind în faţa imobilului unde locuia Miranda, soldaţii asigurând securitatea în timpul recreaţiei sexuale. În mai multe rânduri Francisco Cardenas studiase itinerarul probabil al lui Hugo Chavez, pentru a repera locul unde să poziţioneze vehiculul umplut cu explozibil.

— Unde mergem acum, Don Francisco? întrebă Manuel, şoferul lui.

— La vilă. De acolo plec singur.

*

* *

În timp ce rula spre El Hatillo, Francisco Cardenas simţi brusc o durere violentă în piept. Se opri imediat, cât să îşi ia două pastile de trinitrină. Arterele lui, reparate deja, îi jucau feste. Crezuse că va sta liniştit după operaţie.

Porni din nou, cumplit de hotărât să termine treaba înainte ca Dumnezeu să îl cheme la El. Cum nu avea telecomandă care să deschidă poarta vilei *Daktari*, trebui să sune. Raul, unul din cei doi salvadorieni, îi deschise. Bărbatul gras fu vizibil uşurat să îl vadă.

— Don Francisco, ce se întâmplă? Nu mai avem veşti de la nimeni!

Generalul se nelinişteşte iar cei doi *gringos* sunt nervoşi.

— Trebuie să fim prudenţi, explică venezuelanul. Vin cât mai rar posibil, dar ne vom atinge scopul. Voi avea nevoie de voi pentru mai multe treburi. Dar, mai întâi, spune-i generalului să vină.

Câteva minute mai târziu, generalul Gustavo Berlusco, în cămaşă cu carouri şi jeans, veni la Francisco Cardenas. Cei doi se îmbrăţişară viguros. Generalul se mai îngrăşase, neavând altceva de făcut decât să mănânce. Francisco Cardenas trecu direct la subiect.

— Maşina-capcană este gata?

— Demult, afirmă generalul Berlusco. Explozibilul este montat în podea. Vehiculul este încărcat cu cutii ce conţin materiale electronice.

— Foarte bine, aprobă bătrânul miliardar. Şi declanşatorul?

— *Gringos* au prevăzut două. Unul de la distanţă prin intermediul telefonului mobil, altul cu declanşare directă.

— Adică?

— Există un buton pe bord. Este suficient să apeşi pe el. Dar, evident…

Cel care va declanşa explozia va fi transformat în căldură şi lumină… Era opţiunea kamikaze.

— De ce acest ultim dispozitiv? întrebă Francisco Cardenas.

— Nu ştim dacă vehiculul lui Hugo Chavez este echipat cu contramăsuri electronice. În acest caz, nu putem utiliza telefonul mobil.

— Foarte bine, repetă Francisco Cardenas cu un aer absent.

— Acţiunea când este prevăzută? întrebă generalul Berlusco. Nu îmi place să zac aici, aş prefera să mă întorc în Columbia…

— Este o chestiune de zile de acum, promise miliardarul.

Îi relată discuţia purtată cu Miranda Abrego. Privirea generalului Berlusco sclipi de o bucurie răutăcioasă.

— Şobolanul! Se va duce în infern crezând că merge în paradis.

— Bun, concluzionă Francisco Cardenas, pentru moment, nu am nevoie de tine. Trebuie să vorbesc cu Raul. Trimite-l la mine.

O nouă îmbrăţişare. Rămas singur, Francisco Cardenas se duse la bar de unde luă o sticlă de Defender „Succes” şi îşi turnă o porţie bună. Alcoolul dilata vasele sanguine, aşa se părea. Brusc, îşi oferi şi o ţigară, interzisă în principiu de medicul său.

Raul Blanco intră în cameră după ce ciocăni la uşă. Miliardarul îl invită să se aşeze lângă el şi îl apostrofă călduros.

— Curând, *amigo*, vei putea să te întorci în ţara ta cu mulţi bani, dar mai am încă nevoie de tine.

— La ordin, Don Francisco, îl asigură salvadorianul.

— Poţi asculta un telefon mobil?

Celălalt ezită puţin.

— Dacă am materialele care îmi trebuie. Bineînţeles.

— Foarte bine. Vei veni cu mine şi îţi voi da bani pentru a cumpăra

ce trebuie. Mai am nevoie de încă un lucru.

Îi detalie cererea sa.

— *Gringos* pot să o facă foarte bine, afirmă Raul Blanco. Iar eu, mă voi ocupa după aceea.

— Eşti un băiat bun! îl lăudă Francisco Cardenas. Să mergem, te duc eu.

*

* *

Marisabel Mendoza veni să îl caute pe Malko la intrarea în Tennis Club din Altamira. Remachiată, arăta minunat.

— Este acolo? întrebă Malko.

— Nu încă, dar va veni, se pare.

Merseră în spate, unde erau piscina şi terenurile de tenis. Abia aşezată, Marisabel aprinse o ţigară, vizibil foarte nervoasă.

— După ce mi-ai spus, şopti ea, am impresia că nu mai pot respira…

— Răul nu este niciodată sigur! zise Malko.

— Isabel mi-a spus că trebuie să fii un amant bun… remarcă Marisabel pentru a-şi calma neliniştea.

— Se pricepe deja? Totuşi pare foarte tânără. Venezuelana îşi arătă dinţii magnifici într-un zâmbet lubric.

— Aici, fetele încep la cincisprezece ani, când îşi remodelează sânii. În acest moment, Isabel iese cu un oribil chavist, un ziarist la Telesur!

Pălăvrăgeala lor se opri brusc. Francisco Cardenas tocmai apărea, apropiindu-se cu mersul lui lent, solemn parcă. Păru surprins să îi vadă. După ce sărută mâna Marisabelei, comandă un ceai şi întrebă:

— Ce vânt bun vă aduce?

Părea într-o dispoziţie excelentă, dar Malko îi elimină imediat orice euforie.

— Un vânt rău, făcu el. Marisabel şi cu mine suntem supravegheaţi de DISIP.

Venezuelanul îl ascultă pe Malko fără să îl întrerupă, dar când îşi aprinse o ţigară, mâna îi tremura uşor.

— Nu mă miră! zise în cele din urmă. Am avut proba, în acest weekend, că Teodoro Molov ne-a trădat.

Lui Malko nu îi venea să creadă, siderat de calmul lui.

— Şi nu vă nelinişteşte?

Bătrânul miliardar ridică uşor din umeri.

— Ba da, bineînţeles! recunoscu el, dar nu am fost neliniştit, vedeţi bine…

— De ce sunteţi atât de liniştit? ne se putu abţine Malko să întrebe.

Francisco Cardenas făcu un gest evaziv.

— Cred că DISIP nu are nimic precis, vor să afle mai multe înainte de a lovi… dar nu vor afla nimic. Şi apoi, va fi prea târziu.

Părea total liniştit. Malko îşi zise că trebuia să îl aducă cu picioarele pe pământ pe bătrânul complotist.

— Señor Cardenas, făcu el pe un ton ferm, cred că nu aţi înţeles bine. Continuarea ar însemna sinucidere. Cu sau fără Molov, avem DISIP în spatele nostru. Trebuie „demontat", oprit proiectul, altfel, ajungem la o catastrofă. Adică vom fi arestaţi.

Francisco Cardenas păru că se închide în el ca o stridie şi ridică spre Malko o privire ostilă.

— Señor Linge, ştiu că americanii nu vor această eliminare, din motive geostrategice, dar pentru mine, este scopul vieţii. Sunt bătrân şi bolnav. Nu vreau să dispar înainte de a duce totul la bun sfârşit. Deci, continui.

Malko voia să sară la gâtul lui. Bătrân încăpăţânat, Francisco Cardenas refuza să vadă realitatea în faţă.

*

* *

Ambasadorul Cubei prezida şedinţa. Colonelul Montero Vasquez venise cu doi consilieri cubanezi instalaţi ca şi el pe lângă DISIP. Convocat de diplomat, care era mai mult decât un ambasador.

— Tovarăşi, anunţă acesta din urmă, am primit azi-dimineaţă un mesaj lung de la Havana. Chiar *El Comandante* l-a redactat. După ce a avut o discuţie cu preşedintele Chavez.

— Acceptă să ni-l predea pe spionul american? întrebă, plin de speranţă, colonelul Vasquez.

— Pune atâtea condiţii încât devine imposibil. Se teme de reacţiile internaţionale.

— Atunci, ce facem? întrebă colonelul DGI. Îl putem răpi şi transfera în Cuba?

Ambasadorul scutură din cap.

— Este riscant. Opinia venezuelană nu este încă pregătită pentru acest gen de acţiune. Chiar şi în mijlocul DISIP pot exista unele rezistenţe. *El Comandante* a evocat o soluţie mult mai simplă. O eliminare fizică, pe loc, fără intervenţia omologilor voştri venezuelani. Cum CIA a făcut cu unul din agenţii noştri, acum câteva luni, în Cayman Islands. L-au aruncat în ghearele unui rechin în captivitate: nu a rămas nicio probă. Dar întrebarea este următoarea, tovarăşe colonel: vă simţiţi capabil să îndepliniţi această misiune?

Colonelul Montero Vasquez nu ezită nicio secundă.

— Dacă şeful meu, generalul Cienfuegos, îmi ordonă, desigur.

Ambasadorul împinse spre el un dosar şi zise zâmbind:

— Iată instrucţiunile dumneavoastră, tovarăşe colonel, semnate de

generalul Cienfuegos.

Capitolul XVII

Cu o încetineală exasperantă, Francisco Cardenas termina de mâncat prăjitura, stropind-o cu un pahar de şampanie Taittinger. Două terenuri de tenis erau ocupate, copii se jucau peste tot pe peluze. Cine ar fi putut crede că, în această ambianţă liniştită, acest bătrân la patru ace tocmai pregătea asasinarea şefului statului? Malko decisese să facă o ultimă încercare pentru a schimba planurile lui „Napoleon".

— Señor Cardenas, atacă el, ştiu că planul dumneavoastră este foarte bine pus la punct. Marisabel mi-a spus de ideea de a utiliza o viitoare regină a frumuseţii pentru a-l atrage pe Hugo Chavez, o anume Miranda. Dar, trebuie şi…

Ochii bulbucaţi ai bătrânului miliardar se fixară asupra Marisabelei Mendoza cu o expresie furibundă.

— De ce i-ai spus?

Marisabel se făcu roşie şi bâigui:

— Francisco, credeam…

Francisco Cardenas se ridică brusc, aruncându-i femeii o privire glacială.

— Bun, zise el, nu vreau să mai am de a face cu tine. Nici cu dumneavoastră, señor Linge. Ne revedem *după*…

Se înclină uşor în faţa Marisabelei şi se îndepărtă cu mersul lui rigid. Marisabel vru să se ducă după el, dar Malko o reţinu.

— Inutil. Este fixat pe visul lui.

— Dar ce putem face?

— Nu mare lucru. Să ne pregătim de o eventuală arestare.

— Cum?

— Deja, prin a explica legăturile noastre. Cineva mi-a dat numele tău. Eu m-am prezentat ca fiind un ziarist austriac care efectuează o anchetă despre petrol. Tu m-ai ajutat să intru în legătură cu câţiva. Şi apoi, am devenit amanţi. Bineînţeles, tu nu ştii nimic de legăturile mele cu CIA.

— Dar *ei* or să afle!

— Nu este sigur şi, dacă este cazul, CIA se interesează *şi ea* de petrolul venezuelan. Ceea ce dă sens sejurului meu aici.

— Sper că nu voi amesteca lucrurile, oftă tânăra.

— Eu sper că nu vom ajunge acolo… Mai este şi altceva pentru a ne proteja.

— Ce?

— Să îl împiedicăm pe Francisco Cardenas să ducă la bun sfârşit proiectul. Dacă încearcă şi eşuează, noi vom fi arestaţi amândoi în

următoarele cinci minute. Apropo, îi doreşti în continuare moartea lui Hugo Chavez?

— Da, bineînţeles, făcu Marisabel cu o voce nesigură, dar îmi este atât de frică de DISIP! Nu mai ştiu.

— Ar trebui cel puţin să întârziem acest proiect, pledă Malko. Nu sunt decât două căi: fie vehiculul capcană care este la vilă, fie pe această Miranda.

— Vila este foarte dificil de atacat, afirmă Marisabel. Şi apoi, este periculos, dacă suntem supravegheaţi, să mergem acolo.

— Exact, recunoscu Malko. Deci, rămâne amanta lui Chavez. Ştii unde locuieşte?

— Nu.

— Va trebui să aflăm. Cineva de la clinică trebuie să ştie. Cunoşti pe cineva?

— Puţini.

— Foarte bine. Vom merge acolo. Dacă reuşim să o localizăm, poate vom reuşi să discutăm cu Francisco Cardenas.

— Nu înţeleg, zise Marisabel. De ce nu este neliniştit, el, când Teodoro Molov *ştie* că el este iniţiatorul proiectului?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. Poate că este urmărit. De departe. Sau este o altă explicaţie pe care noi nu o ştim.

*

* *

Angel Santano detesta şedinţele cu superiorul lui, generalul Miguel Torres, care ocupa un birou vast la ultimul etaj al „elicoidului" cu o vedere uimitoare spre cartierul San Miguel. Cu mustaţa lui groasă neagră, generalul Torres părea mereu gata să sară la gâtul interlocutorilor săi.

Aşezat pe un fotoliu incomod, numărul 2 din DISIP tocmai îşi expusese ultimele dezvăluiri ale cazului complotului denunţat de Teodoro Molov, la care se alătura cel al spionului CIA din legătura Marisabelei Mendoza.

— Aţi verificat spusele cubanezilor despre Malko Linge? întrebă cu o voce răguşită generalul Torres.

— Aici, nu avem nimic, recunoscu Angel Santano. Am făcut cereri pe lângă omologii noştri şi aştept răspunsuri. Pe de altă parte, cubanezii par foarte afirmativi. În afară de contactele cu señora Mendoza, avem puţine elemente despre activităţile lui la Caracas. Se pare că încearcă să contacteze foşti directori din PDVSA.

— Pe Teodoro Molov, l-aţi mai întâlnit?

— Nu. S-a întâlnit cu *El Presidente*.

Generalul Torres îşi mângâie mustaţa groasă, plictisit. Implicarea lui Hugo Chavez îi lega mâinile. Nu trebuia să fii mai regalist decât

regele. Vizibil, subordonatul său şi cu el nu posedau toate elementele problemei. Deci trebuia să fie foarte prudent.

— Este totuşi ciudat, remarcă el. Acest ziarist Teodoro Molov, sursa dumneavoastră, denunţă un complot împotriva lui *El Presidente*, dar refuză să dea nume. Se întâlneşte cu *El Presidente* iar acesta nu îi dă nicio instrucţiune. Apoi, oamenii dumneavoastră descoperă în anturajul señorei Mendoza un presupus spion CIA. Pe ea o cunoaşteţi bine?

— Da, bineînţeles! Este o activistă antichavez ca mulţi alţii din Altamira. Am urmărit-o fiindcă are contacte frecvente cu Teodoro Molov, căruia îi transmite toate zvonurile antichaviste. Nu a fost niciodată considerată ca periculoasă.

— Bun, concluzionă generalul Torres. O să cer o audienţă la preşedinte. Până atunci, continuaţi să îl supravegheaţi pe Molov, Mendoza şi pe acest agent al CIA.

*
* *

Nici chiar fluierăturile peruşilor nu reuşeau să îl liniştească pe Francisco Cardenas, revenit în vila sa după plecarea de la Tennis Club. Furia lui împotriva Marisabelei se calmase, era cuprins acum de o nelinişte reală. Era şi el sub supravegherea DISIP?

Dacă Molov l-ar fi denunţat ca instigator al unui complot destinat să îl asasineze pe şeful statului, DISIP ar fi venit peste el de mult timp… Acum, nu mai ştia ce să creadă. Ori, era crucial pentru el să ştie dacă era sau nu supravegheat. Zilele următoare aveau să fie decisive. Dacă era urmărit, tot planul lui cădea. Trebuia deci să se lămurească.

Abandonând peruşii, se duse în bucătărie, unde Manuel, şoferul său, aştepta ordine. Un om sigur, a cărui familie lucra în una din vilele lui Francisco Cardenas. Lui, putea să îi spună adevărul.

— Manuel, zise el, am impresia că nemernicii ăştia de chavişti vor să îmi facă probleme.

— Domnul şi Fecioara să vă protejeze, Don Francisco! răspunse imediat şoferul.

— Bun, Manuel, aş vrea să fiu sigur. Iată ce vom face. Voi pleca cu Mercedesul, tu vei lua maşina 4×4 şi vei pleca *înaintea* mea. Vei aştepta pe strada Francisco de Miranda şi, când voi sosi, mă vei urmări, de la distanţă. Voi face un mare ocol, până în centru. Astfel, vei vedea dacă sunt urmărit. Mergem.

Cei doi ieşiră în curte. Urmărirea era singurul călcâi al lui Ahile pentru bătrânul miliardar: nu folosea telefonul şi îşi verificase instalaţia telefonică de acasă.

*

* *

Malko zâmbi văzând coloanele pretenţioase ale institutului *Cuerpo y Alma Estetica Alternativa*. Marisabel Mendoza parcă în faţă. Desigur, îşi asumau un risc venind aici, cu agenţii DISIP pe urmele lor, dar, pentru Marisabel, nu însemna nimic suspect.

— Îi cunoşti? întrebă Malko.

— Puţin. Am adus-o aici pe Isabel pentru câteva ajustări. Şi ei ştiu că sunt prietenă cu Francisco.

Abia intraseră într-un hol cu marmură albă că o roşcată înaltă, dar supersexy, apăru de la recepţie.

— Sunt Carmen, anunţă ea, cu ce vă pot ajuta?

Marisabel îi explică repede că Malko era ziarist şi că făcea un articol despre miss. Carmen răspunse cu entuziasm.

— O să vă duc în biroul lui Francisco şi o să-l chem pe responsabil, pe Jesus Lara.

O urmară până într-un birou magnific cu pereţii acoperiţi de fotografii de miss dedicate „creatorului" lor. Vreo sută: produsele casei. O canapea în formă de U din piele roşie ocupa colţul camerei, în faţa unei mese joase din sticlă. Biroul din lemn închis la culoare era gol, în afară de o lampă şi câteva hârtii. În spate, fotografia unei Miss Venezuela, în mărime naturală.

Se auzi ciocănind la uşă şi un tânăr mustăcios se strecură în încăpere. Marisabel îi explică scopul vizitei lor.

Faţa tânărului se lumină imediat.

— Este o idee foarte bună de a face un reportaj despre candidatele noastre! Don Francisco v-a trimis?

— Da, confirmă rece Marisabel. Mi-a vorbit de o anume Miranda, în care îşi pune mari speranţe.

— Ah! Miranda! Da, da, sperăm ca ea să fie următoarea Miss Venezuela.

— Am putea să o întâlnim? întrebă Malko.

Jesus Lara ezită.

— Ar trebui să-l întreb pe Don Francisco…

Marisabel Mendoza îi aruncă o privire în stare să îi facă libidoul să explodeze şi propuse cu o voce dulce:

— Nu îl deranjaţi! Spuneţi-ne doar unde o putem găsi.

— Dar ea este aici! Pentru o şedinţă de gimnastică. Vreţi să o vedeţi?

— Cu plăcere! făcu Malko, necrezându-şi urechilor.

Jesus Lara era deja în picioare.

— O trimit aici, anunţă el. Veţi vedea, este extraordinară!

Dispăru şi Malko zise imediat:

— Cere-i adresa şi numărul de telefon.

Câteva secunde mai târziu, un ciocănit timid se auzi la uşă. Malko avu un şoc văzând creatura care intra în birou. Brigit Nielsen cu treizeci de ani mai puţin! O blondă atomică cu părul lung până la fund, ochi de safir, gură senzuală, doi sâni ca nişte obuze, o piele mată şi fină, umeri largi, unghii de trei centimetri şi pantofi cu toc înalt.

Se opri în faţa lui Malko cu o expresie provocatoare, privirea fixată în ochii lui, şi zise cu o voce de fetiţă:

— Mă numesc Miranda. Îţi plac?

— Mult! afirmă el zâmbind.

Miranda se întoarse, permiţându-i să admire un fund care ar fi făcut să se sinucidă o africană, şi se aşeză, răsucindu-se destul pentru a lăsa să se vadă un chilot alb din dantelă. Un bărbat normal ar fi fost deja în stare să i-l smulgă cu dinţii. Marisabel se întoarse spre Malko şi îl întrebă în engleză:

— Cum este?

— Foarte spectaculară!

Tânăra zâmbi lubric.

— Aici, în Venezuela, pescuim rechinii cu bucăţi de calcan manta. Adoră asta şi înghit momeala. Pentru orice bărbat, această fată este acelaşi lucru.

Aşezată dreaptă pe canapeaua de piele roşie, viitoarea Miss Venezuela, arbora un zâmbet mecanic, aşteptând urmarea.

— Întreab-o, ceru Malko. Unde locuieşte?

Marisabel deschidea gura când uşa se deschise şi apăru Jesus Lara. Expresia lui fericită dispăruse şi arbora un zâmbet crispat.

— Miranda are acum lecţie de dans.

Tânăra era deja în picioare. Fără să înceteze zâmbetul inoxidabil, se scuză şi ieşi, legănându-şi şoldurile cu apatie.

Reţinându-şi dezamăgirea, Malko întrebă:

— Am putea să o mai vedem pentru a face nişte fotografii?

— Am nevoie de aprobarea lui Don Francisco, răspunse cam sec Jesus Lara.

— Locuieşte departe de aici?

— Are o cameră aici, asigură tânărul.

Cu siguranţă îl sunase pe Francisco Cardenas şi nu mai obţineau nimic. De altfel, Jesus Lara încuie uşa în urma lor.

Malko observă, parcată mai departe, o maşină gri. Dacă aşteptau să o recupereze pe Miranda, riscau să atragă atenţia DISIP.

— Ce facem? întrebă Marisabel.

— Trebuie să ne gândim la acoperirea mea. Am putea încerca să-l întâlnim pe fostul patron de la CITGO.

— Bun! Mergem în centru, atunci.

*

* *

Francisco Cardenas, la volanul maşinii Mercedes, trecu de poarta vilei şi parcă. Ajuns din urmă câteva minute după aceea de Manuel.

— Nu am văzut pe nimeni, Don Francisco, anunţă şoferul. Dacă v-ar fi urmărit, aş fi observat.

— Mulţumesc mult, făcu bătrânul miliardar, scoţând un teanc de bancnote de 10.000 de bolivari şi dându-l angajatului său.

Dacă nu ar fi fost telefonul lui Jesus Lara care îi spusese de demersul Marisabelei şi a agentului CIA, fericirea lui ar fi fost completă. Dar, de acum, situaţia era lămurită. Personalul de la institut avea interdicţie oficială să vorbească de Miranda şi adresa ei trebuia păstrată secretă.

Servi un ceai şi formă numărul lui Jorge Montesinos.

— Amigo, făcu el când răspunse, am putea merge să bem un capucino la *Gran Café*, mâine, când ieşi de la *Palatul de Justiţie?*

Procurorul aprobă cu entuziasm: însemna că Francisco Cardenas urma să îi dea cele trei sute de milioane de bolivari.

— Cum să nu? Termin pe la şapte…

— Voi veni să te caut, promise miliardarul. Parchezi mereu în acelaşi loc?

— Da, pe locul rezervat, pe strada Bolivar.

— Bine, pe curând, amigo.

Francisco Cardenas închise ochii, ascultând peruşii. De această dată, numărătoarea inversă era declanşată iar americanii nu vor îndrăzni să se opună proiectului său.

*

* *

Instalat pe terasa barului *Tamanaco*, colonelul Montero Vasquez savura un Defender-Coca, întrebându-se când avea să pornească ploaia. Îi aştepta pe cei doi agenţi ai Direcţiei a Cincea din DGI, însărcinată cu eliminarea fizică a inamicilor revoluţiei.

După ce se gândise mult, colonelul cubanez decisese că cel mai bun loc pentru a-l lichida pe agentul CIA era la *Tamanaco*, unde poliţiştii DISIP care îl urmăreau lăsau garda mai jos. Agenţii cubanezi vor trece neobservaţi în aglomeraţia din *lobby*. Nimeni nu controla lifturile şi nu exista filtru de verificare la intrarea în hotel.

Agenţii de pază, plătiţi puţin, nu erau cu adevărat agresivi. O posibilitate suplimentară: se putea ajunge direct la etaj, plecând de la nivelul piscinei. Era suficient deci să meargă la restaurantul de lângă piscină şi să urce, fără a mai trece prin *lobby*.

Bineînţeles, DISIP nu va bănui nimic. Operaţiunea trebuia să fie rapidă şi anonimă. Apoi, vor fi câteva valuri, dar Hugo Chavez nu se va învrăjbi mult cu marele său prieten Fidel din cauza unui spion CIA.

Unul din agenţii lui, Ismael Calda, veni la colonel care, regeşte, îi comandă şi lui un scotch. Părea fericit.

— Cred că am găsit o idee bună, tovarăşe colonel, anunţă el.

— Care?

— Când eram sus, tovarăşe colonel, am văzut o cameristă care încărca grămezi de lenjerie murdară în deschizătura din peretele holului. Este un burlan care duce la spălătorie.

— Şi?

Ismael Calda zâmbi larg.

— Tovarăşe colonel, ar fi mai bine dacă l-am răpi pe acest gringo! După ce îl „aranjăm", îl băgăm pe acolo, îl recuperăm de jos şi îl preluăm…

Colonelul Vasquez se gândi câteva secunde la operaţiune, apoi îl bătu amical pe spate pe subordonatul său.

— Ismael, este foarte bine! Foarte bine!

Ideea că acest spion CIA va ajunge într-un morman de lenjerie murdară îl fermeca. Zâmbetul îi dispăru.

— Ismael, anunţă el, vom acţiona chiar în seara asta.

Capitolul XVIII

Malko nu mai suporta, după ce petrecuse o oră în compania unui director al unei filiale a PDVSA care îi servise un discurs în limbajul de lemn, Marisabel traducând scrupulos dar fără niciun interes.

— O să bem un pahar la mine acasă, propusese tânăra, epuizată şi ea.

Nu erau nici de cinci minute în apartamentul din Altamira când uşa se deschise, apărând Isabel însoţită de un slăbănog mustăcios.

— La revedere, mamă, zise fata; îl cunoşti pe Ricardo…

Marisabel îl cunoştea şi nu părea să aprecieze.

Isabel şi însoţitorul ei dispărură, sub privirea reprobatoare a mamei. Aceasta îi zise lui Malko:

— Nesimţita asta mică vine să se culce cu el aici, fiindcă la el acasă nu are apă caldă… Este un rahat de chavist care urăşte burghezii, dar nu îi place apa rece. Uite, deschide o sticlă de şampanie.

Luă din bar o sticlă de Taittinger şi pahare. Abia aştepta să se termine ziua. Încă una în plus fără probleme. Dar, a doua zi, trebuia să o ia de la capăt, aşteptând lovitura. Care poate nu sosea.

Brusc, gemete ritmate traversară peretele. Marisabel Mendoza puse paharul pe masă atât de violent încât fu aproape să-l spargă.

— Primul lucru pe care îl fac după ce *Bestia* moare, bombăni ea, este să îl alung pe porcul acesta de aici.

Malko nu putea să o blameze… Mai pălăvrăgiră un timp în jurul

sticlei de Taittinger apoi el se ridică. Trebuia să ţină CIA la curent cu ultimele dezvăluiri. Nu mai avea legătura cu Francisco Cardenas, deci se putea întâmpla orice.

Coborând prin piaţa Francia, se opri lângă o cabină telefonică şi o sună pe Priscilla Clearwater.

— Voi trece în această seară, zise el simplu.

*

* *

Malko se învârtea de un timp pe străzile aglomerate din Las Mercedes, căutând o modalitate să scape de urmăritori. Nu îi reperase, dar pleca de la principiul că erau acolo. Nici vorbă să îi conducă la Priscilla Clearwater. Maşinile înaintau încet pe strada Principal din Las Mercedes. Malko mergea lângă un autobuz verzui plin ochi. Ajunseră la intersecţia cu calea Vera Cruz, chiar în faţa centrului comercial Las Mercedes. Intersecţia avea trei semafoare succesive care se făcură roşii în acelaşi timp.

Autobuzul continuă, tăind circulaţia de pe Vera Cruz ca şi cum semafoarele nu existau, vizibil grăbit să scape de pasageri.

Malko se apropie de partea lui dreaptă şi trecu de cele trei semafoare, protejat de autovehiculul mare. Cu o privire în retrovizoare, observă o maşină care încerca disperat să îl ajungă din urmă. Încetini, lăsând autobuzul să îl depăşească, şi se angajă pe strada care mergea spre *Tamanaco*. Trebuia să traverseze strada care ducea la autostradă, pentru a ajunge la hotel. Semaforul de aici era tot roşu. Malko tăie sensul de mers, manevră perfect acceptată la Caracas, sub privirile unui poliţist. Porni apoi înspre autostradă şi văzu cealaltă maşină gri care abia trecuse de primul semafor. Trei minute mai târziu, se amesteca în valul de vehicule de pe autostradă înspre Altamira.

Mulţumit de această mică victorie.

Poliţiştii care îl urmăreau poate că nici măcar nu se gândiseră că voia să scape de ei…

Parcă destul de departe de imobilul unde locuia Priscilla Clearwater şi continuă pe jos. Negresa îl primi, în cămaşă şi pantalon, vizibil neliniştită.

— Ai o problemă nouă?

— Nu încă, dar am pierdut legătura cu Francisco Cardenas.

Explică ce se întâmplase. De acum nu mai putea să îl controleze pe „Napoleon”. Ori, avea impresia că acesta era gata să lovească.

— Dacă i se întâmplă ceva lui Hugo Chavez, DISIP mă arestează imediat. Deci cer autorizarea să dispar, înainte de a fi prea târziu. Nu mai sunt de folos.

— O să transmit, făcu tânăra. Vrei să rămâi la masă?

— Nu, nu vreau să dau de înţeles că i-am păcălit. Revin mâine, la aceeaşi oră, pentru a-mi comunica răspunsul Washingtonului.

O oră mai târziu, intra în holul hotelului. Măturând *lobby*-ul cu privirea, reperă doi mustăcioşi slabi şi prost îmbrăcaţi care îl urmăriră din ochi cu un interes ascuns, îngerii lui păzitori.

Vizibil uşuraţi că îl văd reapărând.

*

* *

Teodoro Molov se simţea rău. Peste două zile, avea întâlnire cu Hugo Chavez şi nu aflase nimic nou. Imposibil să dea de Marisabel Mendoza şi deci să afle mai multe despre misterioasele SAM 7 importate din Columbia.

Nu avusese loc încă o tentativă de atentat, altfel ar fi aflat.

Ce avea să spună şeful statului? Nu putea să mai evite să îi dea numele lui Francisco Cardenas, ceea ce îl scotea automat din joc. Miliardarul va fi cu siguranţă arestat şi interogat. Dar va vorbi? Teodoro Molov începea să se întrebe dacă povestea cu SAM 7 era adevărată. Auzea destule zvonuri în Caracas… Motivul tăcerii Marisabelei Mendoza, căreia îi lăsase degeaba mesaje, era că poate nu avea nimic să îi spună şi voia să salveze aparenţele. Nu ar fi fost prima dată când se anunţa un atentat şi nu se întâmpla nimic.

Lăsă un ultim mesaj tinerei, cerându-i să îl sune de urgenţă.

*

* *

Romeo Vitarro şi Manuel Braga, cei doi agenţi ai DISIP, se instalaseră în holul hotelului, lângă ferestrele mari dinspre piscină. Uşuraţi că îşi regăsiseră clientul. Nu se temeau decât de un lucru: să nu fie păcăliţi. Ceea ce, în acest caz, însemna mutarea în provincie… Bugetul subţire nu le permitea să profite de luxul din *Tamanaco*, se mulţumiseră să privească agitaţia din hol, schimbând replici obscene cu fetele care treceau. Manuel Braga dădu un cot colegului.

— Uite, colonelul Montero Vasquez.

Colonelul cubanez tocmai intra în *lobby*, însoţit de doi tipi. Se despărţi de ei şi se duse la recepţie. Necunoscându-i pe cei doi agenţi DISIP, nu le dădu nicio atenţie.

Romeo Vitarro privi la cei trei cubanezi, suspicios.

— Ce fac aici? De obicei, sunt la *Hilton*.

Cei trei cubanezi erau din nou împreună. Discutară scurt, apoi se despărţiră, doi dintre ei intrând în lift iar colonelul Vasquez ieşind din hotel. Intrigaţi, cei doi agenţi ai DISIP se priviră.

— Ce fac pe aici? repetă Romeo Vitarro.

Nu îi iubeau deloc pe cubanezi, impuşi de şefii lor. Cuba avea o

reputaţie proastă în Venezuela, în ciuda relaţiilor apropiate ale celor doi preşedinţi.

Manuel Braga sugeră:

— Vezi ce face afară…

Din curiozitate… Romeo Vitarro dispăru şi reveni după câteva minute.

— Nu îl văd. A plecat.

— Bun, lasă, nu este problema noastră, concluzionă poliţistul. Poate că vine clientul nostru să mănânce, mor de foame.

— Şi poate este cu târfa aia de burgheză, adăugă Romeo Vitarro. Am impresia că tot timpul şi-o trag.

Tăcură, împărtăşind aceeaşi fantasmă erotică. Tipul pe care îl urmăreau avea noroc.

— Uite, s-a întors, remarcă Manuel Braga.

Colonelul Montero Vasquez reapăru în *lobby* şi discuta cu un angajat de la recepţie. Apoi, din nou, se duse spre ieşire.

*

* *

Malko aproape adormise uitându-se pe CNN. Oboseala nervoasă. Telefonul îl făcu să tresară.

— Cineva vă caută jos, anunţă un angajat de la recepţie.

Poate era Marisabel… Nu îi era nici măcar foame. Această tensiune nervoasă permanentă îi tăia pofta. Se întinse, îşi luă telefonul mobil şi ieşi din cameră. Holul era gol, dar când ajunse la jumătatea drumului spre lifturi, văzu apărând doi bărbaţi care veneau spre el. Tineri, atletici, cu părul ras. Îi adresară un zâmbet, dar remarcă din trecere duritatea privirilor lor. Voia să se întoarcă atunci când se simţi prins, ridicat pe sus. Unul din bărbaţi venise încet după el aruncându-se asupra lui.

Inima îi începu să bată cu putere, în timp ce se zbătea, cu respiraţia blocată de strânsoare. Lipit de el, adversarul nu slăbea strânsoarea. Al doilea trecu în faţa lui Malko şi se opri la un metru. Acesta îl văzu aplecându-se şi deschizând o trapă rotundă în perete, la cincizeci de centimetri de sol. Bărbatul se întoarse în momentul în care acela care îl ţinea pe Malko îi dădea drumul. Malko nu avu timp să scape. Cei doi îl apucaseră, unul de glezne, celălalt de gât.

Malko văzu o siluetă la capătul holului şi urlă cu toată puterea:

— *Help!*

Deja, cei doi, ţinându-l la orizontală, îi băgau capul prin trapă. Strângându-i braţele pe lângă corp, îl făcură să treacă prin deschizătură şi se trezi în întuneric. Atacatorii continuară să îl împingă cu putere. Rămase câteva secunde în echilibru, dar greutatea corpului îl trase prin burlanul de tablă, cu capul înainte. Ultimul zgomot pe

care îl auzi fu cel al trapei care se închidea.

Căderea nu fu lungă. Ateriză în ceva moale, într-un întuneric total.

*

* *

Romeo Vitarro şi Manuel Braga supravegheau lifturile. Era ora la care cobora în general clientul lor. Brusc, văzură apărând cei doi cubanezi care erau mai devreme cu colonelul Montero Vasquez. Vizibil grăbiţi, se precipitară spre ieşire.

— Uite, făcu Manuel Braga, de unde vin?

— *El gringo!*

Gândiră repede… Romeo Vitarro se precipită la un telefon fix, sună centrala, ceru să îi dea legătura în apartamentul 766. Telefonul sună în gol. Poliţistul se duse spre colegul său.

— Nenorociţii au făcut o prostie. Trebuie să îi prindem. Erau însărcinaţi să îl supravegheze pe *gringo*, deci, dacă i se întâmpla ceva, erau de vină. Se duseră afară şi îl apostrofară pe omul de la intrare.

— Ai văzut doi tipi care alergau?

Cu cei de la DISIP nu se discuta. Omul arătă cu mâna spre zona buticurilor din dreapta intrării.

— Au plecat pe acolo.

Cei doi poliţişti venezuelani alergară de-a lungul galeriei comerciale exterioare, ajungând apoi în zona din spatele hotelului, cufundată în întuneric. Care nu ducea nicăieri.

*

* *

Malko se ridică în patru labe, într-o grămadă de lenjerie murdară. Mirosea a umezeală, mirosuri acide, murdărie. Era foarte cald şi întuneric ca într-un cuptor! Când căuta o ieşire, pe pipăite, un pătrat luminat apăru în faţa lui: o deschizătură. Fascicolul de lumină al unei lanterne pătrunse în container.

— Aici! Aici!

Orbit, nu distinse decât două umbre vagi. Un braţ se întinse după el şi îl prinse. Imediat, fu tras cu putere afară, umerii lui loviră dureros o margine metalică şi căzu în afară. Era mai puţin întuneric decât în container şi distinse trei siluete. În momentul în care se ridica, aruncară o pânză peste el şi simţi că era înfăşurat în ea. Totul, fără să se audă niciun cuvânt. Orbit şi neputincios, se simţi ridicat de jos, apoi respiră aer proaspăt: era afară. Răpitorii săi se opriră brusc. Auzi zgomotul unei portiere care culisa, apoi fu aruncat brutal pe o podea metalică. Un motor se ambală şi vehiculul demară brusc.

Se gândi la DISIP, dar de ce, în ţara lor, agenţii ar fi acţionat astfel? Puteau, fără nicio problemă, să îl aresteze în hol.

*

* *

Nemişcaţi în întuneric, Manuel Braga şi Romeo Vitarro auziră zgomotul unui motor în zona de serviciu a hotelului, legată de intrarea în hotel printr-o rampă. Câteva clipe mai târziu, doi bărbaţi trecură pe lângă ei fără să îi observe, îndreptându-se spre parcare.

Când ajunseră la lumină, îi recunoscu fără probleme: erau cei doi cubanezi. Maşina lor era parcată în faţa hotelului, în zona taxiurilor. Manuel Braga se urcă la volan în timp ce Romeo Vitarro alergă la recepţie, băgând legitimaţia DISIP sub nasul angajatului.

— Mergi repede să verifici apartamentul 766, ordonă el. Te sun peste cinci minute să îmi spui ce ai găsit.

Celălalt, terifiat, era deja în lift.

Romeo Vitarro se întoarse la maşină în momentul în care colegul lui demara în urma cubanezilor care tocmai ieşeau din parcare.

Poliţistul apelă imediat ofiţerul de serviciu de la Secţiunea 4 a DISIP, relatând ce se întâmplase.

— Prindeţi-i pe nenorociţii de cubanezi! zise ofiţerul.

Ajunseră din urmă Toyota gri a cubanezilor, oprită la semaforul de lângă rampă, şi rămaseră în spatele ei. Romeo profită de ocazie pentru a suna la recepţia hotelului.

— Nu este nimeni în apartamentul 766, señor! anunţă angajatul.

Romeo explodă.

— L-au răpit! îi zise lui Manuel. Nenorociţii de cubanezi l-au răpit pe *gringo!*

Reluă staţia radio şi anunţă la ofiţerul de serviciu, cerând instrucţiuni. Trecând pe autostradă, maşina cubanezilor se îndrepta spre aeroportul militar din La Carlota. Romeo Vitarro înjură iar.

— Şobolanii! Se duc la Chuao.

Acolo se afla ambasada Cubei.

Poliţistul anunţă imediat pe şeful său. Răspunsul fu imediat:

— Nu trebuie, cu niciun preţ, să ajungă la ambasada cubaneză. Duceţi-vă direct acolo.

Răpitul nu se găsea cu siguranţă în vehiculul pe care îl urmăreau. Manuel Braga porni sirena şi depăşi Toyota cubanezilor. Cinci minute mai târziu, intrau cu o sută la oră pe strada Aurora, apoi pe Roraima unde se afla ambasada cubaneză, rugându-se ca celălalt vehicul să nu fi ajuns acolo înaintea lor.

*

* *

Angel Santano tocmai se aşeza la masă când primi apelul de la ofiţerul de serviciu al Secţiunii 4.

Nebun de furie, înţelese imediat ce se petrecea. Colonelul Vasquez hotărâse să acţioneze, fără să mai aştepte un acord oficial. Era o abatere de la regulile de bună conduită şi nu ezită. Acest spion american le aparţinea.

— Să blocheze ambasada Cubei, ordonă el. Trimiteţi motociclişti acolo, imediat.

Cu pofta tăiată, sună după şofer, apoi pe generalul Torres şi, în fine, ofiţerul de la palatul Miraflores.

*

* *

Malko reuşi să scape din pânza în care era înfăşurat şi se trezi nas în nas cu un adevărat colos care îndrepta spre el un pistol automat, în timp ce se agăţa de peretele dubiţei pentru a nu se dezechilibra. Vehiculul mergea cu viteză, luând curbele cu o brutalitate extremă.

— *Gringo*, zise el în engleză, dacă încerci să scapi, te împuşc.

După cinci minute, furgonul opri brusc şi portierele din spate se deschiseră. Malko observă o stradă liniştită, luminată slab. Furgonul oprise în faţa unei porţi supravegheate de camere. Colosul îl împinse din spate şi fu nevoit să coboare. Observând un alt bărbat care bătea la poartă, urlând.

Brusc, o maşină cu girofar apăru, în viteză. Aproape în acelaşi timp cu trei motociclete care veneau din contrasens.

— La naiba! zise unul din cubanezi. DISIP!

În momentul în care poarta ambasadei culisa în fine, motocicliştii opriră pe trotuar, interzicând intrarea în ambasadă. Îmbrăcaţi în negru, cu DISIP scris pe spate cu litere uriaşe galbene, doi bărbaţi înarmaţi cu MP 5 ieşiră din maşini şi îndreptară pistoalele spre cubanezi urlând:

— Cavalerilor! Faceţi-ne favoarea să ridicaţi mâinile sus! Doi cubanezei se conformară, dar colosul nu se clinti. Malko văzu în privirea lui că prefera să îl împuşte decât să îl dea pe mâna poliţiştilor venezuelani.

Capitolul XIX

Malko, cu muşchii blocaţi, pulsul la 150, văzu privirea bărbatului care îl ameninţa coborând, ţintind locul unde urma să tragă, fără să dea atenţie la vacarmul de afară. Simţi că celălalt va apăsa pe trăgaci. La distanţa aceea, un glonţ de 9, gen Marisabel Mendoza, i-ar fi făcut inima să explodeze.

Brusc, o voce se auzi în spatele lui.

— Diaz, încetează!

După o ezitare uşoară, colosul lăsă pistolul. Malko sări imediat jos, busculându-l pe cel care îi salvase viaţa. Acesta din urmă dispăru în întuneric, în timp ce Malko era înconjurat de motocicliştii de la DISIP. Girofarele celor trei maşini de poliţie luminau scena intermitent. O duzină de oameni se agitau în faţa porţii deschise a ambasadei cubaneze. Un poliţist în civil dădu la o parte motocicliştii şi îl întrebă pe Malko, într-o engleză stricată:

— Señor, nu sunteţi rănit?

— Nu, dar nu înţeleg ce s-a întâmplat. Ieşeam din camera mea de la *Tamanaco* şi doi tipi s-au aruncat asupra mea şi m-au băgat cu forţa într-o evacuare de lenjerie. Apoi…

Poliţistul îl întrerupse, cu un zâmbet încurcat.

— Sunt *bandidos*, răpitori. Răpesc străini pentru a cere răscumpărare. Din fericire, paza hotelului a dat alarma. Puteţi veni să faceţi o declaraţie la *Policia Metropolitana* din Chuao?

— Bineînţeles.

— Aveţi paşaportul, señor?

Malko afirmă că îl avea şi poliţistul îl conduse la un Golf cu girofar unde aşteptau alţi doi poliţişti. Zece minute mai târziu, erau la secţia de poliţie din Chuao. I se oferi o cafea lui Malko iar un poliţist începu să îi ia declaraţia, mai înainte punându-l să relateze evenimentele din acea seară.

Alţi poliţişti intrau şi ieşeau fără încetare. Pulsul lui Malko se mai calmă puţin. Nu era la DISIP iar poliţiştii îl tratau ca pe orice turist agresat. După relatarea faptelor, începu să îi pună întrebări referitoare la motivele prezenţei sale în Venezuela, durata sejurului.

Ceea ce îi permise să îşi prezinte legitimaţia de presă austriacă – falsă, bineînţeles – şi să explice scopul prezenţei lui la Caracas: pregătirea unei serii de articole despre petrolul venezuelan, incluzând interviul cu directorii din PDVSA numiţi de regimul Chavez.

Poliţistul nota scrupulos, punându-l să repete numele, cerând precizări. Nu mai era cel care începuse să îi pună întrebările. Malko înţelese că avea în faţă un angajat din Servicii. Mereu politicos şi zâmbitor, dar punând întrebări foarte precise. Cu un aer nevinovat, venezuelanul întrebă în cele din urmă:

— Aveţi referinţe locale?

— Apelez des la o venezuelană, ca interpretă, Marisabel Mendoza.

Dădu cele două adrese ale femeii, precizând:

— Nişte amici europeni mi-au recomandat-o. Este foarte eficientă.

Mai urmară câteva întrebări, apoi poliţistul îi oferi încă o cafea şi ieşi din birou. Malko simţi din nou cum îi creşte pulsul. Aşteptarea i se păru foarte, foarte lungă. Apoi poliţistul reapăru, cu paşaportul lui în mână. Zâmbind.

— Bun. Señor, o maşină vă va conduce la hotel. Ne cerem scuze

pentru incident.

— Agresorii mei au fost arestaţi?

— Bineînţeles! Îi cunoaştem, sunt *bandidos*.

Vizibil, îi plăcea acest nume.

Malko nu respiră uşurat decât când ajunse în holul hotelului, nerealizând încă ce se întâmplase. Cine încercase să îl răpească? Nu era DISIP în niciun caz. Cel puţin, era sigur că serviciile venezuelane nu voiau să îl aresteze, deocamdată. Dar supravegherea, al cărei obiect era el, părea reală…

Brusc, îşi dădu seamă că murea de foame. Uitându-se la ceas, văzu ora: zece şi jumătate. Formă numărul Marisabelei, care răspunse imediat.

— Marisabel?

O voce foarte tânără întrebă:

— Cine este?

— Malko Linge.

— Bun, sunt fiica ei, Isabel. Mama a uitat telefonul acasă. Este la o serată la nişte prieteni.

— Cu atât mai rău, făcu Malko.

Tocmai voia să închidă când Isabel întrebă:

— Vreţi să veniţi să o aşteptaţi aici, în Altamira?

— Nu, îmi este foame!

Tânăra venezuelană râse cristalin.

— Pot să vă fac eu o omletă… Mama se va întoarce curând.

Malko, după ce trecuse prin ce trecuse, nu prea avea chef să mănânce singur.

— O.K., zise el, vin. Pregătiţi omleta.

*

* *

Angel Santano era furios când intră în biroul lui din „elicoid”. Să mai fie şi la ora unsprezece seara la muncă!

— Colonelul Vasquez nu a ajuns încă? îl întrebă el pe plantonul de serviciu.

— Nu, señor Santano.

Poliţistul se lăsă într-un fotoliu şi îşi aprinse o ţigară ca să se mai destindă. De mai bine de două ore, era legat de telefon. Felicită vigilenţa poliţiştilor însărcinaţi să-l urmărească pe presupusul agent CIA. Dacă cubanezii reuşeau să îl introducă în ambasadă, era începutul unei serioase crize diplomatice.

Un motociclist al DISIP bătu la uşă şi lăsă în faţa lui Angel Santano o copie a declaraţiei date de Malko Linge, asupra căreia se aplecă imediat. Abia o termină când se bătu din nou la uşă. De data aceasta, era colonelul Montero Vasquez, încruntat. Cei doi vorbiseră puţin, în

ultimul stadiu al răpirii. Angel Santano nu îi oferi colonelului cubanez nici să se aşeze şi îl apostrofă, glacial:

— Ce v-a apucat? Tentativa dumneavoastră de răpire din această seară este inadmisibilă. Voi vorbi cu directorul de cabinet al preşedintelui. Vom emite un protest oficial. Suntem în Venezuela, nu în Cuba.

Colonelul Vasquez se aştepta la această primire şi răspunse pe acelaşi ton:

— Sunt militar. Mă supuneam ordinelor şefului meu, generalul Cienfuegos. Ordine *scrise*, sublinie el. Acest individ este căutat în Cuba pentru crimă.

— Nu suntem în Cuba! repetă Angel Santano. Domnul Malko Linge este cetăţean austriac, călătoreşte cu un paşaport valabil iar pe deasupra mai are şi o carte de presă din ţara lui. Conform declaraţiei sale, efectuează o anchetă pentru ziarul lui.

Colonelul Vasquez deveni roşu de furie.

— Ştiţi foarte bine că este o „legendă”! Dacă este atât de inocent, de ce îl supravegheaţi?

La rândul lui, Angel Santano se enervă, lovind în birou cu palma.

— Marisabel Mendoza era supravegheată, din cauza apropierii cu sursa mea. De când ne interesăm de acest bărbat – graţie vouă –, am descoperit lucruri care nu ne privesc… Cred, efectiv, că derulează aici o misiune de informaţii.

— Deci este amestecat în acest proiect de complot? triumfă cubanezul.

Angel Santano excluse complotul cu o mişcare din mână.

— Deloc. Nu sunt obligat să vă spun, dar nu vreau să apară neînţelegeri între noi. Domnul Malko Linge, după părerea mea, a fost trimis de CIA pentru a sonda noii directori din PDVSA numiţi de guvern. Pentru a-i evalua pe cei care puteau fi corupţi…

Cum colonelul cubanez rămăsese mut, vizibil neîncrezător, Angel Santano înfipse cuiul:

— *Securitatea Militară* tocmai a arestat trei ofiţeri care se aflau în legătură cu agenţi americani, cărora le-au comunicat informaţii *foarte* confidenţiale referitoare la armata venezuelană. Orele de zbor lunare ale avioanelor F-16, de exemplu… Sunt convins că misiunea domnului Linge este similară. Şi că ne va duce la eventualii trădători. Vom interoga pe toţi cei cu care a intrat în legătură.

— Şi contactul lui, Marisabel Mendoza, care poate că este amestecată în această treabă cu complotul?

— Coincidenţă!

— Ba deloc! Cel puţin, pentru moment.

Ţeapăn ca un spărgător de gheaţă, colonelul Vasquez salută milităreşte.

— Foarte bine. Voi raporta.

Se întoarse şi ieşi fără să mai dea mâna cu poliţistul de la DISIP.

*

* *

Isabel Mendoza, cu buricul la vedere, privi la Malko de sus, cu un zâmbet demn de Lolita. Sânii ei mici şi ascuţiţi păreau gata să iasă din bustiera roşie.

— Vă mai este foame?

— Da.

— Bun. V-am făcut o omletă. Veniţi.

Ea îl conduse în bucătărie, cu un legănat din şolduri care ar fi instigat la viol orice bărbat normal. Când intră în bucătărie, Malko se gândea deja mai puţin la omletă. Totuşi, Isabel o scoase din cuptorul cu microunde şi o puse pe masă.

În timp ce el devora omleta, rezemată de masă, ea îl privea ca un animal curios. Apoi, îi servi o bere Polar deja desfăcută.

Ceva mai potolit, Malko o privi pe tânără. Era în ochii ei ceva extrem de tulburător, o invitaţie mută, cu siguranţa unei femei mult mai în vârstă.

— Când se întoarce Marisabel? întrebă el.

— Nu mai devreme de două ore. Este la El Hatillo şi vor continua să bea ca nişte nesătui.

— Bine, concluzionă Malko, nu am decât să vă mulţumesc pentru omletă.

Isabel zâmbi ciudat, ocoli masa şi se opri în faţa lui Malko, atingându-l cu bustul ei ascuţit. Privind spre el, ea nu pronunţă decât un cuvânt:

— Cum?

Luat din scurt, el nu răspunse. Cu un gest perfect natural, Isabel îşi dădu jos bustiera pe deasupra capului, dezvelind un bust care părea sculptat în marmură, cum doar fetele de vârsta ei pot avea.

— Sânii mei sunt mult mai mici decât ai mamei mele, anunţă acea Lolita cu o voce serioasă, nu vă deranjează?

Atmosfera se încărcase brusc de electricitate. Malko simţi un val de căldură în abdomen. Isabel înaintă, îl prinse între masă şi corpul ei fierbinte şi ferm.

— Deci ce mai aşteptaţi?

Privind în ochii lui Malko, puse mâna pe el şi începu să îl mângâie uşor. Un fel de rictus victorios îi deformă gura şi zise veselă:

— Dar vă excitaţi!

Ar fi trebuit să fie mort ca să nu reacţioneze la manevrele acestei strălucitoare Lolite tropicală. Malko simţea cum cedează. Clar, această seară era nebunească! Aproape fără să îşi dea seama, puse mâinile pe

fesele fetei, mulate în pantalonul de jeans mult prea strâmt.

Imediat, ridicată pe vârful degetelor, Isabel îi strecură o limbă subţire în gură, care începu să se mişte ca o giruetă înnebunită. Făcând apel la întreaga lui etică, Malko avu oribilul curaj să o respingă. Imediat, cu o privire neagră, Isabel zise cu o voce tăioasă:

— Dacă nu vă culcaţi cu mine, îi voi spune mamei că aţi încercat să mă violaţi!

— Dar! se răzvrăti Malko, de ce cu mine? Aveţi un prieten…

— Am dorit întotdeauna să încerc unul din amanţii mamei, mărturisi Isabel. Dar la toţi le este frică. Hai!

Într-o clipire îşi dădu jos pantalonul şi îşi aruncă pantofii din picioare. Nu mai avea pe ea decât un string din dantelă de culoarea căpşunii care abia îi acoperea sexul bombat. Din nou, veni să se frece de Malko, legănându-se ca o liană. De această dată, era rezemată de masă. Cu un gest precis, coborî fermoarul pantalonului lui Malko şi îl cuprinse cu toată mâna, lăsându-se cu spatele pe masa din lemn. Era prea mult.

Dând la o parte dantela fină, Malko o penetră complet. Cu picioarele îndoite, agăţată cu mâinile de margine, Isabel începu să geamă ritmat. Din ce în ce mai repede. Malko plutea ameţit de această tânără de douăzeci de ani. Simţind că termină, îşi crispă mâinile pe sânii goi, duri ca marmura. Isabel ţipă ascuţit şi se încordă sub el. Cu Malko în ea, întinse picioarele şi deschise ochii, zicând:

— Eşti primul *gringo* cu care mă culc!

Malko se simţea puţin cam ruşinat, acum. Picioarele Isabelei reveniră pe pământ şi ea oftă.

— Mereu am dorit să o fac pe această masă din bucătărie. De când am văzut filmul *Poştaşul sună întotdeauna de două ori*. Cât de sexy, Jack Nicholson… Bun, acum mă duc să mă culc.

Se întoarse, întrebând cu ironie:

— Eşti mulţumit de omletă?

— M-aş fi mulţumit şi numai cu omleta, afirmă ipocrit Malko.

— Nu faceţi zgomot! zise Isabel revenind în living. Nu vreau să o trezesc pe mama.

Malko avu impresia că primeşte un val de apă rece.

— Ce? Credeam că este plecată.

Isabel pufni ca un copil.

— Nu. A luat un somnifer. Şi mi-a interzis să mă duc să mă întâlnesc cu prietenul meu… Am făcut-o pentru ea…

Ajunseseră la uşă.

— Pe curând! zise încet Isabel. Nu îi voi spune mamei că ai trecut pe aici.

*

* *

Francisco Cardenas se trezise foarte devreme şi îşi lua micul dejun în mijlocul peruşilor. Se simţea incredibil de calm şi totuşi era o zi decisivă. Avea să degajeze terenul pentru etapa finală a proiectului. Decisese să îl asasineze pe Hugo Chavez în cursul weekendului următor. Evident, aceasta presupunea ca şeful statului să o viziteze pe Miranda. Ceea ce se şi întâmplase în cursul ultimelor patru weekenduri. Francisco Cardenas se asigurase că şeful statului nu avea planificată nicio deplasare în provincie sau în străinătate şi deci că nu exista niciun obstacol material.

Miranda, care îi relata în detaliu viaţa ei sexuală cu Hugo Chavez, îi spusese că acesta din urmă nu se mai sătura de ea. Ceea ce era cel puţin parţial adevărat. Tânăra candidată la titlul de Miss Venezuela reprezenta pentru şeful statului idila ideală. Fizicul la care visase întotdeauna, o disponibilitate fără limite, o docilitate sexuală admirabilă şi inventivă şi, mai ales, era o fată din popor, fără nici cea mai mică pretenţie intelectuală.

Francisco Cardenas era mândru de alegerea făcută.

Turnându-şi cafea, recapitulă ultimele puncte de verificat.

Mai întâi, punerea sub ascultare a telefonului mobil al Mirandei Abrego, pentru a afla *când* să lovească.

Reperase deja locul unde să staţioneze furgonul-capcană, pe strada Caurimare, la aproximativ două sute de metri de imobilul în care locuia Miranda. În acest cartier calm, noaptea, trecerea unui convoi ca cel al lui Hugo Chavez nu rămânea neobservată.

Nu risca să îl confunde cu altul.

Francisco Cardenas decisese să declanşeze chiar el explozia, prin intermediul telefonului mobil. Va sta pe o fundătură care era mai sus de strada Caurimare. Încărcătura explozivă era atât de puternică încât vehiculul lui Hugo Chavez nu avea nevoie să fie exact în dreptul furgonului-capcană pentru a fi distrus.

Bătrânul miliardar voia să vadă cu ochii lui cum *Bestia* se transformă în foc la 4000 de grade Celsius.

Apoi, generalul Berlusco va începe imediat ofensiva pentru a activa elementele antichaviste din armată, pentru a forma o juntă provizorie. Continuarea aparţinea istoriei.

Bineînţeles, spera în recunoaşterea rapidă a guvernului american, fără prea multe speranţe. Va fi o perioadă dificilă căci chaviştii nu vor abandona atât de uşor puterea. Emigraţii din Miami, complet desconsideraţi, nu vor fi de niciun ajutor.

Francisco Cardenas închise ochii, invadat de ciripitul peruşilor. Ziua urma să treacă încet. Nu avea întâlnire decât la ora şase cu Raul, salvadorianul.

*

* *

Marisabel Mendoza şi Malko ieşiră din clădirea ce adăpostea sediul PDVSA, morţi de plictiseală. Unul din noii directori ai companiei petroliere, numit de Hugo Chavez, le ţinuse un discurs antiamerican de două ore, întrerupt de proiecţia diagramelor şi graficelor neinteligibile.

— Nu mai pot! mărturisi Marisabel.

— Mai trebuie să vedem încă unul astăzi, insistă Malko. Este important pentru siguranţa noastră. Suntem pe cale să îi „ameţim" pe cei din DISIP. Merită un mic efort.

Îi povestise seara lui din ajun, interogatoriul şi insistenţele poliţiştilor cu privire la contactele lui cu directorii din companiile petroliere. De atunci, înţelegea mai bine de ce nu fusese anchetat. Serviciile venezuelane nu îl legau de complot.

Seara, trebuia să îi mai păcălească încă o dată pe urmăritori pentru a se întâlni încă o dată cu Priscilla Clearwater, singura lui legătură cu Washingtonul. Ce va decide CIA acum că Malko nu mai avea niciun contact cu Francisco Cardenas?

În timp ce mergeau pe autostradă înspre est, Marisabel remarcă deodată:

— Sunt sigură că cei care au încercat să te răpească, ieri seară, erau cubanezii.

— Este posibil, recunoscu Malko, dar de ce?

— Ai putea recunoaşte locul unde poliţia a intervenit?

— Nu sunt sigur, era noapte. De ce?

— Am o idee.

Puţin mai târziu, ieşiră de pe autostradă şi intrară pe o străduţă, oprind în faţa unei porţi galbene.

Instantaneu, Malko recunoscu locul, camerele fixate pe zid, sârma ghimpată. Apoi observă drapelul de pe catargul din grădină. Drapelul cubanez.

— Era aici, zise el. Ai dreptate, cubanezii au vrut să mă răpească.

— Riscă să mai încerce, zise Marisabel. Sau să te ucidă.

Capitolul XX

Francisco Cardenas tocmai parca pe strada Sur 3, aproape de colţul palatului de justiţie, când văzu sosind Toyota 4×4 a lui Raul care se opri ceva mai departe. Cum nu venea nimeni, bătrânul miliardar se duse la cealaltă maşină. Raul Blanco era singur la volan. Impasibil, îi întinse mâna.

— *Hola*, ce faci?

— Foarte bine, afirmă Francisco Cardenas. Aveţi materialul?

Salvadorianul se aplecă şi luă de jos un obiect dreptunghiular înfăşurat într-o pânză pe care o desfăcu, dezvelind un pachet ambalat într-o hârtie uleioasă, în jurul căruia erau fire care se terminau cu ceva ce semăna cu o brichetă. Raul Blanco întoarse pachetul şi Francisco Cardenas observă două lamele metalice lucitoare.

— Sunt magnetizate, explică salvadorianul. Foarte puternic. Chiar şi dacă sunt zdruncinate, nu se desfac.

— Cât are…?

— 500 de grame.

Francisco Cardenas se strâmbă.

— Nu este mult.

Raul Blanco zâmbi, răutăcios.

— Nu trebuie să aruncăm în aer tot cartierul! Este explozibil foarte bun.

— Nu are nicio şansă să scape?

— Bine, făcu salvadorianul, Domnul face uneori miracole, dar, la mine, în Salvador, nu a eşuat niciodată. Este suficient să îl plasezi bine, chiar sub scaun. Dar dacă sunteţi neliniştit, pot să mai pun, am mai adus…

— Prefer.

Salvadorianul luă un sac din pânză şi scoase un fel de mastic gălbui, maleabil. Desfăcu hârtia uleioasă şi adăugă o cantitate aproape identică de explozibil, după care închise totul. Din fericire, graţie geamurilor fumurii, nimeni nu putea vedea ceva din afară. Când termină, întinse pachetul lui Francisco Cardenas care avu un gest de recul.

— Nu sunt sigur că îl pun bine, protestă el. Prefer să vă ocupaţi dumneavoastră.

Raul Blanco, impasibil, preciză:

— Bun. Nu are comandă de la distanţă, ci un ceas. Se poate regla de la cinci minute la două ore.

Francisco Cardenas se gândi repede. Începând din momentul în care îl suna pe Jorge Montesinos, acesta nu va mai întârzia la serviciu. De la palatul de Justiţie până acasă, erau în jur de patruzeci de minute la acea oră de trafic aglomerat.

— Douăzeci şi cinci de minute, ordonă el. O să îţi arăt unde să îl montezi.

Plecară împreună spre copacii din parcul Bolivar. După cinci minute, bătrânul miliardar observă maşina 4×4 a lui Jorge Montesinos parcată în locul ei obişnuit. Locul era pustiu şi se făcea noapte. Totuşi, nu voia să îşi asume niciun risc.

— Aşteptaţi-mă aici, îi zise lui Raul Blanco.

Era o cabină telefonică în colţul străzii Sur 2. Miracol, funcţiona!

Francisco Cardenas introduse o cartelă şi formă, cu inima bătându-i tare, numărul lui Jorge Montesinos. Acesta răspunse înainte chiar de prima sonerie.

— Salut!

— Salut, sunt eu, Francisco Cardenas. Am întârziat. Ne putem vedea lângă Universitatea Bolivariană, în faţa spitalului? Am ce trebuie. Se poate?

— Bineînţeles, aprobă imediat procurorul. Aşteptam apelul tău. Cobor imediat. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră, dacă traficul nu este prea rău.

— Foarte bine, concluzionă Francisco Cardenas înainte de a închide.

Nimeni nu putuse asculta această discuţie iar folosirea cabinei telefonice nu permitea identificarea celui care telefona. Se grăbi să se întoarcă la Raul.

— Gata! zise el încet. Reglaţi ceasul la douăzeci de minute.

— Sigur?

— Da.

Fostul paramilitar apăsă un buton roşu şi reglă ceasul la douăzeci. Apoi, traversă strada Bolivar până la maşina lui Jorge Montesinos. După ce se asigură că nimeni nu îl vedea, se aplecă rapid lângă maşină. Când se ridică, avea mâinile goale.

Dispozitivul exploziv era plasat.

Se întoarse calm la Francisco Cardenas.

— Bun, făcu miliardarul. Mergem la Sabana Grande.

*

* *

Teodoro Molov ieşi din staţia de metrou Chaquaito. Era mijlocul cel mai simplu pentru a veni de la birou. Cu maşina, ar fi făcut de patru ori mai mult. Îi plăcea să joace şah, între două şedinţe de corectură. Nu ştia niciodată împotriva cui va juca, aceasta era plăcerea…

Se grăbi în mijlocul mulţimii compacte din Sabana Grande şi, zece minute mai târziu, observă localul *Gran Café*. Vreo douăzeci de jucători de şah erau instalaţi deja. Reperă totuşi o masă la care un jucător singur aştepta un partener. Acesta din urmă îi adresă un semn din mână. Jucaseră frecvent împreună. Cei doi se îmbrăţişară călduros, apoi se instalară. În ciuda gălăgiei mulţimii, jucătorii reuşeau să se concentreze.

— Joc cu negrele, anunţă Teodoro Molov.

Conta pe această partidă pentru a se destinde înainte de întâlnirea cu Hugo Chavez, fixată la miezul nopţii, ca şi precedenta.

*

* *

Francisco Cardenas parcase maşina la hotel *Melia*. Cu Raul Blanco pe urmele lui, porni pe strada Caromota până la Sabana Grande. Animaţia arterei pietonale, cu sutele de *buhoneros* şi miile de gură-cască, contrasta cu restul cartierului.

Ajunse în dreptul *Gran Café*. Francisco Cardenas se bucură că se făcea noapte: erau puţine şanse să fie recunoscut în acest cartier popular. Cu strângere de inimă, reperă în mijlocul jucătorilor de şah pe cel pe care îl căuta şi se întoarse spre Raul Blanco.

— Este cel în cămaşă cu carouri, cu mustaţă, la masa din exterior.

— Bun, făcu salvadorianul. Va sta mult?

— Încă o oră, după părerea mea.

Privea la cel pe care urma să îl omoare, fără cea mai mică emoţie. Acum că avea proba trădării lui, nu resimţea decât o mare uşurare că va dispărea. I-ar fi plăcut chiar să îl vadă murind, dar era un risc inutil. La vârsta lui, nu avea nevoie să se etaleze ca un puştan, şi mai mereu erau poliţişti în zonă.

— L-aţi reperat bine? îl întrebă pe Raul.

— Da, confirmă salvadorianul. Merge.

— Da. Succes.

Raul Blanco făcu rapid semnul crucii: nu îi plăcea această formulă.

*

* *

Marisabel Mendoza şi Malko împărţiseră o sticlă de Taittinger la barul de la *Tamanaco*, după ultima lor întâlnire. Amândoi neliniştiţi, din motive diferite. Malko, de acum sigur că cubanezii voiseră să îl răpească, era cu ochii în patru. Cum l-au putut repera? Aparent, fusese salvat de intervenţia DISIP. Cubanezii însă o puteau lua de la capăt, acum că îl localizaseră. Şi nu era o perspectivă plăcută…

— Aş vrea să am veşti de la Francisco, oftă Marisabel. L-am sunat, a lăsat pe mesagerie. Ar trebui să merg la vilă, dar este riscant.

— Să aşteptăm, o sfătui Malko, trebuie să mă întâlnesc cu cineva de la CIA, în seara aceasta.

Relaţia lui cu venezuelana se transformase complet. De acum, ea se purta ca o aliată.

— Nu vezi cum am putea afla unde locuieşte această Miranda? întrebă Malko.

— Nu văd decât o cale: să mergem la institut şi să îi dăm bani lui Jesus Mira. Mă voi duce mâine dimineaţă.

Malko se uită la ceasul Breitling. Trebuia să se întâlnească cu Priscilla Clearwater. Avu brusc o idee.

— Să mergem în Altamira, sugeră el. Când vom urca de-a lungul

pieţei Francia, vei încetini şi eu voi coborî.

— Şi apoi?

— Voi traversa piaţa pe jos. Întâlnirea mea nu este departe. Apoi, voi veni la tine acasă.

— Bun. Mergem, aprobă Marisabel.

Încă o dată, plecară spre Altamira. Radioul din maşină emitea „regatton" încontinuu. Brusc, muzica se întrerupse pentru a lăsa loc comentatorului. Malko auzi perfect prima frază:

— *„Quien a matado el fiscal Jorge Montesinos?"*

Marisabel ascultă urmarea cu atenţie apoi se întoarse spre Malko.

— Tocmai a fost omorât un procuror. Maşina lui a sărit în aer aproape de universitate, a fost ucis la comandă…

— Îl ştiai?

— Nu personal. Era unul dintre cei care au anchetat puciul şi a băgat la închisoare un mare număr de antichavişti.

— Francisco Cardenas îl ştia?

— Da, cred chiar că erau apropiaţi. Este ciudat. De aproape patruzeci de ani, nu a mai fost un atentat cu maşină-capcană în ţară…

Marisabel părea tulburată.

— Crezi că Francisco Cardenas este amestecat în această crimă? întrebă Malko.

— Nu ştiu nimic, recunoscu femeia. Dar este o coincidenţă stranie. Ca o repetiţie la ceea ce va păţi Chavez.

Mergeau pe strada Luis Roche iar obeliscul alb din Piaţa Francia apăru, la o sută de metri mai departe. Marisabel încetini iar Malko sări, amestecându-se imediat în mulţime.

*

* *

Raul Blanco nu jucase niciodată şah în viaţa lui şi privea partida fără să înţeleagă mişcările celor doi jucători. Francisco Cardenas plecase de ceva timp iar salvadorianul se amesteca prin zonă, stabilindu-şi traseul de retragere. Obligatoriu o stradă laterală, căci era prea multă lume pe Sabana Grande. Mai întâi plănuise să îşi lovească ţinta în timp ce juca, dar ceilalţi jucători puteau interveni. Ori, mulţimea era atât de compactă încât retragerea lui nu ar fi fost uşoară.

Bărbatul pe care trebuia să îl execute se uită la ceas. Nu mai erau decât câteva piese pe tabla de joc şi, vizibil, cei doi aproape terminau partida…

Raul Blanco se dădu înapoi puţin, amestecându-se prin mulţimea de gură-cască. Când Teodoro Molov se ridică, strânse mâna partenerului şi o luă pe trotuarul din partea de nord a străzii Sabana Grande. Raul Blanco porni în urma lui. Mergând, scoase din sacoşă un Browning 7,65 şi îl strânse în mână, invizibil în întuneric. Avea doar

un glonţ pe ţeavă iar arma nu avea piedică de siguranţă. Era suficient să ridice uşor cocoşul pentru a fi gata să tragă.

Busculat de trecători, salvadorianul nu privea decât la ceafa bărbatului care mergea în faţa lui. Văzu în stânga o străduţă perpendiculară şi aproape pustie, strada Jeronimo. Chiar în faţa unui butic de lenjerie, „El paradisio del biumer". Grăbi pasul uşor, întinse braţul până ce capătul ţevii atinse ceafa lui Teodoro Molov şi apăsă pe trăgaciul armei.

Explozia seacă i se păru foarte puternică, dar nimeni nu părea să remarce.

Teodoro Molov păru că se clatină, şi căzu cu braţele în faţă pe trotuar, ca un manechin din vitrina cu haine.

Raul Blanco băgase deja pistolul în sacoşă şi o lua pe strada Jeronimo. Se întoarse: nimeni nu îl urmărea. O altă stradă făcea spre dreapta, şi mai întunecată. O luă pe acolo, reluându-şi un mers mai normal. Pulsul nici nu îi crescuse: era o operaţiune uşoară, ca acelea pe care le făcuse cu zecile în Salvador, când era nevoit să elimine subversionişti. La început paraşutist, avusese atâtea accidente încât era plin de copci metalice pentru a-i menţine diferite părţi ale corpului! Ceea ce îl făcea inapt pentru operaţiuni militare şi îl obliga, când trecea prin porţile magnetice, să se dezbrace pentru a arăta că nu are armă! De atunci, prefera acţiunile mai punctuale, ceva mai riscante, dar simple.

Continuă să meargă încet şi ajunse în strada Libertador, apoi se opri la o staţie de autobuz. Nici taxi, nici metrou, unde putea să fie controlat. Se va duce să îşi recupereze maşina parcată pe strada Sur 3 şi apoi la vilă unde îşi va prepara o porţie mare de *parillada*.

Să ucidă! Asta îi deschidea apetitul.

Nu se mai gândea deloc la bomba pe care o pusese sub maşina procurorului. Ceea ce era liniştitor în meseria lui era că nu avea nicio legătură cu victimele, nu le ştia nici măcar numele. Când citea despre moartea lor în ziare, nu se simţea deloc vizat.

Cu 100.000 de dolari pe care tocmai îi câştigase, se va putea întoarce în Salvador şi putea cumpăra o mică afacere într-un colţ liniştit, apoi să îşi găsească o femeie. Nu îi plăcea Venezuela, chiar dacă nu văzuse mare lucru. El venea dintr-o lume mult mai violentă. Un autobuz sosea dinspre Candelaria. Urcă şi se aşeză, gândindu-se la ce va mânca, atunci când va ajunge la vilă.

*

* *

Francisco Cardenas, aşezat pe canapeaua lui din argint masiv, schimba pe diferite posturi de televiziune, în căutarea ştirilor. Atentatul contra lui Jorge Montesinos era în deschiderea tuturor

jurnalelor televizate, cu câteva documente foto: maşina 4×4 a procurorului cu acoperişul rupt înconjurată de poliţiştii în negru de la DISIP. Jorge Montesinos fusese ucis pe loc, cu picioarele smulse, iar maşina arsese imediat.

Bătrânul miliardar, plictisit să vadă aceleaşi imagini, stinse televizorul şi îi ceru servitoarei să desfacă o sticlă de Taittinger, pentru a sărbători victoria. Nimeni nu vorbea încă de Teodoro Molov, dar nu era de mirare, o moarte mult mai puţin spectaculoasă. Urma la buletinele de seară. Francisco Cardenas avea încredere totală în Raul Blanco.

Lăsă bulele să îi ciupească plăcut limba, euforic. De acum avea mâinile libere pentru ultima fază a operaţiunii: eliminarea lui Hugo Chavez. Tremura de excitare la gândul că va trimite semnalul care va expedia *Bestia* în infern.

*

* *

Malko, după ce traversase pieziş piaţa Francia, merse cinci sute de metri pe strada San Juan Bosco pentru a ajunge la imobilul unde locuia Priscilla Clearwater. Cum apăsă pe interfon, uşa se deschise. Negresa aştepta pe palier, la fel de sexy, chiar dacă era în cămaşă şi pantalon.

— Mă temeam că nu vii, zise ea.

— Eram gata să nu vin, răspunse Malko. Ieri, cubanezii au încercat să mă răpească.

Îi povesti aventura şi salvarea lui de către DISIP.

— Cum te-au descoperit cubanezii?

— Nu am nici cea mai mică idee! recunoscu el. Dacă serviciile de aici m-ar fi deconspirat, nu m-ar fi salvat apoi. În timpul interogatoriului, am avut impresia că ei ştiau de legătura mea cu Agenţia, dar preferau să mă supravegheze decât să mă aresteze.

— Avem mai multe operaţiuni „gri” în curs de derulare în Venezuela, explică Priscilla Clearwater. Evaluări ale personalului numit de Chavez. Nu merge mereu la fel de bine. În urma acestor contacte, trei ofiţeri au fost arestaţi de securitatea militară venezuelană. Lui Chavez îi este teamă că îi atragem partizanii din armată.

— Ai primit instrucţiuni în ce mă priveşte? întrebă Malko care nu dorea să o lungească.

— Da. Trebuie să faci tot posibilul pentru a bloca proiectul atentatului.

— Adică?

— Fiindcă nu mai ai legături cu Francisco Cardenas, trebuie să distrugi furgonul-capcană, sau să îl dezactivezi.

— Singur?

— Nu avem pe nimeni sigur să îţi dăm, recunoscu negresa. Imediat ce termini, vei avea undă verde pentru retragere. Mă voi ocupa personal.

Malko rămase tăcut. Furgonul-capcană se afla la vila *Daktari*, sub paza generalului Berlusco şi a altor partizani ai lui Francisco Cardenas, fără a mai vorbi de cei doi irlandezi care nu aveau nimic de pierdut.

— Nu ar fi mai simplu să avertizăm guvernul venezuelan? sugeră Malko. Orientându-l spre Francisco Cardenas?

— Nu au abordat această soluţie, preciză diplomatic Priscilla Clearwater. Pot să fac ceva pentru tine?

Malko se ridică cu un zâmbet amar.

— Să te rogi pentru mine. O.K. Te contactez din nou când rezolv.

*

* *

Marisabel Mendoza îl primi pe Malko cu o uşurare vizibilă.

— Eram groaznic de neliniştită, zise ea. Au anunţat la radio că Teodoro Molov a fost asasinat în seara aceasta, în Sabana Grande. Un glonţ în cap, tras de un necunoscut care a reuşit să fugă.

— Este cu siguranţă Francisco Cardenas! concluzionă Malko.

În cursul aceleiaşi seri, un procuror şi trădătorul erau eliminaţi. Nu putea fi o coincidenţă. Marisabel anunţă:

— Am făcut rezervare la *Alezan*. Mergem?

Cum se urcară în maşina 4 × 4, Malko se întoarse spre femeie.

— Pistolul Glock este în torpedou?

— Da.

Îl deschise şi luă arma, verifică încărcătorul, înainte de a-l băga la curea.

— Niciodată doi fără trei… zise el cu un zâmbet cam forţat. Prefer să fiu prudent.

Francisco Cardenas putea fi foarte bine tentat să îl lichideze *şi pe el*. Aşteptă să ajungă la restaurant pentru a-i zice Marisabelei:

— Cred că aceste două faimoase crime semnifică faptul că amicul nostru este pe punctul de a trece la acţiune în ce-l priveşte pe Hugo Chavez. Ori, am primit ordin să fac totul pentru a-l opri.

— O să îl omori?

— Nu. Trebuie să neutralizez sau să distrug maşina-capcană. Iar aceasta, nu o pot face decât dacă mă ajuţi. Îţi cunosc convingerile: dacă zici nu, nu mă voi supăra.

Marisabel turnă un pahar de sangria şi bău o parte. Vizibil descumpănită. Pupilele ei verzi se pierduseră în ceaţă, ca de fiecare dată când era sub efectul unei emoţii puternice. Malko îi respectă tăcerea, convins că va refuza, în acest caz, nu avea decât să ia cu asalt,

singur, vila *Daktari*. Altfel spus, să se sinucidă.

Capitolul XXI

Hugo Chavez era în sala de operaţiuni, la etajul al cincilea din Forte Tiuna, în şedinţă cu statul major al armatei aerului, când i se adusese un mesaj anunţând moartea lui Jorge Montesinos. Imediat, îl sună pe Angel Santano pe telefonul mobil. Poliţistul de la DISIP era deja la locul atentatului.

— Ştim ce s-a întâmplat? întrebă şeful statului.

— Nu încă, recunoscu Angel Santano. Vehiculul a sărit în aer în timp ce rula. Sunt martori. A fost distrus aproape în întregime. A fost fie o bombă telecomandată, fie un dispozitiv exploziv montat pe vehicul, comandat de un ceas… De mult timp nu am mai avut aşa ceva aici…

— Şi procurorul?

— Nu a supravieţuit rănilor, ambele picioare smulse de deflagraţie. Nici măcar nu a vorbit înainte de a muri. Abia începe ancheta.

— Trebuie să îl găsiţi pe vinovat, zise Hugo Chavez. Şi repede!

Cu greu reluă şedinţa. Moartea lui Jorge Montesinos îl neliniştea. Pe el îl însărcinase să îi descopere pe cei implicaţi în complotul destinat să îl ucidă. Deci, trebuia să fie o legătură între cele două fapte. Telefonul mobil îi sună. Era Isaias Rodriguez, procurorul general al Republicii, superiorul ierarhic al lui Jorge Montesinos. Îi comunica lui Hugo Chavez că ancheta internă în Ministerul Justiţiei începuse deja, cu sigilarea tuturor dosarelor la care lucra procurorul asasinat. Şi că vor găsi cu siguranţă o pistă.

O clipă, Hugo Chavez îşi zise că se încerca cu adevărat să îl asasineze.

De la avertismentul lui Teodoro Molov, nu se mai folosea de elicopter, dar puteau fi şi alte mijloace de a lovi. Chemă secretarul şi îi şopti la ureche:

— Sună-l pe Teodoro Molov pe telefonul mobil.

Reveni apoi cu aviatorii la problemele legate de avioanele F 16 de la Maracay, la care nu mai erau piese de schimb… Câteva minute mai târziu, secretarul veni lângă el:

— Telefonul lui Teodoro Molov este cuplat pe mesagerie. Am lăsat mesaj.

Oricum, Hugo Chavez avea întâlnire cu ziaristul la miezul nopţii. Atunci va cunoaşte în fine numele celui care complota la asasinarea lui. Şi era foarte probabil responsabil şi de moartea lui Jorge Montesinos.

*

* *

— Vreau să te ajut, zise încet Marisabel Mendoza. Dar ce trebuie să fac?

Era atât de mult zgomot încât Malko o puse să repete. O simţea complet descumpănită şi insistă:

— Visai să îl omori pe Hugo Chavez. Ţi-ai schimbat gândurile?

— Mi-e teamă, recunoscu ea. Sunt prea mulţi morţi. Poate că nu sunt făcută pentru acest gen de lucruri. Am impresia că Francisco Cardenas a înnebunit.

O serie de explozii venind din stradă îl făcu să tresară pe Malko şi acesta o întrebă din priviri pe femeie. Ea se forţă să zâmbească.

— Este un foc de artificii. De Crăciun, toată lumea trage cu artificii.

Malko se destinse; pistolul Glock atârna la curea, dar, contra unor profesionişti, era prea puţin. Se uită la bucata enormă de carne roşie pe care ospătarul tocmai i-o punea în faţă: se simţea incapabil să înghită o bucăţică. Între cubanezii care îl vor ataca din nou, poate, Francisco Cardenas şi misiunea lui imposibilă, era prea mult.

— Trebuie să pătrundem în vila *Daktari*, zise el. Poţi să mă ajuţi?

— Pot să încerc, îl asigură femeia. Poarta este închisă mereu. Sper că îmi vor deschide. Şi apoi?

— Apoi, vom vedea, zise Malko. Nu sunt un expert în explozibili şi nu mă simt în stare să dezamorsez această bombă rulantă… Este prea periculos. Ideal ar fi să o duc altundeva şi să o abandonez, pentru a preveni apoi poliţia…

— Cei care sunt la vilă nu or să ne lase să facem aşa ceva, obiectă Marisabel. Gustavo Berlusco vrea moartea lui Hugo Chavez mai mult decât orice. Raul Blanco este un om periculos, cei doi irlandezi la fel. Fără a mai vorbi de angajaţii care se află acolo, pe care nu îi cunosc.

Malko îşi puse mâna pe a ei.

— Vom încerca mâine dimineaţă. Acum, destinde-te.

Pentru această seară, în afară de a rămâne în viaţă, nu avea nimic altceva de făcut.

*

* *

Hugo Chavez revenise în biroul lui din palatul Miraflores de o jumătate de oră când aghiotantul lui veni cu o depeşă de la Agenda Nacional del Prensa şi o puse pe birou.

— Ziaristul Teodoro Molov a fost ucis în seara aceasta în Sabana Grande, anunţă el. Un glonţ tras în ceafă de un necunoscut pe care nimeni nu l-a remarcat. Tocmai venea de la o partidă de şah la *Gran Café*.

Şeful statului rămase tăcut şi îl expedie cu un gest brusc pe aghiotant.

De această dată, era clar! Cei doi care fuseseră asasinaţi îi cunoşteau pe complotişti. Dacă îi eliminaseră, însemna că autorii erau gata să lovească. Avu impresia că un cerc mortal era pe cale să se strângă în jurul lui. Sună la secretariat.

— Convocaţi-l imediat pe generalul Miguel Torres.

Şeful DISIP trebuia să acţioneze. Trebuia să îl apere pe şeful statului. Cu un gest aproape infantil, Hugo Chavez scoase din toc pistolul automat Makarov oferit de Fidel Castro, pe care nu îl lăsa niciodată, şi îi verifică încărcătorul.

Simţea că întinereşte cu zece ani: ca atunci când pregătea puciul său din 1992, ori pe cel din 2003, când simţea asasinii dând târcoale în jurul lui.

Îşi turnă un scotch fără apă şi îl bău pe nerăsuflate. Alcoolul îi mai risipi tensiunea. Era prea preocupat pentru a mai face ceva înainte de a discuta cu şeful DISIP.

Formă numărul din memorie pe telefonul mobil, primind răspuns imediat.

— Dragul meu! Ce faci?

Vocea caldă, puţin cam afectată, dulce ca o reclamă, îi trimise un val de adrenalină în artere. Miranda îşi lucrase vocea în aşa fel încât fiecare silabă expediată interlocutorului să fie un mic mesaj sexual.

Era exact ce îi trebuia lui Hugo Chavez în acel moment.

— Ce faci? întrebă el.

— Te aştept, răspunse Miranda. Când vii la mine? Am o rochie foarte frumoasă, despicată, cum îţi place…

Hugo Chavez deschidea gura pentru a-i cere mai multe detalii când se auzi ciocănind la uşă.

— Bun, te sun eu mai târziu! promise el.

Generalul Miguel Torres, urmat de Angel Santano, intră în biroul mare. Hugo Chavez îi invită să ia loc pe două scaune cu spătar înalt din piele neagră şi îl apostrofă pe generalul Torres.

— Ce ştiţi despre cele două crime din seara aceasta?

— Ştim ceva mai mult despre cea a lui Jorge Montesinos, anunţă şeful DISIP. Este vorba de un dispozitiv exploziv cu ceas. A fost cel mai probabil plasat sub maşină în timp ce era parcată în faţa Palatului de Justiţie.

— Asta-i tot? făcu Hugo Chavez, decepţionat.

— *Señor Presidente*, ancheta abia a început, protestă generalul Torres. Sunt zeci de ani de când nu ne-am confruntat cu astfel de atentate. Această metodă pare importată de afară.

— De unde?

— Probabil Columbia.

— Iar în cazul lui Teodoro Molov?

— Niciun indiciu încă. Nimeni nu a văzut nimic. *La Tal Qual* parcă a picat cerul pe ei. Acest ziarist părea să nu aibă duşmani. În afară de…

Tăcu brusc iar Hugo Chavez reveni.

— În afară de *cine?*

— Anumiţi ziarişti, acolo, murmură că ar fi fost ucis de oamenii mei, din raţiuni de opoziţie antiguvernamentală.

Hugo Chavez se încruntă, furios. Era culmea! Pe când Teodoro Molov fusese omorât cu siguranţă fiindcă vruse să îl protejeze.

— Aveţi vreun element să legaţi aceste două cazuri? întrebă el.

Cei doi se priviră.

— Nu, *señor Presidente*, concluzionă Angel Santano. Nu în acest stadiu.

Hugo Chavez reluă:

— *Señor Santano*, Teodoro Molov era unul din informatorii dumneavoastră. *Chiar* nu ştiţi nimic în plus?

Angel Santano simţi cum îi dispare sângele din obraji şi răspunse cu greu:

— Nu, *señor Presidente*. Speram că v-a zis mai multe când l-am trimis la dumneavoastră, la cererea lui.

Hugo Chavez, furios, îi expedie pe cei doi. În această poveste, toată lumea eşuase. În plus, nu reuşea să aibă încredere absolută în DISIP. Desigur, oameni ca Miguel Torres sau Angel Santano erau fiabili, dar nu epurase *toţi* agenţii de teren. Ori, aceştia, în trecut, avuseseră multe contacte cu *gringos*. Se scutură: nu mai voia să lucreze în această seară, nici măcar să meargă la „blonda atomică". Foarte puţini oameni erau la curent cu această relaţie, în afară de primul cerc de relaţii şi de oamenii din garda apropiată. Aceştia vorbiseră la DISIP, dar nu avea nicio cale de întoarcere: era viaţa lui privată.

Ieşi din birou şi oamenii în negru din anticameră se ridicară sărind.

— *Muchachos!* zise Hugo Chavez, cu jumătate de gură, fiţi foarte vigilenţi. Se pare că se atentează la viaţa mea.

— Unde mergem? întrebă şeful echipei.

— Forte Tiuna.

În mijlocul militarilor, se simţea în siguranţă. În ce priveşte deplasările, faptul că nu erau niciodată programate dinainte, maşinile blindate şi profesionalismul securităţii sale apropiate, nu îi dădeau de gândit.

*

* *

Ca de fiecare dată la ora de ieşire de la restaurant, tot sectorul *Altamira* era paralizat. Marisabel înainta încet pe autostradă.

Malko decisese să doarmă la El Hatillo, ca să fie mai aproape pentru expediţia la vila *Daktari* de a doua zi. Mai rămânea o problemă de rezolvat: să scape de poliţiştii de la DISIP care îl urmăreau.

Radioul nu înceta să vorbească despre cele două morţi din acea seară. Moartea lui Teodoro Molov părea că o marcase pe Marisabel Mendoza. Malko, încordat, urmărea vehiculele care îi depăşeau. Din fericire, geamurile fumurii îl protejau de priviri iar motocicletele, instrumentul preferat al ucigaşilor plătiţi, erau rare la Caracas. Ajunseră în fine pe autostrada Barata iar circulaţia deveni mai fluidă.

Traversară El Hatillo pustiu. Malko se linişti când ajunse în casa mare şi cam rece în care fusese răpit de cei doi salvadorieni şi dus în *llano*. Părea la ani-lumină distanţă… Marisabel porni muzica şi se lăsă pe o canapea.

— Sunt moartă! oftă ea.

— Şi eu, recunoscu Malko.

Nu avea chef nici măcar să facă dragoste. Totuşi, tânăra îl atrase în cameră.

— Nu vreau să dorm singură, mărturisi ea.

În timp ce Marisabel dormea deja, Malko rămase câteva minute gândindu-se pe întuneric, spunându-şi că expediţia la vila *Daktari* nu avea să fie uşoară.

*

* *

Era foarte devreme şi soarele strălucea, luminând valea în care se întindea Caracasul. Prins în circulaţia infernală de pe autostrada Trinidad, Raul Blanco, la volanul furgonului-capcană, se îndrepta spre centru, ca mii de alţi *Caraquenos* care se duceau la lucru. În faţa lui, o camionetă transformată în minibus în care se înghesuiau vreo cincisprezece pasageri scotea valuri de fum pe toate părţile.

O oră mai devreme, salvadorianul părăsise vila *Daktari* la volanul furgonului pregătit de cei doi irlandezi, umplut cu cutii conţinând materiale electronice cumpărate de ocazie, care nu valorau mare lucru dar ocupau spaţiul disponibil. Puteau scotoci prin toate cutiile, pe rând, nu aveau de găsit decât televizoare, video, cuptoare cu microunde… Planşeul fals ascundea 800 de kilograme de RDX, cu dublu sistem de declanşare.

Detonatorul electronic activat de undele unui telefon mobil, telefonul „receptor”, se afla sub planşeul fals, branşat la circuitul electric printr-un fir. Era suficient să apelezi un anumit număr. Unda purtătoare va declanşa automat explozia.

Al doilea sistem de detonare, mult mai simplu. Un detonator electric legat la un buton de pe bord. Era suficient să apese pentru a declanşa explozia instantaneu, dar avea un inconvenient – sau avantaj

– că îl omora pe cel care făcea acest ultim gest. Irlandezii îl instalaseră acolo din obişnuinţă…

Lui Raul Blanco îi era cald şi coborî geamul. Se grăbea să se întoarcă la vilă, înainte de ultima parte a operaţiunii. Se apropia weekendul, perioada în care Hugo Chavez o vizita pe *amantă*.

De vineri seara, Raul Blanco asculta în timp real telefonul mobil al tinerei, ascuns într-un vehicul în apropierea domiciliului Mirandei Abrego, pentru a anticipa vizita şefului de stat, care se anunţa mereu chiar înainte de a sosi. Apoi, va transmite informaţia lui Francisco Cardenas, acesta din urmă ocupându-se cu declanşarea exploziei, în momentul în care convoiul lui Hugo Chavez va trece prin dreptul vehiculului umplut cu explozibil.

Intersecţia celor două autostrăzi se apropia. Raul trecu prin faţa unui poliţist căţărat pe zidul ce separa cele două sensuri, privind vehiculele cu un aer distrat. Apoi, salvadorianul cumpără bomboane de la un infirm dintr-un scaun rulant. Ieşi spre Chacao, apoi urmări strada Rio de Janeiro pentru a ajunge la dealurile Belo Monte, cartierul rezidenţial de vile şi clădiri mici. Se angajă apoi în labirintul de străduţe înguste ce escaladau dealul. Miranda Abrego locuia pe strada Caurimare, într-un imobil ce domina valea.

Raul Blanco trecu înainte, apoi parcă mai departe, pe strada Icabaro, aproape de intrarea în clubul *Tachira*. Prezenţa paznicilor clubului îl ferea de un eventual furt al vehiculului. De acolo, nu avea decât să deplaseze furgonul mai în jos pe strada Caurimare. Astfel încât convoiul lui Hugo Chavez să fie prins la dus sau la întoarcere.

Capitolul XXII

Miranda Abrego se trezi tresărind, orbită de soarele care inunda camera. Adormise îmbrăcată, machiată, parfumată. Avea chiar şi pantofii în picioare! După telefonul lui Hugo Chavez, se pregătise pentru eventuala vizită. Adesea, când suna astfel, venea mai târziu, noaptea, niciodată la aceeaşi oră.

Cu regret, se dezbrăcă. Încă o zi monotonă de cursuri la institut. De ţinută, dicţie, gimnastică. Curios, de când era *amanta* şefului statului, nu se mai gândea la ceea ce fusese până atunci scopul suprem: titlul de Miss Venezuela. Legătura ei secretă cu Hugo Chavez îi ocupa gândurile, chiar dacă relaţia nu însemna decât nişte vizite scurte axate mereu pe acelaşi scop: satisfacţia sexuală a amantului ei. Miranda Abrego nu resimţea nicio umilinţă fiindcă era obiect sexual. Era deja extraordinar că era jucăria sexuală a celui mai puternic bărbat din Venezuela…

În fond, era cu adevărat îndrăgostită de el. Aştepta vizitele lui

scurte cu inima bătându-i puternic, temându-se să nu se plictisească de ea, în ciuda fizicului ei magnific. În fiecare dimineaţă, se ruga pentru ca această relaţie să dureze mai mult timp. Era singura ei gură de oxigen, şi nu îi lipsea decât un lucru: să poată să îşi etaleze fericirea deschis. Aceasta era imposibil, Francisco Cardenas, binefăcătorul ei, o pusese să jure că nu va spune nimănui de idila ei. Nici ziariştilor, nici puţinilor prieteni, nici personalului de la institut, nici măcar mamei ei.

I-ar fi plăcut să discute politică cu amantul ei, dar acesta, cum ajungea în faţa ei, nu se gândea decât să îi smulgă chiloţii şi să îşi satisfacă poftele. Miranda, cu ajutorul unei instructoare, învăţase să devanseze toate dorinţele unui bărbat. Tânăra devenise o păpuşă gonflabilă docilă şi reactivă. Mulţumind în fiecare zi lui Francisco Cardenas că o selecţionase dintre atâtea alte fete hotărâte să reuşească.

Se uită la calendar: era joi. Normal, va primi o vizită în timpul weekendului, poate chiar două. Hugo Chavez nu ratase încă niciun weekend, chiar dacă era epuizat de vreun discurs-fluviu de mai multe ore.

*

* *

Malko, trezindu-se, avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza unde se afla. Era prima dată când dormea acolo. Marisabel apăru după câteva minute, foarte sexy, într-un capot din satin roşu, cu dantelă neagră, cu o tavă cu micul dejun.

În acelaşi timp, avea şi ziarele: *El Universal, Ultimas Noticias, Tal Qual*. Toate gazetele nu vorbeau decât de cele două crime din ajun.

— Am parcurs articolele, zise Marisabel. Nu este nimic nou. Tot mai vrei să mergem la vilă?

— Este neapărat, afirmă Malko. Dacă Francisco Cardenas este privat de bomba lui rulantă, este neputincios. Doar că nu vreau să trag pe cei de la DISIP după mine. Trebuie să fie în aşteptare deja.

— Cred că i-am văzut, confirmă tânăra. Este o maşină roşie parcată puţin mai departe, pe stradă. Ori, în acest cartier, nimeni nu parchează afară.

— Cum am putea să facem?

Ea zâmbi.

— Dacă nu te afectează că mergi pe jos, este o cale. Ieşim pe jos prin spatele proprietăţii, pentru a ajunge la un drum care şerpuieşte pe colină. Urmându-l, ajungem în stradă, doi kilometri mai departe. Chiar aproape de vila *Daktari*, nu departe de Country Club.

— Putem încerca, concluzionă Malko.

— Ai tot ce îţi trebuie ca să te bărbiereşti, preciză ea. Şi eu o să mă aranjez. Putem pleca peste o jumătate de oră.

— Ai arme aici?

— Nu, de ce?

— Nu am decât pistolul tău. Ei sunt cu siguranţă înarmaţi, acolo.

— Desigur, recunoscu ea. Cred că este o nebunie să mergem aşa acolo. Ar trebui mai degrabă să anunţăm poliţia.

Malko scutură din cap.

— Am ordine să rezolv problema personal. În lumea mea nu se face apel la poliţie. În plus, nu ştim cum va reacţiona Francisco Cardenas. Nu uita că încă mai are acel DVD compromiţător.

— Ştiu, recunoscu ea, este vina mea.

— Bine, mergem să încercăm totuşi, concluzionă Malko. Cred că ocupanţii vilei nu se aşteaptă să ne vadă acolo.

Nimeni nu putea şti dacă Marisabel schimbase tabăra. Pistolul, era singurul atu al lui Malko. Insuficient pentru a garanta o rezolvare fericită.

*

* *

Erau amândoi transpiraţi când ieşiră aproape de Country Club din El Hatillo. În acel loc, strada La Lagunita era o şosea cu două sensuri, umbrită de copaci minunaţi.

Malko privi în jur. Nimeni. Poliţiştii de la DISIP aşteptau tot în faţa vilei Marisabelei. Merseră încă o sută de metri pentru a ajunge la *Daktari*. Poarta roşie încadrată de coloanele albe era închisă. Femeia îl întrebă pe Malko din priviri.

— Mergem! zise el.

Pistolul era băgat la curea, pe sub haină. Marisabel apăsă pe interfon. O dată, de două ori, de trei ori… În fine, o voce de bărbat răspunse iar ea îşi dădu numele. Malko scoase arma. O uşă integrată în poartă se întredeschise şi apăru o faţă ridată cu pălărie albă. Bărbatul îi privi pe vizitatori, neîncrezător.

— Generalul este aici? întrebă imediat Marisabel Mendoza.

Bărbatul scutură din cap, bâigui un răspuns neinteligibil, făcu un gest vag arătând spre clădirea principală şi se îndreptă spre anexe, lăsându-i pe Marisabel şi pe Malko să intre în curte.

Niciun semn de viaţă. O Kia albă şi o camionetă veche erau parcate în faţa clădirii principale.

— Să căutăm furgonul, sugeră Malko, este cel mai important.

Se duseră la garajul în care văzuseră vehiculul în curs de pregătire. Uşa era deschisă şi Malko avu imediat un presentiment ciudat: hangarul era pustiu. Într-un colţ erau resturi de materiale, piese mecanice, scule, bidoane de benzină. Malko îşi reţinu o exclamaţie de deznădejde. Ajunseseră prea târziu:, furgonul-capcană era deja poziţionat undeva în Caracas, cu o tonă de explozibil gata să sară în

aer la trecerea lui Hugo Chavez.

În spatele lui, Marisabel scoase un ţipăt şi el se întoarse.

Generalul Gustavo Berlusco, în cămaşă în carouri, îndrepta spre ei o puşcă de asalt M 16.

*

* *

Ţeava puştii se îndreptă apoi spre Marisabel iar generalul zise în engleză lui Malko:

— Apucaţi pistolul de mâner cu două degete şi aruncaţi-l jos. Altfel, o omor.

— Gustavo!

— Taci, târfă!

Muşchii maxilarelor păreau tetanizaţi. Era gata să tragă. Malko făcu ce îi cerea şi lăsă pistolul Glock jos.

— Scoateţi-vă haina şi întoarceţi-vă! zise venezuelanul.

Malko se supuse. Celălalt voia să verifice dacă mai avea vreo armă. Când fu din nou în faţa lui, generalul, rezemând puşca de şold, scoase telefonul şi îl porni. Erau atât de aproape unul de celălalt încât Malko auzi vocea unui bărbat răspunzând. Avu loc o discuţie scurtă în spaniolă, apoi generalul puse la loc telefonul în buzunar şi le zise:

— Era Don Francisco. Mi-a ordonat să vă împuşc pe amândoi.

*

* *

Francisco Cardenas se întoarse spre Raul Blanco aşezat lângă el şi zâmbi.

— Bun. De acum, rămâi cu mine.

Îl găsise pe salvadorian, după ce acesta parcase furgonul-capcană pe Belo Monte.

— Ce trebuie să fac? întrebă Raul Blanco.

— Ne întoarcem la vilă.

După douăzeci de minute, trecură de poarta neagră care se închise în urma lor. Francisco Cardenas îl invită în casă şi îl instală în bucătărie unde era şi servitoarea.

— Începând din această seară, ora şase, anunţă el, iei Toyota şi asculţi telefonul Mirandei. Totul este pregătit.

Era partea crucială din proiect. Trebuia să prevadă venirea lui Hugo Chavez pentru a poziţiona în ultimul moment furgonul-capcană şi a putea declanşa explozia la sosirea convoiului.

*

* *

— Intraţi în hangar! ordonă generalul Berlusco.

Marisabel şi Malko se supuseră. În trecere, venezuelanul luă pistolul de jos şi îl băgă la centură.

Ajuns înăuntru, Malko se întoarse. Marisabel era foarte palidă, dar se abţinea, cu bărbia tremurând uşor. Se ura de moarte că o trăsese după el acolo.

— Generale, făcu el, ştiţi cine sunt. Aparţin CIA. Nu vă vor ierta.

Ofiţerul venezuelan îl privi cu răceală.

— Señor, în câteva zile, Hugo Chavez va fi mort iar eu voi ocupa un post important în noul guvern. Nu cred că Statele Unite îmi vor face probleme din cauza unui incident minor. Din contră, mă voi răscumpăra faţă de Don Francisco. Sunt un *caballero*, nu omor femeile, chiar dacă sunt rele ca Dona Marisabel.

Nu putea recunoaşte că nu ar reuşi să omoare cu sânge rece o femeie care îi fusese amantă şi pe care încă o mai dorea.

— Este un gest care vă onorează, zise Malko fără nicio ironie.

Se simţea rece ca un aisberg. Ştiuse mereu că într-o zi norocul îl va abandona. Că va pierde ultima luptă. Generalul părea să ezite. Se dădu puţin mai înapoi şi strigă:

— Mark!

Niciun răspuns. Secundele treceau ca picăturile de mercur. Marisabel parcă se transformase în statuie de sare, ţintuită pe loc de emoţie şi frică. Generalul strigă încă o dată şi în fine, un bărbat apăru din vilă, nebărbierit, în jeans şi tricou alb. Unul din irlandezii care fabricaseră furgonul-capcană.

— Caută-l pe colegul tău şi veniţi aici, îi zise generalul.

Irlandezul plecă fără să se grăbească pentru a reveni după câteva minute cu amicul său. Neînţelegând ce se petecea.

— Îl vei duce în spatele ţarcului, ordonă generalul. Este o magazie de scule, acolo. Să sape o groapă. Când va termina, omoară-l, şi astupă groapa.

Îi întinse puşca M 16, luând imediat pistolul Glock. Cei doi irlandezi păreau perplecşi. Mark luă puşca şi o îndreptă spre Malko.

— O.K. Pe aici.

Ca pentru a-l motiva, generalul Berlusco mai adăugă:

— Este un agent al CIA care se pregătea să ne denunţe.

Cei doi irlandezi, fără acte, fără bani, nu aveau mare lucru să refuze mentorului lor. Fără el, ar fi fost executaţi de trupele AUC din Columbia. Viaţa omenească nu avea absolut nicio importanţă în ochii lor. Erau *desperados*, aflaţi într-o fugă fără încetare. Cum Malko nu se mişca, Mark îl împinse puternic cu ţeava puştii M 16 şi trebui să se pună în mişcare. Cu un gest sec, liniştit, generalul Berlusco îi ordonă Marisabelei să se îndrepte spre vilă. Cu spatele lovit, Malko îşi zise că nu erau decât două momente importante în viaţă, cel în care te naşti şi cel în care mori. Între cele două, nu sunt decât peripeţii. În orice caz,

era frumos afară.

*
* *

Marisabel Mendoza mergea în faţa generalului Berlusco, forţându-se să aibă un mers ferm, în timp ce picioarele i se înmuiau. Ajunsă în interiorul vilei, el puse pistolul deoparte şi o privi scuturând din cap.

— Cum ai putut să te aliezi cu inamicii noştri? zise el cu o voce plină de reproşuri.

— Ce inamici?

— Americanii.

— Nu sunt inamicii noştri, protestă Marisabel.

Generalul scutură din cap.

— Tu care voiai atât de mult să scapi de *Bestie!* Care ai militat atâţia ani împotriva lui Chavez. Nu ţi-e ruşine? Fiindcă te-ai culcat cu acest agent al CIA?

Tânăra îi înfruntă privirea şi ceea ce văzu îi dădu o urmă de speranţă. Gustavo Berlusco, în acel moment, o dorea foarte mult. Timpul era scurt. Nu ştia cât îi trebuia să sape o groapă, dar nu avea să dureze mult. Nu avea nicio şansă să îi păcălească pe cei doi irlandezi, asasini profesionişti fără suflet. Ea făcu primul pas, se opri, privind cu ochii ei verzi în cei ai fostului ei amant.

— Gustavo, făcu ea cu vocea mieroasă, nu m-am culcat cu acest bărbat.

Văzu cum privirea lui Gustavo Berlusco ezită.

— Minţi! făcu el. Te-ai culcat cu el. Don Francisco mi-a zis. Nu eşti decât o căţea.

— Pe capul fiicei mele Isabel, îţi jur că nu! îl asigură Marisabel cu toată înflăcărarea de care era capabilă. Cerul să cadă pe mine dacă te mint…

Atins de acest lirism tropical, generalul Berlusco simţi cum i se înfierbântă abdomenul. Închis în această vilă de la întoarcerea din Columbia, murea de dorinţă. Privirea lui o măsură de sus în jos pe Marisabel. Cămaşa mulată pe sânii pe care el îi ştia şi pantalonul care îi punea în valoare picioarele lungi. Privirea i se fixă pe abdomenul femeii, iar inima începu să îi pompeze sânge în toate arterele.

Încordată ca o coardă de vioară, gata de orice pentru a-l salva pe Malko, Marisabel se concentră pentru a fi cât mai senzuală posibil.

— O să te închid! anunţă generalul, cu o voce nesigură.

Două secunde mai târziu, Marisabel era lipită de el. Cu tot corpul. Cum erau cam de aceeaşi înălţime, ea măsură imediat efectul pe care îl avea asupra lui. El încercă să o respingă, întoarse capul când vru să îl sărute, dar cedă când ea îşi puse mâna pe el murmurând:

— Îţi aduci aminte, la *Aladdin?*

În acea secundă, el era gata de orice. Îşi crispă mâinile pe fundul Marisabelei, apoi îi masă sălbatic sânii. Câteva secunde, se clătinară ca doi beţivi în mijlocul camerei. Marisabel nu mai ştia dacă într-adevăr îl dorea sau se amăgea. Sexul întărit al bărbatului o tulbura, dar ea îşi păstra sângele rece.

Strecurând mâna între ei, apucă pistolul Glock, îl scoase de la curea şi îl aruncă pe canapeaua din piele de vacă.

— Mă jenează! zise ea.

Gustavo Berlusco nu mai era în stare să judece. Creierul îi coborâse sub centură… Cu furie, desfăcu pantalonul femeii, îl trase brutal până la genunchi, făcu la fel cu chilotul şi o împinse pe Marisabel pe braţul canapelei, întorcând-o, aplecată.

La rândul lui, se eliberă şi, cu impetuozitatea unui licean, o penetră pe Marisabel de parcă ar fi intrat în paradis.

Mişcarea fu atât de puternică încât Marisabel căzu în faţă, cu mâinile întinse. Ocupat să se mişte ca un taur, generalul Berlusco nu remarcă faptul că degetele tinerei erau la câţiva centimetri de pistol.

*

* *

Cu cămaşa lipită de spate din cauza transpiraţiei, Malko săpa. La câţiva metri de el, mai mulţi cai păşteau iarbă. Unul din irlandezi, aşezat pe gardul din lemn al ţarcului, îl privea atent. Trebuia să îi amintească de Irlanda natală. Al doilea, cu puşca M 16 în mâini, îl urmărea pe Malko.

— Mai repede! mormăi el. Mai repede! Arde soarele!

Se şterse pe frunte, indispus. Malko nu săpase decât cincizeci de centimetri de pământ afânat. Brusc, se opri şi azvârli cazmaua.

— La naiba, zise el.

Irlandezul îndreptă spre el puşca, nebun de furie. Malko simţi o contracţie în epigastru. Era pregătit să tragă.

— *Motherfucker!* răcni irlandezul, la nenorocita aia de cazma!

— Nici gând, făcu Malko.

Dacă era să moară, măcar să o facă cu demnitate. Fură câteva secunde de tensiune, apoi lenea domină furia.

— Tim, zise irlandezul, hai şi sapă!

— Hei, de ce eu? întrebă Tim Burton, cocoţat pe gard.

— Fiindcă eu am puşca!

Înjurând, roşcatul se dădu jos de pe gard şi luă cazmaua, începând să sape. Bucuros de această mică victorie, Malko privi spre vilă. Fără un miracol, nu mai avea mult de trăit.

*

* *

Plin de fericire, Gustavo Berlusco se retrase. Tot sângele părea că i se concentrase în abdomen. Ocupat să îşi aranjeze hainele, nu văzu cum femeia se întinde şi apucă pistolul. Când remarcă, era prea târziu. Marisabel, de pe canapea, cu pantalonul încă lăsat la genunchi, îndrepta pistolul spre el. Fără răutate, dar cu hotărâre. Prosteşte, generalul întinse mâna şi ordonă imperios:

— Dă-mi-l, idioato!

„Idioată" era prea mult. Marisabel Mendoza iubea bărbaţii virili, nu pe cei macho.

Cu mâna stângă îşi ridică pantalonul şi îl avertiză:

— Gustavo, dacă încerci să mi-l iei, te împuşc. Înapoi.

El se supuse, terminând să îşi aranjeze ţinuta, şi îi zise Marisabelei:

— Ce vrei?

— Să le spui să nu îl omoare pe acel bărbat.

Gura lui Gustavo Berlusco se strâmbă de furie.

— Nesimţita! M-ai minţit! Este amantul tău. Dumnezeu te va pedepsi fiindcă ai jurat strâmb.

— Gustavo, dacă nu faci asta, te omor.

Generalul Berlusco avea defecte, dar nu era un laş. Încrucişând mâinile pe piept, o înfruntă pe tânără cu privirea.

— Dă-i drumul!

Sângele îi zvâcnea Marisabelei în tâmple. Avea impresia că secundele se scurgeau ca nişte picături de plumb topit, aşteptând să audă în fiecare clipă rafala care îl va omorî pe Malko. Totuşi, se simţea incapabilă să îl omoare pe Gustavo Berlusco cu sânge rece. Văzu un vestiar cu uşa întredeschisă şi găsi o soluţie.

— Intră acolo, ordonă ea.

Cum el nu se mişca, ea insistă.

— Altfel te împuşc în genunchi şi vei şchiopăta toată viaţa.

Venezuelanul se mişcă încet şi intră în cămăruţă. Imediat, ea trânti uşa şi o încuie cu cheia. Uşa se deschidea în interior, ceea ce nu îi permitea să scape aşa de repede. Grăbită, se încheie la pantalon, băgând pistolul la spate, şi ieşi. Fără să aibă cea mai mică idee de modul cum îi va neutraliza pe irlandezi.

*

* *

Tim Burton săpa, însoţind fiecare cazma cu înjurături furioase. În picioare lângă groapă, Malko stătea nemişcat, dar creierul îi lucra. Nu voia să moară. Nu acum. Brusc, privirea lui sesiză o siluetă care ieşea din vilă.

Marisabel.

Pulsul îi sări în aer.

Ce se petrecuse?

Cei doi irlandezi nu o văzuseră încă pe femeie. Tim Burton o văzu primul şi zise amicului său:

— Hei, uite cine vine!

Se opri din săpat. Mark Dudley întoarse capul, urmărind femeia din priviri. Fluieră admirativ.

— Frumoasă!

Marisabel nu era decât la câţiva metri.

Ea zise:

— *Hello, guys!*

— *Hello, ma'am!* răspunseră în cor cei doi irlandezi.

Fără să îl privească pe Malko, se opri în spatele lui Mark Dudley care ţinea puşca M 16 în mâini. El se întoarse zâmbind şi se trezi faţă în faţă cu ţeava pistolului. La zece centimetri de fruntea lui.

— Aruncă arma! ordonă Marisabel. Acum.

Mark Dudley văzu că pistolul era armat şi îşi zise că era prea tânăr să moară. Puşca M 16 căzu în iarbă. După trei secunde, era în mâinile lui Malko.

Uimit, Tim Burton, rezemat în cazma, admira scena. Brusc, ieşi din groapă şi alergă ca un iepure spre vilă.

— Stai! strigă Malko. Stai!

Irlandezul alerga în continuare. Erau cu siguranţă alte arme în casă. Nu avea de ales. Ţintind picioarele, apăsă pe trăgaci.

Bubuiturile se auziră asurzitoare şi irlandezul căzu ca un iepure, rămânând întins. Malko alergă până la el. După ochii sticloşi, înţelese imediat. Puşca M 16 trăgea puţin mai sus şi o parte din gloanţele rafalei îl atinsese pe Tim Burton în spate.

Agoniza.

Mark Dudley tremura din toate încheieturile. Când Malko reveni, ridică mâinile şi bâigui:

— Te rog, nu mă omorî! Te rog!

Malko avea un gust de cenuşă în gură. O luă pe Marisabel de braţ şi o trase după el.

— Vino. Repede. Nu mai avem ce face aici. Unde este generalul?

— Încuiat. Ce vrei…?

— Îi lăsăm. Se vor descurca.

Cheile erau în maşina Kia. Lăsă puşca rezemată de perete şi porni motorul. Era o telecomandă pe bord şi poarta se deschise. Malko traversă strada, intrând pe drumul pe care veniseră. După cinci minute, parcă maşina în strada pustie şi se întoarseră acasă la Marisabel pe jos. Poliţiştii de la DISIP vor crede că au dormit până târziu. În timp ce mergeau, Malko întrebă:

— Cum ai făcut să îl neutralizezi pe general?

Marisabel nu ezită.

— M-am culcat cu el şi am jurat strâmb! Va trebui să mă confesez.

Mereu acelaşi amestec latino de credinţă şi violenţă. Malko avea deja o altă grijă. Mult mai urgentă.

— Trebuie să găsim furgonul, zise el. Sau să îl neutralizăm pe Francisco Cardenas. Cred că a decis să acţioneze foarte repede.

Capitolul XXIII

Toată ziua, Marisabel şi Malko îl căutaseră pe Francisco Cardenas. Vila lui, ca de obicei, era o adevărată fortăreaţă unde nu răspundea nimeni. Nu fusese văzut nici la Tennis Club în Altamira, nici la Country Club, aproape de el.

Bineînţeles, trăseseră după ei pe cei de la DISIP, dar nu rezulta nimic suspect din activităţile lor. Căutarea furgonului-capcană era ceva imposibil în măsura în care nu cunoşteau adresa Mirandei Abrego. Numele ei nu apărea în cartea de telefoane. Nicio veste de la vila *Daktari*, dar acţiunea nu se mai derula acolo. Nici irlandezii, nici generalul Berlusco nu aveau să joace un rol decisiv în ultima parte a operaţiunii.

— Ce facem? întrebă Marisabel, când ieşeau pentru a doua oară din Tennis Club.

— Eu o să trec pe la *Tamanaco* să îmi iau lucrurile, propuse Malko. Apoi, ne întoarcem în El Hatillo. Oamenii de la DISIP vor crede că ne vom petrece weekendul acolo. Avem un avantaj enorm: dacă ieşim prin spate, îi păcălim.

Kia albă era parcată tot pe deal.

— Şi apoi?

— Este sâmbătă, zise Malko. Din câte ştim, Hugo Chavez are obiceiul să îşi viziteze amanta în weekend. Este imposibil să îl supraveghem. Nici nu ştim unde locuieşte „blonda atomică”. Ne mai rămâne deci o posibilitate: să îl găsim pe Francisco Cardenas şi să îl urmărim. Cred că a decis să se ocupe personal de ultima fază a operaţiunii. Singura noastră şansă este el. În plus, ştim că Chavez nu îşi vizitează amanta decât noaptea. Şi atunci nu avem decât să ne postăm în faţa vilei lui Francisco Cardenas, sperând că este încă acolo.

— Să mergem! aprobă simplu Marisabel.

Părea încă şocată de evenimentele de dimineaţă iar Malko se vedea încă săpând la propriul lui mormânt.

*

* *

Malko, care se urcase la volanul maşinii Kia, cobora pe strada Lacuna încet, după ce trecuse pe lângă vila lui Francisco Cardenas. Poarta neagră era încuiată, proiectoarele aprinse pe pereţi, dar aceasta

nu însemna nimic: bătrânul miliardar poate că plecase deja.

Parcă ceva mai jos, într-o fundătură care ducea la o altă proprietate, şi se întoarse, gata să pornească din nou. Noaptea se lăsase iar acele luminoase ale ceasului său Breitling anunţau ora opt fix. Încă devreme pentru Hugo Chavez, dar nu puteau risca să le scape Francisco Cardenas printre degete. Şi el trebuia să îşi ia o marjă.

Strada Lacuna era cu sens unic. Dacă o maşină ieşea din curtea vilei, trecea obligatoriu prin faţa lor. Dar nu ştiau ce vehicul va folosi bătrânul miliardar. Malko opri farurile şi motorul şi se întoarse spre Marisabel.

— Nu avem decât să aşteptăm. Şi să ne rugăm.

*

* *

Era o pauză de război. Francisco Cardenas îi dăduse liber Sinaiei, mica *chula*, care îi pregătise un bufet rece. În salonul cufundat în întuneric, Francisco Cardenas şi generalul Gustavo Berlusco stăteau tăcuţi. Generalul venezuelan sosise la sfârşitul după-amiezii la prietenul său şi îi povestise ce se petrecuse la vilă. Irlandezul supravieţuitor, deprimat, bea scotch în camera lui, după ce îşi îngropase colegul.

— Toate acestea nu au nicio importanţă, concluzionase Francisco Cardenas. Acest agent CIA nu va îndrăzni să facă nimic oficial, din cauza DVD-ului. Şi nu ştie unde locuieşte Miranda. Trebuie să dau de înţeles că sunt plecat de aici de mult timp.

Se întrebau dacă aveau de aşteptat câteva ore, o zi sau o săptămână. Hugo Chavez era imprevizibil. Dacă atentatul nu era executat în timpul weekendului, era şi mai problematic. Ancheta asupra morţii lui Jorge Montesinos putea descoperi rolul lui Francisco Cardenas.

Un telefon mobil era pus pe masă, lângă el. Un aparat înregistrat pe un nume fals, care nu mai fusese încă utilizat. Era folosit pentru a asigura legătura cu Raul Blanco care, ascuns în vehiculul său în apropierea domiciliului Mirandei, asculta telefonul mobil al tinerei, cu ajutorul unei „valize” special disimulate în portbagajul maşinii.

Planul lui Francisco Cardenas era simplu: imediat ce Hugo Chavez îşi va anunţa sosirea, se duceau la Belo Monte, să plaseze furgonul-capcană pe traseul şefului statului. Apoi, nu mai rămânea decât să apese pe detonator cu ajutorul telefonului mobil.

Pierduţi în gândurile lor, cei doi nu mai vorbeau. Degeaba adusese o sticlă de şampanie Taittinger 1996 în frapieră.

Francisco Cardenas aprinse maşinal televizorul. Seara se anunţa interminabilă. În mai multe reprize, pleoapele îi căzuseră şi tresări, simţind cum capul îi cade pe piept. Gustavo Berlusco nu mai avea

nicio valoare de acum. Şi el se lupta cu somnul.

Soneria telefonului mobil le provocă un val de adrenalină în artere.

*

* *

— Atenţie! Se petrece ceva!

Proiectoarele de pe pereţii vilei lui Francisco Cardenas se aprinseseră. Malko se uită la ceas: unu şi zece dimineaţa. Un fascicul luminos apăru din curtea vilei, luminând strada. O maşină ieşea. Maşina trecu cu aşa viteză încât Malko nici nu avu timp să o identifice. Malko demară imediat, fără să aprindă farurile, o luă spre stânga pe strada Lacuna şi observă stopurile roşii ale maşinii. Parcurse câteva sute de metri, cu farurile stinse, apoi, la intersecţia cu o stradă laterală, le aprinse ca şi cum atunci ar fi intrat pe strada Lacuna. La acea oră târzie, nu putea urmări pe careva fără a fi reperat. Cu atât mai mult cu cât Francisco Cardenas trebuia să fie cu ochi în patru. Vehiculul pe care îl urmărea o luă la dreapta, pe strada San Francisco de Miranda. Circulaţia era ceva mai aglomerată, din cauza restaurantelor şi barurilor din zonă. Malko îşi asumă riscul să se apropie şi recunoscu Mercedesul lui Francisco Cardenas, căruia îi notase numărul. Acesta o luă pe strada Libertador, apoi la stânga, ceva mai departe, pe o stradă întunecată ce cobora spre autostradă.

— S-ar zice că merge spre El Rosal, anunţă Marisabel.

Din nou, nu mai era circulaţie aglomerată iar Malko trebui să păstreze distanţa. Viraj, iar viraj. Ajunseră în autostradă pentru a ieşi ceva mai departe pe strada Rio de Janeiro. Mercedesul o luă la stânga, spre dealurile Belo Monte, şi dispăru. Când ajunseră acolo unde virase, descoperiră că strada se ramifica în trei, ceva mai departe, trei străzi escaladând dealurile, într-un veritabil labirint. La întâmplare, Malko o luă pe cea din mijloc, dar după două sute de metri, ajunse într-un impas.

Îl pierduse pe Francisco Cardenas.

*

* *

Gustavo Berlusco ieşi din Mercedesul prietenului său şi porni pe jos prin întuneric. După cincizeci de metri, ajunse lângă furgon şi se urcă la volan. Cu inima bătând tare, porni motorul şi întoarse.

Un semn cu farurile.

Mercedesul îi indica drumul de urmat. Merse, la distanţă, prin labirintul de străzi sinuoase. Mercedesul se opri câteva clipe pe strada Caurimare, indicând astfel locul unde trebuia să staţioneze furgonul. Generalul parcă, opri motorul, stinse farurile şi coborî. Mercedesul aştepta ceva mai departe.

— Foarte bine, aprobă Francisco Cardenas când Berlusco reveni.

Aproape imediat, întoarse la stânga, pe o străduţă ce urca pe colină, deasupra străzii Caurimare, la o distanţă de o sută de metri. Opri şi stinse farurile, devenind invizibil de jos.

Nu erau acolo de cinci minute că telefonul sună.

— Tocmai a părăsit palatul Miraflores, anunţă Francisco Cardenas după ce răspunse.

Generalul simţi furnicături în mâini. Erau pregătiţi.

— Eşti sigur că va trece prin dreptul furgonului?…

— Este drumul pe care merge de fiecare dată, afirmă Francisco Cardenas. Am un punct de reper. Ultimul viraj când urci, înainte de linia dreaptă unde am plasat furgonul. Începând de acolo, trebuie numărate zece secunde…

În acel cartier calm, fără trafic la acea oră, erau siguri că vor repera convoiul lui Hugo Chavez în timp ce urca dealul.

— Şi dacă numeri greşit? se nelinişti generalul Berlusco.

— Nu este grav, îl asigură Francisco Cardenas. Cu o asemenea încărcătură, permite o marjă…

Liniştea se lăsă din nou. De la palatul Miraflores trebuia să treacă o jumătate de oră. Francisco Cardenas începu să se roage cu ardoare. Dumnezeu nu putea fi decât de partea lui.

Realiză, strângând telefonul fatal în mâini, că transpira abundent.

*

* *

Convoiul compus din două Toyota Land Cruiser blindate, escortate de şase motociclişti de la DISIP, ieşi prin latura de est a palatului Miraflores, salutat de santinele. Rutina. Aproape în fiecare noapte, şeful statului lucra până târziu. Convoiul o luă spre sud, ca şi cum mergea spre Forte Tiuna.

Aşezat pe bancheta din spate, Hugo Chavez se simţea în perfectă siguranţă, între blindaj şi protecţia apropiată: şoferul şi o gardă de corp în maşina sa, alţi cinci în cea care îi urma. Plus motocicliştii.

Străzile pustii defilau ca într-un vis. Vehiculele rare se dădeau la o parte în faţa girofarelor şi sunetelor de sirene. Când un automobilist nu reacţiona destul de repede, unul din motociclişti, cu o lovitură de bocanc în caroserie, îi amintea bunele maniere…

Şeful statului închise ochii, întrebându-se ce surpriză sexuală îi pregătise Miranda Abrego. Era încordat, obosit, bosumflat, dar ştia că tânăra îl va readuce la viaţă, trezindu-i libidoul. Nicio dificultate: era în puterea vârstei iar această sexualitate debordantă îi convenea perfect. Uneori, ea îl aştepta deghizată în femeie fatală, îmbrăcată doar în ciorapi, portjartier şi o bustieră. Alteori, era ca o fetişcană, doar în ceva minuscul, pentru ca el să i le smulgă. Întotdeauna cu

tocuri cui… Această versiune o prefera Hugo Chavez. Fiica din popor, naturală şi fără prea multe fiţe. Dar Miranda putea să joace şi rolul târfelor şi să îngenuncheze în faţa lui, imediat ce intra.

Mergeau cu peste 120 pe autostrada Francisco Fajardo. Apoi convoiul ieşi de pe autostradă şi o luă pe strada Rio de Janeiro.

Şeful securităţii recunoscuse de mai multe ori traseul în timpul zilei, pentru a studia traseele alternative, dar în ultima parte, nu avea alte variante…

Hugo Chavez fu proiectat în faţă: convoiul încetinea, se apropia de fericire.

*

* *

Cu dinţii strânşi, mut de furie, Malko avea impresia că se învârte într-un labirint. Toate aceste străduţe care se intersectau pe versantul dealului, coborau, se înfundau, formau un labirint încâlcit. Minutele treceau. La fiecare secundă, se aştepta să audă explozia care va distruge convoiul lui Hugo Chavez. Nicio urmă de Mercedesul lui Francisco Cardenas. Deodată, ajungând într-o intersecţie, apăsă frâna. Un convoi tocmai trecea în trombă prin faţa lui: două maşini 4×4 negre şi mai mulţi motociclişti. Nu putea fi decât Hugo Chavez. În câteva secunde, dispăruse în stânga lui.

— Drace!

Redemară ca un nebun, instinctiv, în urmărirea convoiului din care nu se mai vedeau decât luminile.

— Eşti nebun! strigă Marisabel. O să sărim în aer odată cu ei.

Malko nu mai gândea. Cu orice preţ, voia să afle unde mergea acest convoi. Îşi risca viaţa, dar nu avea de ales…

*

* *

Fasciculul luminos al farurilor se observă cu mult înainte ca vehiculul să vireze, în urma motocicliştilor.

Era momentul pe care îl aştepta de atâta timp Francisco Cardenas. Începu să numere, se opri la opt şi cu pulsul ridicat la 200, apăsă pe butonul verde al telefonului mobil, trimiţând semnalul radio.

Nu se întâmplă nimic.

Apăsă din nou, blocat. Singurul zgomot care se auzi fu cel al frânelor şi apoi linişte, tulburată de portierele trântite. Hugo Chavez sosise la metresa lui, nevătămat: explozia furgonului-capcană nu funcţionase.

De furie, Francisco Cardenas aruncă telefonul de podeaua maşinii şi urlă:

— Nemernicii de irlandezi! Şi-au bătut joc de mine. O să îi omor.

Uitând că unul era deja mort. Şocat şi el, generalul Berlusco îşi reveni primul.

— Poate că nu este vina lor. Maşinile lui Chavez trebuie să fie echipate cu contramăsuri electronice care au bruiat semnalul telefonului tău.

Francisco Cardenas îl privi stupid.

— Ce trebuie făcut, atunci? Va pleca peste o oră, sau mai puţin.

— Ar fi aceeaşi problemă, explică generalul. Nu este decât o modalitate: să declanşăm direct. În acest caz, contramăsurile nu mai au efect. Doar că…

Lăsă fraza în aer.

În acest caz, cel care apăsa pe declanşator murea în acelaşi timp cu victima… Se numea un kamikaze… Francisco Cardenas rămase tăcut, apoi se întoarse spre complicele său.

— Bun! făcu el cu o voce sigură. O să mă ocup eu.

Gustavo Berlusco tresări.

— Prietene! Eşti nebun! O să mori odată cu el.

Francisco Cardenas nici nu clipi.

— Dacă eu nu mor, nu moare nici el. Nu am făcut toate acestea pentru a renunţa acum.

Se întoarse spre general.

— Vei lua maşina mea şi te vei întoarce la mine acasă. Vreau ca cineva să poată povesti ceea ce s-a întâmplat. Mâine, când se va termina totul, îmi vei organiza o înmormântare frumoasă. Ţin să mi se cânte imnul naţional.

Fredonă câteva versuri. Totul pe aria din *Doctor Jivago*, ceea ce permitea să nu plătească drepturi de autor.

Cei doi se priviră, cu lacrimi în ochi. Apoi schimbară o strângere lungă de mâini.

— Adio, fratele meu! zise cu o voce sugrumată bătrânul miliardar.

— Adio, răspunse generalul, eşti un bărbat foarte curajos.

După ce luă telefonul mobil, Francisco Cardenas ieşi din maşină, lăsând cheile în contact şi se îndepărtă înspre strada Caurimare, ocolind pentru a nu trece prin faţa imobilului unde locuia Miranda Abrego. Gustavo Berlusco aşteptă câteva secunde, apoi, cum prietenul său nu se întorcea, se urcă la volanul Mercedesului şi porni motorul. Cu gâtul strâns de emoţie.

*

* *

Miranda Abrego tocmai scotea la iveală un mădular încordat. Oftă adânc şi murmură:

— Eşti foarte mare.

Apoi, se aruncă asupra lui ca un vultur. Ca un ciclon tropical.

Tânăra dezlănţuia o energie de infern.

Când simţi că amantul ei este gata să explodeze, îi luă mâna şi i-o puse pe ceafa ei. El fu zguduit ca de o descărcare electrică puternică. Era mai bine decât anticipase el.

Calmat, ameţit, amantul Mirandei se uită la ceas.

— Bun, făcu el, mai am de lucru.

Miranda protestă:

— Iubitule! Nu ai stat decât zece minute.

El se hotărî pe moment.

— Bun. Vii cu mine. Te voi aduce înapoi.

*

* *

Malko urca cu viteză serpentinele de pe deal. Brusc, farurile luminară un vehicul oprit pe partea dreaptă. Un furgon. Malko încetini şi recunoscu desenul enorm cu graffiti negru pe uşa din spate.

Era chiar furgonul-capcană.

— Ţine volanul, zise el.

— Ce o să faci?

— Nu ştiu încă. Pleacă mai departe şi încearcă să găseşti maşina lui Cardenas. Nu trebuie să fie prea departe.

Plecă pe jos şi Marisabel porni. Ajungând în dreptul cabinei, Malko avu un şoc teribil. Era cineva la volan.

Apucă de mânerul portierei şi deschise brusc. Portiera se dădu în lături iar bărbatul din interior tresări, întorcându-se spre el.

Era chiar Francisco Cardenas.

Timp de câteva secunde, se priviră reciproc fără niciun cuvânt, apoi venezuelanul zise:

— Cum aţi ajuns aici?

— Puţin contează, zise Malko.

— Ce vreţi?

— Să coborâţi din vehicul.

Francisco Cardenas îl înfruntă cu o privire răutăcioasă.

— Prietenii dumneavoastră americani nu vor ca Hugo Chavez să moară! Dar Bestia va muri. În câteva minute. Pleacă spre Forte Tiuna cu *amanta* lui.

— Cum aţi aflat?

— Ea a lăsat telefonul mobil deschis. Raul a auzit tot ce au vorbit de când Chavez a sosit la ea.

— Şi o să o omorâţi şi pe ea?

Francisco Cardenas zâmbi rece.

— Este ceea ce amicii dumneavoastră americani numesc pierderi colaterale.

Malko revăzu în minte pe „blonda atomică” la institut. Repetă:

— Señor Cardenas, zise el, coborâţi din furgon.

Scosese pistolul Glock şi îl îndrepta spre bătrânul miliardar. Acesta, blocat câteva secunde, îşi reveni imediat şi duse degetul în dreptul butonului maro lipit pe bordul vehiculului.

— Señor Linge, o să apăs pe acest buton şi o să sărim în aer. Chiar dacă mă omorâţi, voi avea timp să acţionez. Vreţi să muriţi?

— Nu, făcu Malko.

Privi în faţa lui. Faruri tocmai se aprindeau la vreo sută de metri. Convoiul lui Hugo Chavez urma să plece, trecând prin faţa furgonului-capcană. Era sigur de un lucru: dacă Francisco Cardenas apăsa *acum* pe buton, desigur, mureau amândoi, dar Hugo Chavez scăpa.

Aceasta o ştia şi bătrânul miliardar.

Deci, nu îşi va pune ameninţarea în practică. Pentru următoarele secunde.

— Señor Cardenas, repetă Malko. Coborâţi!

Farurile convoiului prezidenţial se apropiau. Miliardarul nu se mişcă, zicând doar:

— Nu.

Malko se rugă scurt cerurilor şi apăsă pe trăgaciul pistolului. Explozia fu asurzitoare în cabina furgonului. Atins în plin în cap, bătrânul miliardar fu aruncat pe scaunul din dreapta, fulgerat.

Treizeci de secunde mai târziu, convoiul lui Hugo Chavez trecu pe lângă furgon cu un urlet de motoare. Malko, cu arterele pline de adrenalină, se simţi slăbit brusc. Mirosul fad al sângelui lui Francisco Cardenas îi asalta nările şi îşi reprimă o senzaţie teribilă de a vomita.

— Sfârşit —